

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1995-1996

Nr. 7

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

5 FEBRUARI 1996

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 3 en 4)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	317
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	317
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	331
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.	335
Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening	335
Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media	342
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	344
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	348
Anne Van Asbroeck, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid.	352
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)	
Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie	353
Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken	359
Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.	360
Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid.	361
Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting	362
Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn	362
II. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (Regl. art. 80, 5)	
Nihil	363
REGISTER	364

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE MINISTERS

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (Regl. art. 76, 3 en 4)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 32
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken ? Welke andere informatiedragers worden aangewend ?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is ?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier ?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik ?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen ?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 53
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken ? Welke andere informatiedragers worden aangewend ?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is ?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier ?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik ?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen ?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten ?
7. In 1992 ontvingen alle scholen van het ministerie de brochure van Greenpeace over het nut van papierrecyclage. Graag vernamen we van de minister een evaluatie van deze campagne met onder meer :
 - 7.1. hoeveel scholen hierop hebben gereageerd ;
 - 7.2. hoeveel scholen overschakelden op gebruik van kringlooppapier en voor welk percentage van hun papierverbruik ;
 - 7.3. hoeveel scholen zorgden voor inzameling en afzet van gerecupereerd papier.

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. Deelvraag 7 werd alleen aan de minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken gesteld.

Antwoord

Maatregelen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken liggen mij heel nauw aan het hart. Reeds twee jaar geleden heb ik de administraties van de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse openbare instellingen

aangezet om zoveel mogelijk milieuvriendelijk papier te gebruiken.

Vraag 1

In de verschillende administraties werd aan de personeelsleden gevraagd om milieubewust met papier om te springen, recto-verso kopiëren, aanwenden van éénzijdig gedrukt papier, dat in principe bestemd is om selectief te worden opgehaald als schrijf- of notablok. Andere informatiedragers : de interne briefwisseling gebeurt via het lokaal netwerk (cc-mail).

Hetzelfde geldt voor de kabinetten. Andere informatiedragers : de interne briefwisseling gebeurt via het lokaal netwerk (MS-mail). In de nabije toekomst zal dit eveneens operationeel worden tussen de verschillende Vlaamse kabinetten en op langere termijn tussen de Vlaamse administratie en Vlaamse openbare instellingen.

Vraag 2

- De courante, voor alle departementen door de centrale bestekken aangekochte notablokken, omslagen en allerhande mappen zijn allemaal gemaakt uit gerecycleerd papier, respectievelijk gerecycleerd karton. Het aandeel van gerecycleerd papier in de produktgroep notablokken, omslagen en mappen is nagenoeg 100 %.
- Het aandeel van gerecycleerd papier voor de kabinetten van de Vlaamse ministers worden geschat op 5 %.

Vraag 3

- Reeds in 1992 heb ik de administratie opdracht gegeven om in de mate van het mogelijke chloorvrij papier aan te kopen. Het voor alle departementen door centrale bestekken aangekochte witte blanco papier (A3 en A 4) en het papier met briefhoofd is chloorvrij papier. Het aandeel van chloorvrij papier in de produktgroep fotokopiepapier en briefhoofd-papier is minstens 95 %.
- Het aandeel van niet chloorgebleekt papier voor de kabinetten van de Vlaamse ministers kan worden geschat op 95 %.

Vraag 4

- Door de aankoop van de courante papierprodukten op de administratie te centraliseren is het aandeel van gerecycleerd papier en, wanneer gerecycleerd papier niet kan worden gebruikt, chloorvrij papier gemaximaliseerd. De huidige stand van de techniek belet voluit gerecycleerd papier te gebruiken in fotokopieerapparaten en printers, zonder tijdrovende storings en dure herstellingen van de toestellen.
- Het gebruik van totaal chloorvrij papier op de kabinetten kan moeilijk nog worden opgedreven, gezien het hoge percentage van gebruik (95 %). Het is niet de bedoeling om het gebruik van gerecycleerd papier op te drijven, omdat dit soort papier problemen schept bij de verwerking door printers en fotokopieerapparaten door de afzetting van stof en kleine papiervezels.

Vraag 5

- Reeds sinds 1987 wordt op de departementen papier ingezameld voor recyclage. Voor de verwerking van oud papier werd in maart 1993 gestart met een proefproject : selectieve ophaling van oud papier. Het papier wordt door de ambtenaren verzameld in speciaal daartoe bestemde dozen en opgehaald door de schoonmaakploeg. Een firma die gespecialiseerd is in recuperatie en recyclage, haalt het papier wekelijks op. Wat de andere kantoorbenodigdheden betreft, worden de gebruikte tonercassettes voor printers en fotokopieermachines via het refillsysteem opnieuw gebruikt en dus niet afgevoerd.
- Op de kabinetten wordt het papier in zijn bestaande vorm selectief opgehaald. Te vernietigen papier wordt afgevoerd naar een professionele archiefvernietiger, waar het versnipperd wordt, direct tot balen geperst en naar de papierfabriek gevoerd. Andere kantoorbenodigdheden (tonercassettes) worden via het refillsysteem opnieuw gebruikt.

Vraag 6

De afdeling Logistieke Dienstverlening biedt ondersteuning bij de organisatie van de selectieve afvalophaling in de administratieve gebouwen van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en op de kabinetten van de Vlaamse ministers (afsluiten van contracten met firma's die het papier komen ophalen, ter beschikking stellen van de dozen voor de papierinzameling, informatie uitwisselen over hoe de ophaling het best kan gebeuren, enzovoort). De concrete organisatie van de ophaling is de taak van de verantwoordelijke voor de logistieke dienstverlening in ieder administratief gebouw.

Vraag 7

Het departement kan alleen antwoorden op het eerste lid van vraag 7. Het ministerie van Onderwijs kan alleen deze brochure ter beschikking stellen van de scholen. Het zijn de inrichtende machten die maatregelen moeten nemen om de scholen zo weinig mogelijk papier te laten gebruiken. Er hebben 1.100 scholen de brochure aangevraagd.

Vraag nr. 54 van 22 januari 1996 van de heer GEORGES CARDOEN

Geïntegreerd onderwijs – Nieuwe regeling

Door de minister werd een nieuwe regeling ingevoerd inzake de begeleiding voor geïntegreerd onderwijs (GON). Voortaan wordt jaarlijkse GON-begeleiding nog enkel mogelijk voor de circa 38% ernstig gehandicapten. Voor de overige 62% matig gehandicapten is enkel een GON-begeleiding mogelijk gedurende 2 jaar per onderwijsniveau.

Veel kinderen zullen vanaf 1 september niet meer kunnen genieten van GON-begeleiding en daardoor in het buitengewoon onderwijs terechtkomen, met een stijging van de onderwijskosten met factor 3 tot 4 als gevolg. Uit grote bekommernis hiervoor werd door de inspectiediensten GON-begeleiding, een aanvullend urenpakket van 20% gevraagd voor matig gehandicap-

ten die in het buitengewoon onderwijs dreigen terecht te komen. Kostprijs van dit urenpakket : 12 miljoen.

1. Is de minister ook niet van oordeel dat met alle middelen moet worden geprobeerd om deze jongeren door een aangepaste GON-begeleiding in staat te stellen een "normaal" onderwijs te volgen, in de wetenschap dat dit de integratiemogelijkheden van deze jongeren optimaliseert en dat dezelfde jongeren in het buitengewoon onderwijs veel meer kosten?

Hoe argumenteert de minister dan de besparingen die hij in het geïntegreerd onderwijs doorvoert? Zal een verschuiving van leerlingen naar het buitengewoon onderwijs juist geen stijging van de onderwijsuitgaven veroorzaken?

2. Steunt de minister het voorstel inzake het aanvullend takenpakket van 20% voor matig gehandicapten? Zo ja, welke concrete stappen heeft hij hiertoe gezet? Zo neen, overweegt de minister andere oplossingen?

Antwoord

1. Met mijn omzendbrief van 30 augustus 1994 werd een nieuwe regeling inzake het geïntegreerd onderwijs van kracht.

In tegenstelling tot wat het Vlaams parlementslid doet uitschijnen, werd de wijziging niet ingegeven door besparingsoverwegingen. Binnen de bestaande budgettaire ruimte voor het GON werden de volgende, mijns inziens belangrijke, wijzigingen aangebracht. Een aantal van deze wijzigingen stonden reeds lang op het verlanglijstje van het onderwijsveld en waren reeds impliciet vervat in de wet van 11 maart 1986.

Ten eerste werden de types van buitengewoon onderwijs die in aanmerking kunnen komen voor het GON uitgebreid met de types 1, 2, 3 en 8. Voor de types 3 en 8, waarvoor een verblijf in het buitengewoon onderwijs van minimum 9 maanden onmiddellijk voorafgaand aan de integratie als voorwaarde wordt gehanteerd, stel ik met genoegen vast dat het aantal leerlingen dat wordt teruggeplaatst van het buitengewoon onderwijs naar het gewoon onderwijs, toeneemt.

Ten tweede werd het aantal uren additionele hulp voor kinderen of jongeren met een ernstige auditieve handicap van twee op vier gebracht.

Ten derde is voor studenten met een handicap in de hogescholen een organieke regeling getroffen. Voordien was de begeleiding afhankelijk van het al dan niet toekennen van afwijkingsuren op de lessen- en urenpakketten van het buitengewoon onderwijs.

Ten slotte werden de vormen van integratie sterk uitgebreid. Als het Vlaams parlementslid dus stelt dat de matig gehandicapte leerlingen voortaan slechts gedurende twee jaar per onderwijsniveau GON-begeleiding kunnen krijgen, belicht hij slechts één deelaspect van de nieuwe richtlijnen inzake geïntegreerd onderwijs en houdt hij geen rekening

met de positieve aspecten van de verruimde integratiemogelijkheden.

Naast de vroegere volledige en permanente integratie, waarmee ik bedoel dat een leerling met een handicap gedurende het ganse schooljaar alle vakken of activiteiten moet volgen om regelmatige GON-leerling te zijn, worden vormen van tijdelijke en/of gedeeltelijke integratie mogelijk. Dit laat toe dat leerlingen een periode van het schooljaar of bepaalde vakken volgen in het gewoon onderwijs.

Deze grotere flexibiliteit sluit beter aan bij modellen van integratie die in internationale literatuur zijn beschreven, en laat toe in te spelen op individuele noden van kinderen met een handicap.

De nieuwe regeling kan dus niet worden gezien als een besparingsoperatie. Het eventueel openstellen van het geïntegreerd onderwijs voor een groter aantal types van buitengewoon onderwijs zonder compenserende besparingen, zou onvermijdelijk tot meeruitgaven hebben geleid die, gelet op de huidige budgettaire restricties, niet kunnen worden verantwoord.

Voor sommige leerlingen met een matige fysieke of sensorische handicap en voor wie GON-begeleiding voor de gehele duur van het gevolgde onderwijsniveau niet onontbeerlijk is, werd de GON-begeleiding beperkt in de tijd.

Het parlementslid zal het met me eens zijn dat de pedagogische en didactische behoeften van de leerlingen die de huidige GON-populatie uitmaken – drie vierde van hen heeft nooit buitengewoon onderwijs gevolgd – een continuüm bestrijken.

We moeten ons durven afvragen of voor alle leerlingen in een permanente begeleiding moet worden voorzien.

De additionele hulp moet kindgericht zijn, maar mag de begeleiding van het leerkrachtenteam van de gastschool niet verwaarlozen. GON-hulp moet er ook zijn om de draagkracht van de betrokken leerkracht én van het leerkrachtenteam in de gewone school te vergroten. Door het invoeren van de tijdelijkheid wil ik de dienstverlenende en de gastschool aanzetten hiervan werk te maken.

Ik zou het betreuren indien de tijdelijkheid niet wordt aangegrepen als uitdaging, maar juist als argument om kinderen naar het buitengewoon onderwijs te verwijzen.

Nu deel ik het pessimisme van het parlementslid niet, als zouden al deze matig gehandicapte GON-leerlingen op 1 september opnieuw de schoolbanken van het buitengewoon onderwijs gaan bevolken. Een wezenlijk aspect van de additionele hulp binnen het geïntegreerd onderwijs bestaat immers hierin, dat het personeel van de school van het gewoon onderwijs wordt begeleid door een deskundige van de school voor buitengewoon onderwijs.

Het is geenszins de bedoeling dat de school voor gewoon onderwijs passief toeziet bij het integratieproces, maar dat ze integendeel juist profiteert van de know-how die het buitengewoon onderwijs kan

aanreiken, om deze kennis later op zelfstandige wijze zelf te kunnen toepassen. Deze samenwerking moet na twee jaar er toe leiden dat in de meeste gevallen de school voor gewoon onderwijs voldoende bekwaamheid heeft verworven om de matig gehandicapte leerlingen zelfstandig verder te begeleiden.

Dit beantwoordt trouwens aan het basisprincipe van de zorgverbreding : het gewoon onderwijs moet zijn opdracht vervullen ook ten opzichte van fysisch, mentaal of intellectueel minder begaafde leerlingen.

2. Ik ben er mij echter van bewust dat er zich na het verstrijken van twee jaar in sommige gevallen toch nog problemen kunnen voordoen.

Zo kan het voorkomen dat een bepaalde leerling nog in belangrijke mate verder afhankelijk zal blijven van de ondersteuning vanuit het buitengewoon onderwijs.

Ook zullen de kennis en de vaardighedenoverdracht die de GON-begeleiders de scholen voor gewoon onderwijs aanreiken, niet steeds op voldoende vruchtbare bodem terechtkomen ; niet elke school zal de verantwoordelijkheid voor het opvoedingsproces van de GON-leerling op zelfstandige wijze kunnen dragen.

Omdat ik ook van oordeel ben dat met alle middelen moet worden gepoogd zoveel mogelijk jongeren in staat te stellen het "gewone" onderwijs te volgen, liet ik mijn administratie reeds in de loop van 1995 een voorstel inzake een aanvullend urenpakket voor deze matig gehandicapten uitwerken.

Dit voorstel kreeg echter van de Inspectie van Financiën een negatief advies, in hoofdzaak omdat het buitengewoon onderwijs de laatste jaren telkens opnieuw meer financiële middelen voor zich opeist, maar ook omdat het volgens de Inspectie niet bewezen is dat de initiële meeruitgave uiteindelijk kostenbesparend zal werken, doordat minder leerlingen op het buitengewoon onderwijs zullen zijn aangewezen.

Mijn administratie werkt momenteel aan een nieuw voorstel ter zake, waarbij aan de hand van de actuele, concrete GON-gegevens zal worden gepoogd een prognose te maken van de leerlingenmigraties in het GON op 1 september 1996.

Bedoeling hiervan is uitsluitend te geven of een aanvullend urenpakket niet alleen budgettair maar ook pedagogisch te verantwoorden is. Als mocht blijken dat dit zo is, en mijn nieuw voorstel voor aanvullend urenpakket wél het budgettaire fiat krijgt, zal ik het nodige doen om dit op 1 september 1996 ter beschikking te stellen van het geïntegreerd onderwijs.

Vraag nr. 55
van 22 januari 1996
van de heer FELIX STRACKX

Lesmateriaal – Politieke neutraliteit

In een basisschool van het gemeenschapsonderwijs wordt lesmateriaal gebruikt waarin leugens worden verteld over een bepaalde politieke partij (kopie als bijlage).

1. Hoe luiden de precieze richtlijnen voor gemeenschapsscholen en leerkrachten in verband met de politieke neutraliteit ?
2. Welke sanctie is bepaald voor het niet naleven van deze richtlijnen ?
3. Wie kan klacht indienen en op welke manier moet dit gebeuren ?
4. Hoeveel klachten werden in het schooljaar '94-'95 ingediend en welk gevolg werd eraan gegeven ?
5. Los van de politieke neutraliteit, wie waakt over de correctheid van de in de gemeenschapsscholen versprekte informatie ?

Antwoord

1. De Centrale Raad van de ARGO is, krachtens artikel 32, 1° van het bijzonder decreet betreffende de ARGO van 19 december 1988, bevoegd voor het opstellen van de neutraliteitsverklaring van het gemeenschapsonderwijs, rekening houdende met het begrip neutraliteit zoals bedoeld in artikel 17 van de Grondwet. Leerkrachten en overigens ook alle andere personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs dienen deze neutraliteitsverklaring te ondertekenen. Dit geldt echter enkel voor die personeelsleden die in dienst werden genomen nadat de neutraliteitsverklaring door de Centrale Raad van de ARGO werd vastgesteld (zijnde op 31 augustus 1989). Personeelsleden waarop de verplichting tot ondertekening niet van toepassing is, kunnen de neutraliteitsverklaring toch ondertekenen als ze daartoe de wens uitdrukken. De operationele richtlijnen naar de gemeenschapsscholen zijn vervat in het pedagogisch project van het gemeenschapsonderwijs (PPGO).
2. De mogelijke sancties zijn opgenomen in het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van bepaalde personeelsleden van het gemeenschapsonderwijs, meer bepaald in hoofdstuk VIII, afdeling I.
3. De procedure voor klachtenbehandeling is geregeld bij besluit van de centrale raad van de ARGO tot vaststelling van het algemeen model van werkingsreglement van de lokale schoolraden en raden van

bestuur, meer bepaald artikel 41. Zo kan iedereen klacht indienen. Aan klachten die schriftelijk en niet-naamloos worden ingediend bij het instellingshoofd, moet binnen een redelijke termijn en uiterlijk zestig dagen na indiening van de klacht gevolg worden gegeven. Bij niet-akkoord kan beroep worden aangetekend bij de voorzitter van de lokale raad, die de beslissing voorlegt aan de raad. Het gevolg dat aan het beroep wordt gegeven, moet binnen 90 dagen worden meegedeeld. Na uitputting van de procedure kan de verzoeker zich wenden tot de voorzitter van de Centrale Raad. Artikel 59 S 1 van het bijzonder decreet betreffende de ARGO bepaalt evenwel ook dat "de beslissingen van die bestuursorganen welke een bevoegdheidsoverschrijding inhouden of strijdig zijn met de goede naam of met de belangen van de ARGO, (...) door de Centrale Raad (kunnen) worden vernietigd binnen een termijn van dertig dagen vanaf hun toezending".

4. Aangezien het hier vooral om een lokale bevoegdheid gaat, worden hiervan op het centrale niveau geen statistieken bijgehouden.
5. Het is in de eerste plaats aan het instellingshoofd om over de correctheid van de verstrekte informatie te waken. Eventueel kan hij daarin worden begeleid door de pedagogisch adviseur. In tweede instantie treedt de lokale raad bemiddelend op. Voor zover het om een beslissing van een lokale raad zou gaan, is er toezicht mogelijk van de Centrale Raad en van de commissaris van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik wens er het Vlaams parlementslid nog op te wijzen dat krachtens artikel 6 van de wet van 29 mei 1959 tot wijziging van sommige bepalingen van de onderwijswetgeving, elke inrichtende macht voor haar onderwijsinstellingen over de vrijheid beschikt de lessenroosters en de leerplannen vast te stellen en vrij haar pedagogische methodes te kiezen, met inachtneming weliswaar van het door of krachtens het decreet bepaalde minimumlessenrooster en van de ontwikkelingsdoelen en de eindtermen.

Verder bepaalt dit artikel dat de Vlaamse regering, met het oog op het waarborgen van het studiepeil, evenwel de leerplannen moet goedkeuren van de onderwijsactiviteiten en vakgebieden waarvoor ontwikkelingsdoelen en eindtermen in acht moeten worden genomen.

Het is de taak van de inspectie om te controleren of de minimumlessenroosters en de goedgekeurde leerplannen in acht worden genomen. Tevens gaat de inspectie na of de onderwijsinstelling de nodige inspanning heeft gedaan om de ontwikkelingsdoelen na te streven en de eindtermen na te streven en te bereiken (cfr. artikel 5, § 1, 1e en 2e van het decreet van 17 juli 1991 betreffende inspectie en pedagogische begeleidingsdiensten).

Het is niet de taak van de inspectie om zich inhoudelijk met de lessen in te laten om leraars te censureren.

Vraag nr. 56
van 22 januari 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN

Stedelijke Muziekschool Aarschot – Erkenning

Tot ontsteltenis van de beheerraad van de VZW Stedelijke Muziekschool Arthur Meulemans en het Muziekatelier Diridon, van de directie met haar 25 leerkrachten, van de meer dan 600 leerlingen en van de Aarschotse publieke opinie, heeft de bevoegde schepen van de stad Aarschot meegedeeld dat de door hem herhaaldelijk beloofde en in de begroting 1995 opgenomen subsidie van circa 5 miljoen frank, niet zal worden uitbetaald. De aangehaalde redenen zijn niet van technische aard, aangezien de ingediende boekhouding geen opmerkingen opleverde, maar politiek. De bevoegde schepen heeft in de media verklaard een stedelijke VZW te willen oprichten teneinde die "doorzichtiger" te maken. Momenteel bestaat deze VZW uit personen zonder politiek profiel die van deze school houden en er zich volledig belangeloos voor inzetten. De minister begrijpt hopelijk mijn bezorgdheid : om onduidelijke politieke redenen of om redenen van politisering van een VZW, waarvan de burger baalt, wordt het voortbestaan van een nu reeds 26 jaar bestaande en bloeiende muziekschool op onverantwoorde manier op de helling gezet.

Sinds 1978 poogt het Aarschots stadsbestuur bij het departement Onderwijs een belangrijk deel van deze school te laten erkennen, tot op heden zonder succes. Volledigheidshalve voeg ik eraan toe dat een deel van deze school niet voor erkenning vatbaar is. Het betreft de kleuters, de volwassenen en al die leerlingen die niet het volledig uurrooster volgen. Het probleem is dus duidelijk verbonden met het uitblijven van een erkenning.

1. Wat is de stand van zaken in dit nu reeds sinds 1978 aanslepende dossier van al of niet erkenning ? Heeft de minister ter zake nog initiatieven genomen ?
2. Mag ik uitzonderlijk op een spoedig antwoord rekenen ?

Antwoord

In de vergaderingen van de ministerraad van 3 en 5 april 1976 werd beslist, "als maatregel van budgettaire soberheid", een stop af te kondigen op de uitbreiding van scholen voor kunstonderwijs. Dit werd meegedeeld in de omzendbrief van 9 juni 1976 aan de scholen, die werd ondertekend door mevrouw De Backer-Van Ocken, minister van Nederlandse Cultuur en Vlaamse Aangelegenheden.

Deze stop bleef van kracht tot 1 september 1990, datum van inwerkingtreding van de besluiten van de Vlaamse regering van 31 juli 1990, houdende de organisatie van het deeltijds kunstonderwijs. Artikel 56 paragraaf 1 van het besluit van 31 juli 1990 – studierichtingen Muziek, Woordkunst en Dans – bepaalde dat "vanaf het

schooljaar 1993-1994 nieuwe instellingen kunnen worden opgericht".

Bij besluit van 1 september 1993 van de Vlaamse regering tot wijziging van het besluit van 31 juli 1990, werd het programmeren van nieuwe instellingen om budgettaire redenen verschoven naar 1 september 1995. Elke aanvraag tot programmering werd sindsdien echter "in de koelkast gezet", omdat inmiddels werd gestart met een grondige evaluatie van het deeltijds kunstonderwijs.

Inmiddels heeft de Vlaamse regering op 24 januari 1996 beslist om een voorontwerp van decreet houdende tijdelijke beperking inzake programmatie in sommige onderwijssectoren, in te dienen bij de Vlaamse Raad. Artikel 12 van dit voorontwerp bepaalt dat tijdens de schooljaren 1996-1997 en 1997-1998 in het deeltijds kunstonderwijs geen nieuwe instellingen door de Vlaamse Gemeenschap worden opgericht of gesubsidieerd.

Vraag nr. 57
van 22 januari 1996
van de heer MICHEL DOOMST

Loopbaanonderbreking – Opschorting door terbeschikkingstelling

In het kader van de arbeidsverdelende maatregelen kunnen personeelsleden van het onderwijs gebruik maken van verlof- en afwezigheidsstelsels voor verminderde prestaties. Dergelijk verlof of dergelijke afwezigheid wordt opgeschort indien deze personeelsleden een terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden nemen.

De personeelsleden van het onderwijs kunnen echter ook deeltijds werken door het nemen van een gedeeltelijke loopbaanonderbreking. Wordt zulke loopbaanonderbreking ook opgeschort door een terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden? Indien dit niet het geval is, mag ik dan van de minister vernemen waarom zulke opschorting wel mogelijk is bij een verlof of afwezigheid voor verminderde prestaties, maar niet bij een gedeeltelijke loopbaanonderbreking? Heeft de minister eventueel reeds initiatieven genomen om het desbetreffende besluit van de Vlaamse regering in die zin te wijzigen?

Antwoord

De onderbreking van de beroepsloopbaan van de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra is geregeld bij:

- het koninklijk besluit van 12 augustus 1991 betreffende de toekenning van onderbrekingsuitkeringen aan de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra;
- het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 betreffende de onderbreking van de beroepsloopbaan van de personeelsleden van het onderwijs en de psycho-medisch-sociale centra.

Geen van beide besluiten bevat een bepaling die de opschorting van de loopbaanonderbreking door een

terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden mogelijk maakt, zoals dit het geval is voor het verlof en de afwezigheid voor verminderde prestaties. Dit verlof en deze afwezigheid worden overigens nog in andere gevallen opgeschort, onder andere bij bevalling, wat evenmin het geval is bij loopbaanonderbreking.

Bij artikel 11 van het koninklijk besluit van 12 augustus 1991 wordt namelijk uitdrukkelijk bepaald dat de ziekten of gebrekkigheden opgelopen tijdens de periode van loopbaanonderbreking, of het feit dat het personeelslid valt onder de toepassing van artikel 39 van de arbeidswet van 16 maart 1971, geen einde stellen aan de lopende onderbrekingsperiode.

Wat de opschorting van het verlof en de afwezigheid voor verminderde prestaties door een terbeschikkingstelling wegens persoonlijke aangelegenheden betreft, die was niet voorzien in het basisbesluit van de Vlaamse regering van 26 april 1990, maar werd achteraf mogelijk gemaakt door een wijziging van dit besluit (artikel 8, § 2 en artikel 13, § 2). Deze toevoegingen in het besluit van de Vlaamse regering van 26 april 1990 waren een logische aanvulling van de reeds bestaande mogelijkheden.

In de huidige stand van zaken werden nog geen initiatieven genomen om het besluit van de Vlaamse regering van 19 december 1991 in de door het Vlaams parlementslid gewenste zin aan te passen.

Vraag nr. 58
van 22 januari 1996
van de heer MICHEL DOOMST

Extra urenpakket SO – Criteria en grondslagen

Het besluit van de Vlaamse regering dat het pakket uren-leraar vastlegt in het secundair onderwijs, bepaalt dat het gemeenschapsonderwijs met ingang van het schooljaar '91-'92, en dit gedurende acht opeenvolgende schooljaren, een extra pakket uren-leraar krijgt toegewezen ten behoeve van de herstructurering van het onderwijsaanbod.

Mag ik van de minister vernemen wat dit, per schooljaar, concreet betekende voor de reeds voorbijge schooljaren en voor dit schooljaar? Op welke basis werden deze uren concreet over de scholen heen verdeeld?

Omdat het gemeenschapsonderwijs op dit ogenblik reeds vijfmaal een extra aantal uren heeft gekregen, moet het plan dat ongetwijfeld aan de basis lag van de concrete verdeling van de uren over de verschillende scholen, bijna gerealiseerd zijn. Wat zijn de grondslagen van dit plan? Zal het gemeenschapsonderwijs in 1999 op dusdanige wijze geherstructureerd zijn dat vanaf dat ogenblik geen bijkomende middelen meer nodig zullen zijn?

Antwoord

1. Overeenkomstig het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1990 tot vastlegging van het pakket uren-leraar in het voltijds secundair onderwijs, wordt voor het gemeenschapsonderwijs tijdens de schooljaren 1991-92 tot en met 1998-99 jaarlijks een aantal uren-leraar ter beschikking gesteld ten

behoefte van de herstructurering van het onderwijsaanbod.

Dit pakket wordt berekend op basis van volgende fracties van de verliesuren van het betrokken schooljaar ten opzichte van het referentieschooljaar 1989-90, met inbegrip van de correctiefactor "denataliteit" :

- schooljaar 1991-1992 : 1/3 van de verliesuren van het GO 1991-1992
- schooljaar 1992-1993 : 1/2 van de verliesuren van het GO 1992-1993
- schooljaar 1993-1994 : 1/2 van de verliesuren van het GO 1993-1994
- schooljaar 1994-1995 : 2/3 van de verliesuren van het GO 1994-1995
- schooljaar 1995-1996 : 2/3 van de verliesuren van het GO 1995-1996
- schooljaar 1996-1997 : 1/2 van de verliesuren van het GO 1996-1997
- schooljaar 1997-1998 : 1/2 van de verliesuren van het GO 1997-1998
- schooljaar 1998-1999 : 1/3 van de verliesuren van het GO 1998-1999.

2. Hierna volgt een overzicht van de toekenning van de uren-leerkracht uit het herstructureringsfonds met ingang van het schooljaar 1991-1992 tot en met het huidige schooljaar 1995-1996.

Schooljaar	Omvang	Uitgedeeld
1991-1992	1.321 u.	1.972 u. (*)
1992-1993	3.657 u. (*) compensatie (4.097 u. – 440 u.)	3.657 u.
1993-1994	5.082 u.	5.082 u.
1994-1995	8.319 u. (*) compensatie (8.530 u. – 211 u.)	5.135 u.
1995-1996	10.408 u.	7.039 u.

3. Door de Centrale Raad van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO) werden tot hiertoe de volgende algemene criteria gehanteerd om tot de verdeling van de beschikbare urenleraar over te gaan :

- uitbouw of consolidatie van instellingen met meerdere vestigingsplaatsen ;
- uitbouw van doorgevoerde programmaties, omvormingen en/of omzettingen ;
- herschikking van het studie-aanbod door geleidelijke afbouw van structuuronderdelen en profilering naar de toekomst ;
- uitbouw van specifieke structuuronderdelen ;
- herschikking van de schoolorganisatie-structuur ten gevolge van belangrijke leerlingwinst ;
- verwerking van fusie-operaties.

Hierbij dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat de afbouw en uitbouw van studierichtingen in verschillende scholen een proces is dat verschillende jaren duurt.

4. Vanaf het schooljaar 1995-1996 kan alleen een beroep worden gedaan op uren uit het herstructureringsfonds, indien de instelling een uitgewerkt structuurplan en een herstructureringsplan heeft voorgesteld met het oog op het realiseren van een rationeler studieaanbod en met de bedoeling van minstens tegen het einde van het bestaande herstructureringsfonds, zijnde 1999-2000, een structuur te hebben uitgebouwd of gesaneerd die volledig zelfbedruipend is. Dit houdt dus ook in dat men in beperkte mate een beroep kan doen op extra uren-leerkracht indien er herschikkingen nodig zijn ten gevolge van het verlies van minimumpakketten.
5. In het licht van de op til zijnde grote hervorming van het secundair onderwijs, is de ARGO op dit ogenblik volop alle mogelijkheden aan het onderzoeken om tot een concrete geografische indeling te komen om het studieaanbod rationeel te kunnen organiseren.
6. Het is nooit de bedoeling van de regelgever geweest om de hierboven geschetste gunstmaatregel na het schooljaar 1998-1999 door te trekken.

Ik leg er trouwens de nadruk op dat binnen het huidige onderwijsbeleid een grondige hervorming van het secundair onderwijs in het vooruitzicht wordt gesteld.

In het kader van deze hervorming zou het actueel mechanisme voor de vaststelling van de personeelsomkadering worden vervangen door een enveloppesysteem dat in essentie is gebaseerd op het principe van de lineaire financiering.

Aangezien uiteindelijk de decreetgever hierover dient te beslissen, blijft het voorbarig te anticiperen op de financieringsmodaliteiten, zowel voor het gemeenschaps- als voor het gesubsidieerd onderwijs, die over enkele jaren effectief van kracht zullen zijn.

Vraag nr. 59
van 22 januari 1996
van de heer MICHEL DOOMST

AGD-geschiktheidsuitspraken – Draagwijdte

De Administratieve Gezondheidsdienst (AGD) is nog steeds bevoegd voor de geschiktheidsonderzoeken van de personeelsleden van het Vlaams onderwijs. Het gebeurt meer dan eens dat de dienst Geschiktheden van de AGD uitspraken doet waarmee noch de school, noch het betrokken personeelslid raad weten. Zo gebeurt het meer dan eens dat een definitief ongeschikt verklaarde leerkracht Lichamelijke Opvoeding wordt geacht het vak Biologie te onderwijzen en ook geschikt wordt geacht voor secretariaatswerk.

1. Wat is de waarde van een uitspraak van de dienst Geschiktheden van de AGD ? Is dit een advies waarmee school en personeelslid alle kanten uit-

kunnen of is dit een beslissing waarnaar de school en het personeelslid zich moeten schikken ?

2. Indien het een advies is, wat zijn dan de gevolgen voor het personeelslid indien
 - a) de school in de onmogelijkheid is om bij de opdrachtenverdeling met dit advies rekening te houden ;
 - b) de school wel in de mogelijkheid is om bij de opdrachtenverdeling met dit advies rekening te houden, maar dit niet wenst te doen ;
 - c) de school met dit advies wel rekening kan houden, maar als de uitvoering van dit advies tot gevolg heeft dat het betrokken personeelslid met een ander ambt wordt belast waaraan een lagere weddeschaal is verbonden en/of wanneer blijkt dat het betrokken personeelslid niet kan worden beschouwd als zijnde vast benoemd voor dit nieuwe ambt ? Dient het personeelslid dit ambt dan op te nemen ? Zo ja, wat is dan zijn statutaire toestand en welke wedde zal hij ontvangen indien hij dit andere ambt toch uitoefent ? Zo neen, heeft het personeelslid dan alleen de keuze tussen het opnieuw opnemen van zijn oorspronkelijke ambt of het nemen van ziekteverlof voor zijn volledige opdracht ?
3. Indien het een beslissing is, wat zijn dan de gevolgen voor het personeelslid indien
 - a) de school in de onmogelijkheid is om bij de opdrachtenverdeling met deze beslissing rekening te houden ;
 - b) de school wel in de mogelijkheid is om bij de opdrachtenverdeling met deze beslissing rekening te houden, maar dit niet doet ;
 - c) de school met deze beslissing wel rekening houdt, maar als de uitvoering van deze beslissing tot gevolg heeft dat het betrokken personeelslid met een ander ambt wordt belast waaraan een lagere weddeschaal is verbonden en/of wanneer blijkt dat het betrokken personeelslid niet kan worden beschouwd als zijnde vast benoemd voor dit nieuwe ambt ? Dient het personeelslid dit ambt dan op te nemen ? Zo ja, wat is dan zijn statutaire toestand en welke wedde zal hij ontvangen indien hij dit andere ambt toch uitoefent ? Zo neen, heeft het personeelslid dan alleen de keuze tussen het opnieuw opnemen van zijn oorspronkelijke ambt of het nemen van ziekteverlof voor zijn volledige opdracht ?

Antwoord

1. De uitspraak van de dienst Geschiktheden van de Administratieve Gezondheidsdienst is een niet-bindend advies. Indien de AGD vaststelt en meedeelt dat een personeelslid ongeschikt is voor het ambt waarin hij/zij benoemd is, maar daarentegen wel geschikt voor een ander bepaald ambt, sluit dit voor het betrokken personeelslid niet ambtshalve het recht in op tewerkstelling in het vermelde ambt.

2. Aangezien het hier gaat om een advies, kan de onderwijsinstelling hierop slechts ingaan indien dit mogelijk is binnen de organisatie van de onderwijsinstelling en voor zover de decretale en reglementaire bepalingen (decreet rechtspositie, voorrangregeling, reffectatie, e.a.) dit toelaten.

Zo zou de onderwijsinstelling binnen de vaste benoeming (leraar secundair onderwijs) van de belanghebbende een wisseling van opdrachten kunnen doorvoeren om tegemoet te komen aan het advies van de AGD-dienst Geschiktheden. Dergelijke wisseling van opdrachten gebeurt in overleg met de betrokken personeelsleden.

Mocht het onmogelijk of niet wenselijk zijn om bij de opdrachtenverdeling rekening te houden met het advies uitgebracht door de AGD, dan dient het personeelslid ofwel het ambt waarin het vast benoemd is opnieuw op te nemen, ofwel indien hij niet in de mogelijkheid is dit ambt op te nemen verder afwezig te blijven wegens ziekte. Indien bij een langdurige afwezigheid wegens ziekte het recht op bezoldigd ziekteverlof uitgeput is, wordt het personeelslid ter beschikking gesteld wegens ziekte en zal het worden uitgenodigd voor een onderzoek door de Pensioencommissie van de AGD.

Zo het personeelslid vrijwillig overgaat naar een ambt buiten zijn vaste benoeming, zal het worden bezoldigd op grond van de weddeschaal die verbonden is aan dit ambt.

3. Gelet op het voorgaande vergt deze vraag geen antwoord.

Vraag nr. 60 van 22 januari 1996 van de heer WILLY KUIJPERS

Godsdienstleraars – Toezicht

In antwoord op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 95 van 27 augustus 1974 (Vragen en Antwoorden Kamer nr. 21 van 22 oktober 1974, blz. 1056), meldde de toenmalige minister van Onderwijs met betrekking tot de toepassing van de koninklijke besluiten van 21 maart 1969 en 25 oktober 1971 inzake de taken van de godsdienstleraars : " Wel wordt aanvaard dat de godsdienstleraars-bedienaars van de eredienst (priesters, dominees), omwille van hun statuut van bedienaar van de eredienst, geen toezicht buiten de lesuren moeten waarnemen."

Blijft bovenvermelde toepassing – sedert oktober 1974 – onverminderd van kracht ?

Antwoord

De door het Vlaams parlementslid geviseerde toepassing, vervat in het laatste lid van het antwoord op de vraag nummer 95 van 27 augustus 1974 van de heer Laridon, volksvertegenwoordiger, is nog onverminderd van kracht.

Anderzijds is het zo dat ten opzichte van de situatie in 1971, de toestand grondig gewijzigd is. Het aantal leerkrachten Godsdienst dat tegelijk bedienaar van de ere-

dienst is, is in hoge mate teruggevallen. In hun plaats zijn veelal diakens, leken dus, gekomen. Vaak gaat het hier inderdaad ook om godsdienstleraars.

Naar de letter van de koninklijke besluiten van 26 maart 1969 en 25 oktober 1971 gaat het hier niet om "bedienaar van de eredienst", al is het duidelijk dat op deze leerkrachten bijzonder veel beroep wordt gedaan voor "pastorale" taken,

Evenwel is de godsdienstleraar, zeker als hij voltijds of bijna voltijds in een school werkzaam is, een belangrijk persoon binnen het schoolteam. Zeker de godsdienstleraar (en dus ook de leraar niet-confessionele zedenleer) moet naar de begeleiding van de leerlingen een andere rol kunnen spelen. Het lijkt mij dan ook evident dat deze personeelsleden in de mate van het mogelijke een aantal taken op zich nemen inzake de schoolorganisatie.

Vraag nr. 61
van 24 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlaams-Brabant – Beleidsinspanning

Rekening houdende met het feit dat onderwijs, jeugd en jeugdwerk, welzijn en gezin, sport en vrijetijdsbesteding zeer bruikbare integratiekanalen vormen, pleit de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant in haar memorandum ter zake aan de Vlaamse regering voor speciale aandacht voor de specifieke Vlaams-Brabantse noden.

De bestendige deputatie vraagt dan ook dat bijkomende financiële middelen worden vrijgemaakt, teneinde te komen tot een continue inspanning in deze sectoren.

De Vlaams-Brabantse bestendige deputatie raamt deze bijkomende inspanning voor Vlaams-Brabant op ten minste 50.000.000 frank.

Heeft de minister reeds concrete maatregelen genomen om een specifieke inspanning te leveren ten voordele van Vlaams-Brabant, en meer in het bijzonder de Vlaams-Brabantse rand van Brussel ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn.

Antwoord

De Vlaams-Brabantse problematiek, inzonderheid de problematiek van de Vlaams-Brabantse rand, raakt aan veel beleidsuitzichten. Om een zicht te krijgen op het geheel is momenteel een ambtelijke commissie bezig de knelpunten te inventariseren. Op basis van deze analyses kunnen gerichte en specifieke maatregelen worden genomen.

Zonder vooruit te lopen op de conclusies, is het nu reeds duidelijk dat de inspanningen maar efficiënt zijn indien er een aanpak komt waarin vanuit diverse beleidsdomeinen tegelijk initiatieven worden genomen die op elkaar inspelen en het geheel versterken.

Vraag nr. 62
van 24 januari 1996
van mevrouw MIA DE SCHAMPHELAERE

Concept "gezonde school" – Inhoud

In vele documenten betreffende de ontwerpen van eindtermen en ontwikkelingsdoelen wordt verwezen naar het concept "gezonde school."

Op welke Europese documenten steunt dit concept voor zijn definiëring ?

Welke documenten geven daaraan concreet vorm en inhoud voor de Vlaamse Gemeenschap ?

Antwoord

1. Op welke Europese documenten steunt dit concept voor zijn definiëring ?

Men kan beter spreken over Europese en internationale documenten. Hierbij maakt men een onderscheid tussen enerzijds officiële (soms geratificeerde) overeenkomsten, die strikt genomen moeten worden opgevolgd, en anderzijds richtlijnen met een meer indicatief karakter. Volgende internationale documenten liggen aan de oorsprong van de inhoud van het begrip "gezonde school".

1.1. Officiële overeenkomsten

- Verdrag inzake de rechten van het Kind, art. 24, Algemene Vergadering van de Verenigde Naties – 1989 ; door België geratificeerd in 1991

Het verplicht de deelnemende staten passende maatregelen te nemen "om te waarborgen dat alle geledingen van de samenleving, met name ouders en kinderen, worden voorgelicht over, toegang hebben tot onderwijs over, en worden gesteund in het gebruik van de fundamentele kennis van de gezondheid van en de voeding van kinderen, de voordelen van borstvoeding, hygiëne en sanitaire voorzieningen en het voorkomen van ongevallen", zodat het recht van elk kind op "het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid" wordt erkend.

- Resolutie van de Raad en de ministers van Onderwijs over gezondheidsopvoeding op school, 1988 (met een aanvulling in 1993)

Aangenomen wordt dat gezondheidseducatie ook een taak is van de school (naast het gezin en de maatschappij), waarbij een visie wordt ontwikkeld rond gezondheidspromotie en het totale vakkenpakket impliciet moet bijdragen tot gezondheidseducatie. Op het niveau van de lidstaten moeten acties ondernomen worden zoals : opname van gezondheidseducatie in de plannen, coördinatie met ouders en andere maatschappelijke instellingen, ontwik-

kelen van gezondheidseducatie voor de lerarenopleiding, enzovoort.

- Resolutie van de Raad van de Europese Unie over de hoofdlijnen van het programma Europa tegen Kanker, 1993

Primaire preventie (gezondheidsvoorlichting en -educatie) is een belangrijk actiegebied van het programma.

1.2. Wetenschappelijk-inhoudelijke richtlijnen

- Ottawa Charter for Health Promotion, World Health Organization, 1986

Basisdocument voor gezondheidswerkers waar het begrip "gezondheidspromotie" duidelijk wordt omschreven.

- Gezondheidsopvoeding en kankerpreventie op school – de Dublinresoluties, Commissie van de Europese Gemeenschappen (Unie), 1990 (hoofdstuk 9).

Specifieke aanbevelingen voor de verschillende onderwijsniveaus.

- Advocacy for Health, International Union for Health Education, 1992

Richtlijnen met betrekking tot een beleid voor gezondheidspromotie en de rol van gezondheidsopvoeding in Europese context.

- Europees Charter voor een minimum curriculum van gezondheidsopvoeding in de lerarenopleiding, 1990

Het gaat hier om minimumdoelstellingen die elke training in gezondheidsopvoeding binnen de lerarenopleiding zou moeten nastreven.

- European Network of Health Promoting Schools

Gele folder van de WHO, waarin de achtergrondideeën worden opgesomd.

- The European Network of Health Promoting Schools

Blauwe voorstellingsfolder van het Europese scholennetwerk. Het betreft hier een samenwerkingsverband tussen de Raad van Europa en de Commissie van de Europese Unie en de Wereldgezondheidsorganisatie. Er worden richtlijnen gegeven voor de lidstaten.

2. Welke documenten geven aan het concept "gezonde school" concreet vorm en inhoud voor de Vlaamse Gemeenschap?

Hierbij maken we een onderscheid tussen officiële documenten en ondersteuningsmateriaal.

2.1. Officiële documenten

- Besluit van de Vlaamse executieve betreffende de verplichtingen en de

opdrachten inzake medisch schooltoezicht, juli 1985

In de opdracht van de centra voor MST zit het ondersteunen van programma's inzake gezondheidsvoorlichting en -opvoeding (GVO) in het onderwijs vervat.

- Decreet tot bepaling van de ontwikkelingsdoelen en de eindtermen van het gewoon kleuter- en lager onderwijs (februari 1995)

Hierin zijn eindtermen-gezondheidseducatie voor de lagere school opgenomen.

- Besluit van de Vlaamse executieve inzake gezondheidspromotie, juli 1991

Dit besluit schept een wettelijk kader voor diverse activiteiten inzake gezondheidspromotie in Vlaanderen. Het duidt ook de belangrijkste actoren aan.

- Beleidsbrief Preventieve Gezondheidszorg 1993-1997, Vlaams minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, L. Detiège, maart 1993

Deze beleidsbrief wil een basis leggen voor een efficiënt gezondheidsbevorderend beleid voor de periode 1993-1997.

- Beleidsbrief Preventief Gezondheidsbeleid inzake middelenbeleid, Vlaams minister van Tewerkstelling en Sociale Aangelegenheden, L. Detiège, juli 1994

Hier wordt een aanzet gegeven tot een globaal en geïntegreerd beleid inzake middelengebruik.

- Gemeenschappelijke verklaring inzake de integratie van veiligheid en gezondheid in onderwijs en opleiding, als bijdrage tot het Europees jaar voor Veiligheid en Gezondheid op het werk, 1992-1993.

- Mededeling inzake drugbeleid op school, basistekst van de stuurgroep GVO in het onderwijs, augustus 1993

- Strategisch Plan voor de Gezondheidspromotie vanuit het Vlaams Instituut voor Gezondheidspromotie.

2.2. Ondersteuningsmateriaal

De concrete uitwerking van het concept "gezonde school" is in handen van de Vereniging voor Promotie van Gezondheid op School (Proges). Proges werkt in opdracht van de internetten- en interdepartementale stuurgroep Gezondheidsvoorlichting en -opvoeding in het onderwijs. In die functie heeft Proges sinds 1992 een project gekregen van de Vlaamse Gemeenschap (departement Gezondheidszorg) om de grenzen en de mogelijkheden van een "gezonde school" in Vlaanderen te definiëren. Hierbij werd er gewerkt vanuit de richtlij-

nen van het "European Network of Health Promoting Schools".

Gedurende twee schooljaren werd er met twaalf pilotscholen proefgedraaid.

Een interim-rapport met de resultaten uit het project is ondertussen verschenen en verkrijgbaar bij Proges.

Proges heeft verder als belangrijkste opdrachten :

- het ontwerpen en verspreiden van GVO-materiaal. Het gaat hier om lesmateriaal over gezondheidsopvoeding voor het basisen secundair onderwijs, beter bekend als de 7 rode mappen "Gezondheid" voor het basisonderwijs en de vijf themapaketten (blauwe dozen) voor het secundair onderwijs. Het lesmateriaal wordt tegelijkertijd als uitgangspunt gezien voor vakoverschrijdend werken, voor het onder de aandacht brengen van de school als leer-, werk- en leefomgeving en om te wijzen op de betrokkenheid van alle participanten op school. Deze drie aspecten zijn kenmerken van de "gezonde school".
- verzorgen van opleiding en bijscholing ;
- uitbouwen van documentatie ;
- onderhouden van internationale contacten ;
- zorgen voor coördinatie tussen onderwijs en volksgezondheid.

Naast Proges dat officieel belast is met de concrete vormgeving van het "gezonde school"-concept, onder meer via ondersteunende documenten, zijn er nog talrijke andere organisaties die met gezondheidseducatie/gezondheids promotie bezig zijn en materiaal ten behoeve van de scholen ontwikkelen. Een goed overzicht van het aanbod is terug te vinden in het Dynamo²-document.

Vraag nr. 63
van 24 januari 1996
van de heer MICHEL DOOMST

Uitbreiding van benoeming – Voorrang vastbenoemd onderwijspersoneel

Het decreet inzake de rechtspositie van de personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs stelt dat reeds bij een inrichtende macht vast benoemde personeelsleden, met het oog op de uitbreiding van hun benoeming, voorrang voor benoeming hebben op tijdelijke personeelsleden, indien ze vóór 15 juli te kennen geven zich te beroepen op deze voorrang. Indien ze deze voorrang niet opeisen, verliezen ze dit recht voor de volgende vijf schooljaren.

Wat wordt hier bedoeld met "uitbreiding van benoeming" ? Telt alleen het volume van benoeming of bedoelt men een uitbreiding van benoeming in het ambt waarvoor men al gedeeltelijk is benoemd ?

Betekent deze regel dat de deeltijds vastbenoemde personeelsleden elk jaar deze voorrang dienen op te eisen, ook al werden er geen ambten of vakken vacant verklaard waarvoor ze aan de voorwaarden voldoen om te worden benoemd ? Of betekent deze regel dat deze personeelsleden, willen zij hun voorrangsrecht voor een periode van vijf schooljaren niet verliezen, hun voorrangsrecht telkens dienen op te eisen wanneer ambten of vakken vacant worden verklaard waarvoor zij aan de voorwaarden voor vaste benoeming voldoen ?

Werden er reeds concrete richtlijnen ter zake uitgevaardigd ?

Antwoord

Artikel 35 van het decreet rechtspositie personeelsleden gesubsidieerd onderwijs legt de voorrangsregels vast voor vaste benoemingen in wervingsambten. Onder meer wordt in §3 van het artikel gesteld dat een bij een inrichtende macht vastbenoemd personeelslid, met het oog op de uitbreiding van zijn vaste benoeming, voorrang heeft op een tijdelijk personeelslid.

Om te begrijpen wat wordt verstaan onder "uitbreiding van vaste benoeming", moet worden verwezen naar artikel 32 van het decreet rechtspositie personeelsleden gesubsidieerd onderwijs. Dit artikel bepaalt de draagwijdte van een verkregen vaste benoeming.

De draagwijdte van een vaste benoeming in een bepaald ambt (bijvoorbeeld leraar) is steeds beperkt tot het ambt zelf, maar ook tot het aantal uren waarvoor men in dit ambt vastbenoemd is. Een toename van de omvang van de opdracht waarvoor een personeelslid vastbenoemd is, betekent dus steeds een "uitbreiding van benoeming".

Voor een personeelslid dat in het ambt van leraar werd benoemd, is de benoeming bovendien beperkt tot alle vakken en specialiteiten van dat ambt waarvoor het betrokken personeelslid het vereiste bekwaamheidsbewijs heeft. Indien het personeelslid werd benoemd op grond van een voldoende geacht bekwaamheidsbewijs, geldt zijn benoeming bovendien voor het vak of de specialiteit waarvoor het met een voldoende geacht bekwaamheidsbewijs werd benoemd. Een "uitbreiding van benoeming" is nodig indien het gaat om een vak of specialiteit waarvoor het personeelslid beschikt over een voldoende geacht bekwaamheidsbewijs, maar waarin het zijn opdracht niet uitoefende op het ogenblik van een vorige vaste benoeming.

Een "uitbreiding van benoeming" in een wervingsambt is enkel mogelijk in een betrekking die de inrichtende macht na 1 februari en vóór 31 maart als vacant heeft meegedeeld aan de personeelsleden die voldoen aan de benoemingsvoorwaarden. Een personeelslid dat dergelijke mededeling heeft ontvangen, kan zich binnen de voorgeschreven termijn kandidaat stellen.

Een personeelslid dat reeds benoemd is bij de betrokken inrichtende macht, kan (overeenkomstig bovenvermeld artikel 35 § 3) bovendien een voorrang laten gelden op tijdelijke personeelsleden. Wanneer het betrokken personeelslid niet vóór 15 juli te kennen geeft een beroep te willen doen op deze voorrang, dan geldt deze afstand van voorrangsrecht voor een periode van vijf

schooljaren. De inrichtende macht kan weliswaar instemmen met een kortere termijn.

Indien geen mededeling van vacante betrekkingen heeft plaatsgehad, is het niet nodig om dit voorrangrecht inzake vaste benoeming in te roepen opdat dit recht voor de volgende vijf schooljaren gevrijwaard zou blijven.

Richtlijnen ter zake werden nog niet uitgevaardigd.

**Vraag nr. 64
van 29 januari 1996
van de heer MANDUS VERLINDEN**

Afgebrande RITO-gebouwen Aarschot – Opruiming

De koepel van christelijke werknemersorganisaties heeft in de buurt van de Marten Lemmensstraat in Aarschot met de medewerking van de plaatselijke bewoners een onderzoek gehouden.

Alhoewel het aantal ingevulde formulieren zeer beperkt bleef, waren de klachten die naar voren werden gebracht voor de politici belangwekkend genoeg om er de nodige aandacht aan te besteden en om gepaste maatregelen te treffen.

Eén van de klachten overstijgt de bevoegdheid van de lokale overheden en valt onder de bevoegdheid van de minister of van de Autonome Raad voor het Gemeenschapsonderwijs (ARGO). Inderdaad wordt er geklaagd dat de nu reeds jaren geleden afgebrande RITO-gebouwen nog steeds in puin liggen, terwijl de buurtbewoners zich afvragen wanneer dit eindelijk door de overheid zal opgeruimd worden.

1. Heeft de minister reeds de nodige stappen gezet voor een spoedige sanering van deze terreinen, tot geruststelling van de in deze omgeving wonende burgers?
2. Zo ja, binnen welke termijn mag het ruimen van het puin worden verwacht?

Antwoord

1. Het is de bedoeling dat, na uitvoering van de nodige werken in de schoolgebouwen Centrum, Bogaerdenstraat 8, ter opvang van de lessen die doorgaan in lokalen gelegen in de Wissenstraat 20, het volledige domein door de ARGO aan de stad Aarschot wordt verkocht. Deze werken worden dit schooljaar door ARGO uitgevoerd. De nodige kredieten worden uitgetrokken.
2. Het ruimen van het puin dient door de koper uitgevoerd te worden, na de aankoop van het terrein.

**Vraag nr. 66
van 31 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Franstalig basisonderwijs randgemeenten – Maatregelen

De bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant stippelde op 7 september 1995 een beleid uit inza-

ke het Vlaams karakter van het Franstalig basisonderwijs in de Vlaams-Brabantse gemeenten.

De bestendige deputatie van Vlaams-Brabant stelt drie maatregelen voor :

1. geen afwijkende vakantieregelingen ten aanzien van het Vlaams onderwijs ;
2. volledige inspectie dient uitgeoefend te worden door de Vlaamse Gemeenschap ;
3. speciale taal cursusverplichtingen en extra aandacht voor het Nederlands in het leerplan.

Strookt dit met de beleidsvisie van de minister ? Heeft hij reeds initiatieven genomen die kunnen bijdragen tot de realisatie van die doelstellingen ?

Antwoord

1. Vermits vanaf volgend schooljaar de vakantieregeling van de scholen in de Vlaamse en Franse Gemeenschap opnieuw zal gelijklopen, zal er geen reden meer zijn om een afwijking te vragen op de vakantieregeling voor de Franstalige basisscholen in de Brusselse randgemeenten.
2. Het protocol-akkoord betreffende het beheer van de Franstalige scholen in het Nederlands taalgebied, gesloten op 24 mei 1973 door de toenmalige ministers van Nationale Opvoeding M. Toussaint en W. Calewaert, kan slechts worden opgeheven mits toestemming van de Vlaamse en Franse Gemeenschapsregering.
3. Overeenkomstig artikel 7 van de wet van 2 augustus 1963 op het gebruik van talen in bestuurszaken, is het onderricht in de tweede taal verplicht naar rata, voor 4 uren per week in de tweede graad en 8 uren per week in de derde graad. Er bestaan dus reeds speciale taal cursusverplichtingen in de Brusselse randgemeenten.

De mij voorgelegde vragen kaderen in de ruimere problematiek van de Vlaamse aanwezigheid in de rand rond Brussel, wat op dit ogenblik het voorwerp uitmaakt van een interkabinettenwerkgroep, naar aanleiding van het studierapport van Mens en Ruimte. Gepaste beleidsconclusies zullen volgen.

**Vraag nr. 67
van 31 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH**

Gehandicaptenintegratie onderwijs – Gebarentaal en doventolken

Acht jaar na de aanbevelingen van de Unesco en vier jaar nadat het Europees parlement in 1988 een resolutie aangaande de erkenning van gebarentalen had goedgekeurd, richtte een doventolkenbureau zich in 1992 tot de minister van Onderwijs. Dit bureau vroeg de minister om doventolken te betalen wanneer ze worden ingezet voor diepdove jongeren die één van de vele in het bijzonder onderwijs niet beschikbare (en dus zonder tolk bijna niet toegankelijke) studierichtingen

wensen te volgen. Het antwoord luidde destijds dat dit budgettair niet mogelijk was.

In Nederland bestaat sedert 1988 een wetgeving die doventolken in het reguliere onderwijs toelaat. Op Europees vlak was er in 1990 een hoopvolle resolutie van de Raad en de ministers van Onderwijs over de integratie van gehandicapte jongeren in het gewone onderwijs. In Denemarken studeren tientallen doven met tolk aan hogescholen en universiteiten. In Zweden studeerden sinds 1987 jaarlijks dove studenten af aan verschillende universiteiten dankzij tolken. Reeds in 1983 heeft het Zweeds parlement gebarentaal erkend.

1. Heeft de minister al initiatieven genomen die kunnen leiden tot de erkenning van gebarentaal in Vlaanderen? Wat is zijn standpunt ter zake?
2. In 1992 was er geen geld voor de inschakeling van doventolken in het onderwijs. Heeft de minister sindsdien initiatieven genomen om, zoals in een aantal andere Europese landen, werk te maken van de inschakeling van doventolken? Zo ja, welke?
3. Wordt er in de beleidsplannen van de minister hoe dan ook meer aandacht besteed aan de taal van deze minderheid onder de Vlaamse burgers?

Antwoord

Tot voor een vijftiental jaren bestond gebarentaal niet officieel in Vlaanderen. Hoewel doven en slechthorenden de taal gebruikten, werd ze in het onderwijs niet gehanteerd. Dit had onder meer te maken met de veronderstelling dat het gebruik van gebaren de integratie in de horende maatschappij zou belemmeren.

Ondertussen is uit wetenschappelijk onderzoek gebleken dat de gebarentaal als een natuurlijke taal moet worden beschouwd. Bovendien groeit het besef dat voor bepaalde subgroepen van auditief gehandicapten de gebarentaal als eerste taal meer aandacht moet krijgen.

Het gebruik van gebaren werd lange tijd in het dovenonderwijs onderdrukt en zelfs verboden. Hoewel deze toestanden tot het verleden behoren, zal het Vlaams parlementslid wel weten dat er binnen de verschillende doveninstituten verdeeldheid bestaat op het vlak van de methodiek. Tot voor kort stonden de beide visies, de orale methode enerzijds en de gebarenmethode anderzijds, lijnrecht tegenover mekaar.

Dat er momenteel een tendens tot toenadering bestaat tussen de beide methoden, betekent geenszins dat de gebarentaal als dusdanig wordt erkend. Gebaren hebben hun intrede gedaan in het onderwijs, maar worden veelal gehanteerd binnen een gebarensysteem zoals Nederlands-met-Gebaren. In deze vorm van totale communicatie ondersteunen de gebaren de gesproken taal. Hierbij vormen de grammaticale regels van de gesproken taal, die wezenlijk verschillen van die van de gebarentaal, het uitgangspunt. Ook het tolken gebeurt vaak in het Nederlands-met-Gebaren.

Afgezien van een officiële erkenning van de gebarentaal, blijft het gebruik ervan in de opvoeding en het onderwijs van kinderen met een auditieve handicap

behoren tot de pedagogische vrijheid van de schoolbesturen.

De problematiek van doventolken in het gewoon onderwijs werd mij onlangs opnieuw voorgelegd in een brief van het Centraal Doventolkenbureau. Mijn administratie heeft hierover een advies uitgebracht.

De toekenning van doventolken aan leerlingen met een auditieve handicap in het gewoon onderwijs, zou een plaats kunnen krijgen in de regeling betreffende de financiering van speciale onderwijsleermiddelen voor leerlingen met een handicap in het gewoon onderwijs. De decretale basis hiervoor werd opgenomen in het ontwerp van onderwijsdecreet VII.

Vooraleer concrete initiatieven kunnen worden genomen, moeten een hele reeks vragen nog een antwoord krijgen. Zo moeten er nog meer gegevens worden verzameld over de doelgroep en de specifieke omstandigheden waarin een doventolk aangewezen is.

Ik heb mijn administratie de opdracht gegeven hierover overleg te organiseren met het Centraal Doventolkenbureau.

Vraag nr. 69 van 1 februari 1996 van de heer JOHN TAYLOR

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – Niet-Belgische ambtenaren

Het personeelsstatuut van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap bepaalt dat, voor de ambten waarvoor in de functiebeschrijving en het profiel wordt bepaald dat zij rechtstreekse of onrechtstreekse deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden, of die werkzaamheden omvatten die strekken tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap, alleen Belgen in aanmerking komen.

1. Op basis van welke criteria wordt er bepaald of een bepaalde taak al dan niet strekt tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap?
2. Hoeveel niet-Belgen, en in welk dienstverband, zijn er tewerkgesteld in de diensten van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en in de Vlaamse openbare instellingen?
3. Hoeveel daarvan behoren tot een andere lidstaat van de Europese Unie en hoeveel komen er van buiten de Unie?
4. In welke diensten, op welke niveaus en in welk statuut zijn deze personeelsleden tewerkgesteld?

Antwoord

1. In het Vlaams personeelsstatuut (VPS) wordt er voor de toegang tot een ambt in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap geen nationaliteitsvoorwaarde meer gesteld (artikel VI 1. VPS).

Artikel VI 1, §2 van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt echter dat de ambten waarvoor in de functiebeschrijving en het profiel wordt bepaald dat zij

een rechtstreekse of onrechtstreekse deelneming aan de uitoefening van het openbaar gezag inhouden, of die werkzaamheden omvatten strekkende tot bescherming van de algemene belangen van de Vlaamse Gemeenschap, worden voorbehouden aan Belgen. Artikel XIV 7 – 6° bevat een analoge bepaling voor de contractuelen.

Deze bepalingen moeten worden gezien in het licht van het Europees Gemeenschapsrecht. Artikel 48 van het EU-verdrag voorziet in het vrij verkeer van werknemers binnen de Europese Unie. Dit vrije werknemersverkeer kan evenwel worden beperkt omwille van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid (derde lid) en is evenmin van toepassing op betrekkingen in overheidsdienst (vierde lid).

De juiste juridische inhoud van deze beperking moet worden afgeleid uit de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie. In het algemeen kan worden gesteld dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie de betrekkingen in overheidsdienst die niet onder het vrije verkeer der werknemers vallen, die betrekkingen zijn die verband houden met de specifieke taak van de overheid, voor zover die is belast met de uitoefening van het openbaar gezag en verantwoordelijk is voor de bescherming van de algemene belangen van de staat, waarmee de belangen van de openbare lichamen, zoals de gemeentebesturen, moeten worden gelijkgesteld.

De criteria zijn dus de uitoefening van het openbaar gezag enerzijds en de bescherming van het algemeen belang van de staat of van andere openbare lichamen anderzijds. Ondanks de rechtspraak van het Hof van Justitie en de talloze standpunten en commentaren, zijn deze criteria evenwel niet duidelijk afgebakend. Wel heeft de EU-commissie op 18 maart 1988 een standpunt ingenomen over de draagwijdte die dient te worden gegeven aan de afwijking die in artikel 48, vierde lid van het EU-verdrag is vervat. Van dit initiatief gaat evenwel geen enkele juridische kracht uit.

Op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie, de rechtsleer en het standpunt van de EU-commissie kan evenwel worden gesteld dat :

- de uitzonderingen op het vrij verkeer van werknemers zo beperkt mogelijk moeten worden gehouden ;
- de criteria op elke betrekking afzonderlijk moeten worden toegepast. Ze kunnen niet worden toegepast op een abstracte categorie van betrekkingen ;
- elk publiekrechtelijk lichaam, binnen het raam van zijn bevoegdheid inzake personeelsstatuut, de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot de interpretatie van artikel 48, vierde lid van het EU-verdrag moet naleven. De Vlaamse overheid moet dus zelf de beoogde gezagsfuncties bepalen. Het bepalen van de gezagsfuncties impliceert een beschrijving en een analyse van de betrokken bevoegdheden ;

- moeten geacht worden onder de afwijking van artikel 48, vierde lid van het EU-verdrag te vallen :

de specifieke functies van de staat en de daarmee gelijk te stellen openbare lichamen, zoals de strijdkrachten, de politie en andere gewapende korpsen, de magistratuur, de belastingsadministratie en de diplomatie ;

de betrekkingen die vallen onder de staatsministeries, de gewestelijke regeringen, de andere openbare lichamen, de gelijkgestelde organen en de centrale banken, voor zover het gaat om personeelsleden (ambtenaren of andere) die zich bezighouden met taken die rechtstreeks verband houden met de openbare rechtsmacht van de staat of van een ander publiekrechtelijk lichaam, zoals de opstelling van juridische akten, de tenuitvoerlegging van die akten, de controle op hun toepassing en het toezicht op ondergeschikte besturen ;

- moeten geacht worden slechts bij hoge uitzondering onder de afwijking van artikel 48, vierde lid van het EU-verdrag te vallen, de betrekkingen in volgende sectoren :

organen die belast zijn met een commerciële dienst (bijvoorbeeld openbaar vervoer, electriciteits- of gasdistributie, lucht- of zeevaartmaatschappijen, post en telecommunicatie, radio- en televisieomroep) ;

de gezondheidszorg ;

het openbaar onderwijs ;

het burgerlijk onderzoek in openbare instellingen.

Al deze activiteiten komen namelijk ook voor in de particuliere sector.

De gezagsaspecten of vrijwaring van het overheidsbelang zullen bepaald worden in een functieomschrijving van de betrekking en met deze criteria zal niet alleen bij aanwerving, maar ook bij bevordering dienen rekening gehouden te worden. De benoemende overheid apprecieert.

2 en 3. Bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werken 19 niet-Belgen. Hiervan zijn er twee EU-onderdanen en 17 personeelsleden van buiten de EU, allen in contractueel dienstverband.

Wat de Vlaamse openbare instellingen betreft, behoort het antwoord op deze vraag, overeenkomstig artikel 4 §1 van het besluit van de Vlaamse regering van 29 november 1995, tot vaststelling van de regelen inzake organisatie en werking van de diensten van de Vlaamse regering en van de Vlaamse openbare instellingen, tot de bevoegdheid van de functioneel bevoegde Vlaamse ministers. Het besluit van 28 juni 1995, houdende toewijzing van bevoegdheden inzake bestuur van of toezicht op de Vlaamse openbare instellingen, zoals gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse regering van 12 juli 1995, bepaalt welke minister voor welke Vlaamse openbare instelling functioneel bevoegd is.

De gegevens uit onderstaande tabel werden overgenomen uit het voortgangsrapport inzake doelgroepenbeleid voor personen met een handicap en migranten, editie 1995, dat werd uitgegeven door de dienst Emancipatiezaken. De cijfers dateren van juli-oktober 1995 en geven wel een idee van de grootte van tewerkstelling in de Vlaamse openbare instellingen.

Vlaamse administraties	EU	Niet-EU	Totaal aantal migranten
Ministerie v/d Vlaamse Gemeenschap	2	17	19
COO	–	1	1
AZF	–	–	–
OND	–	–	–
WVC	1	6	7
EWBL	–	–	–
LIN	1	10	11
Vlaamse openbare instellingen	85	55	140
ARGO	–	–	–
BRTN	14	28	42
BLOSO	–	2	2
DIGO	1	–	1
DS	–	–	–
GIMV	1	–	1
GOM	–	–	–
IMALSO	–	–	–
IWT	3	2	5
K&G	–	7	7
MBZ	–	–	–
OVAM	–	–	–
OPZ-Geel	–	–	–
OPZ-Rekem	5	2	7
SERV	–	–	–
UZ-Gent	14	4	18
VCGT	–	–	–
VFSIPH	–	–	–
VIZO	–	–	–
VLOR	–	–	–
VDAB	16	8	24
VHM	1	–	1
VITO	6	2	8
VLM	–	–	–
VMW	–	–	–
VMM	–	–	–
VVM	24	–	24

4. De 19 niet-Belgen die in de periode juli-oktober 1995 tewerkgesteld waren in het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, werkten allen in contractueel dienstverband en waren tewerkgesteld in volgende departementen :

- Coördinatie : 1 personeelslid van niveau C ;
- Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur : 7 personeelsleden, waarvan : 2 van niveau A, 1 van niveau B, 1 van niveau D en 3 van niveau E.
- Leefmilieu en Infrastructuur : 11 personeelsleden van niveau E. Deze personeelsleden waren allen tewerkgesteld in het kader van het jeugdwerkgarantieplan en hadden een tijdelijk contract tot eind 1995.

Wat de Vlaamse openbare instellingen betreft, verwijst ik het Vlaams parlementslid naar de functioneel bevoegde Vlaamse ministers.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 55
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken ? Welke andere informatiedragers worden aangewend ?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is ?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier ?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik ?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recycleren ?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten ?

N.B. : Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-presi-

dent van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 56 van 24 januari 1996 van mevrouw NELLY MAES

Beschermde spoorwegbedding St.-Niklaas – Herstel van paden

De oude spoorwegbedding tussen Sint-Niklaas en De Klinge werd op 8 december 1994 bij ministerieel besluit beschermd als landschap.

Volgens artikel 2 B 5 van dit ministerieel besluit is het verboden de wegen en paden te verharderen, enkel herstel van de bestaande wegen en paden is toegestaan.

Wat wordt bedoeld met de uitdrukking herstel van de paden ?

Kan bijvoorbeeld een comfortabele of ecologische verharding (bv. met ternair zand) ten behoeve van de weggebruikers (fietsers en voetgangers) worden toegelaten, afhankelijk van de landschappelijke en wetenschappelijke waarde en de ligging van de trajecten ?

Bestaan er concrete richtlijnen ter zake ?

Antwoord

Onder herstel van paden wordt in principe het volgende verstaan : het herstel in de oorspronkelijke staat. In het kader van een bescherming als landschap kan het herstel van een pad worden getoetst aan de motieven voor die bescherming. In dit concreet geval is dit de natuurwetenschappelijke waarde van de spoorwegberm, meer bepaald de aanwezigheid van o.a. "spoorwegadventieven". Het is met andere woorden mogelijk een andere soort bedekking te aanvaarden.

Een nieuwe verharding van het pad is aanvaardbaar indien die beantwoordt aan de volgende algemene regels :

- een breedte van 1,50 meter ;
- de werkbreedte voor de nieuwe aan te leggen verharding moet beperkt blijven tot deze 1,5 meter ;
- de "verharding" moet doorlaatbaar zijn voor water, of ten minste vergelijkbaar zijn met de huidige verharding bestaande uit "sintels" ;
- het behoud van tredplanten : dit is enkel mogelijk als de nieuwe bedekking op gelijke hoogte als de rest van het spoorwegpad wordt aangelegd ;
- het behoud van een geleidelijke overgang van tredplanten naar bermplanten ;
- het behoud van typische adventieven.

Ternair zand kan een aanvaardbare nieuwe bedekking zijn. Een dergelijke bedekking zou aan bovenvermelde voorwaarden kunnen beantwoorden. Zij laat toe dat planten zich nog enigszins kunnen vasthechten, waardoor een tredplantenvegetatie mogelijk blijft, typisch voor dergelijke milieus. De graad van kolonisatie van de nieuwe verharding is dan afhankelijk van de intensiteit waarmee het pad door fietsers en wandelaars wordt gebruikt. Bovendien is deze "verharding" nog doorlaatbaar voor water.

Vraag nr. 58 van 29 januari 1996 van de heer JOHAN MALCORPS

Lenspolder Nieuwpoort – Bestemming

Op vraag nr. 210 van 23 februari 1995 antwoordde de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening dat de vestiging van een golfterrein in de Nieuwpoortse Lenspolder onmogelijk was, maar verwees tegelijk naar artikel 44.9 van de wet op de Ruimtelijke Ordening, het decreet van 27 maart 1991 dat de gemeentelijke bevoegdheid beklemtoont, én naar de mogelijke wijziging van het gewestplan (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995, blz. 640-641).

Op vraag nummer 140 van 17 maart 1995 verklaarde de toenmalige minister van Leefmilieu dat bestemmingswijzigingen van groengebieden of agrarische gebieden in en langs de decretaal afgetekende maritieme duinstreek naar andere gewestplanbestemmingen, vanuit natuurbehoud principieel moeten worden afgewezen, aangezien het beleid de maximale vrijwaring van het areaal van de kustduinen en de binnenduinstrand nastreeft (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995, blz. 621-622).

Op vraag nummer 234 van 23 maart 1995 verklaarde de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening dat de aanduiding van de betrokken gronden als "voor het duingebied belangrijk landbouwgebied" aanleiding kan zijn tot het opnieuw in overweging nemen van de bestemming van het gebied zoals aangegeven op het betrokken gewestplan (niet gepubliceerd : beantwoord na ontbinding Vlaamse Raad). Daaruit kunnen we concluderen dat de agrarische bestemming die op het gewestplan is vastgelegd wellicht niet meer in overweging wordt genomen.

Anderzijds bepaalt het duinendecreet dat er aanpassingen ter zake dienen te gebeuren aan de gewestplannen, en is het stadsbestuur van Nieuwpoort van oordeel dat de Lenspolder én voor een golfterrein én voor een bouwverkeveling in aanmerking komt, en zullen daartoe de nodige gewestplanwijzigingen worden voorgesteld.

Aangezien er inzake de toekomstige bestemming van de Lenspolder een aantal tegenstrijdigheden en onduidelijkheden voorkomen, had ik graag van de minister opheldering gekregen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Artikel 52, §1 van de bij de duinendecreten van 14 juli 1993, 21 december 1994 en 29 november 1995 gewijzigde wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud, stelt dat de aanduiding als beschermd duingebied of als voor het duingebied belangrijk landbouwgebied, een volledig bouwverbod inhoudt ongeacht de bestemming van het goed, volgens de in uitvoering van de wet van 29 maart 1962, houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, vastgestelde en goedgekeurde bestemmingsplannen of verleende verkavelingsvergunningen.

Tot de voormelde "goedgekeurde bestemmingsplannen" behoren ook de gewestplannen. Dit betekent dat het door het beschermingsstatuut "voor het duingebied belangrijk landbouwgebied" opgelegde bouwverbod geldt, ongeacht de gewestplanbestemming van de betrokken zone.

Indien dus voor de Lenspolder of voor een ander "voor het duingebied belangrijk landbouwgebied" een bestemmingswijziging zou worden doorgevoerd, dan nog blijven het in het kader van de duinendecreten toegewezen beschermingsstatuut en het erdoor opgelegde bouwverbod van kracht.

De effectieve realisatie van (een) eventueel nieuwe, bebouwbare gewestplanbestemming(-en) vergt, op voorstel van de Vlaamse regering en na advies van het Instituut voor Natuurbehoud, de opheffing door de Vlaamse Raad van de drectale bescherming van het betrokken gebied.

De Lenspolder vormt als fossiele, westelijke arm van het voormalig IJzerestuarium en bestaande uit een standwal, een duinbeek, opgevolde zwinen (polder) en kopjesduinen, een zeer gradiëntrijk duinpolderovergangscomplex met een zeer hoge biologische waarde.

Een bestemmingswijziging naar woongebied en golfterrein van de Lenspolder is uiteraard onverenigbaar met het behoud van deze biologische waarde en zou dus strijdig zijn met de doelstellingen van de duinendecreten.

Vraag nr. 59
van 29 januari 1996
van de heer GEORGES CARDOEN

De Mark – Baggerwerken

Door Aquafin werden de jongste tijd in de Markvallei belangrijke werken uitgevoerd, die er onder meer op gericht zijn de kwaliteit van het rivierwater van de Mark te verbeteren.

De baggerwerken in de Markrivier blijven echter achterwege, wat dan weer een negatieve invloed heeft op de kwaliteit van het water.

Welke baggerwerken werden sinds 1990 uitgevoerd ?

Welke maatregelen heeft de minister genomen voor verbeteringswerken aan de Mark in de nabije toekomst en wat is de eventuele datum van uitvoering ?

Antwoord

Sinds 1990 werd de Mark (nr. 5.125), onbevaarbare waterloop van 1ste categorie, enkel geruimd in het jaar 1993. Deze slibruiming, opgenomen in de gewone ruimingswerken van het programma 1993, was gepland over de hele lengte van de Mark op Vlaams grondgebied. De bevoegde stedenbouwkundige diensten gaven echter geen toestemming tot ruimen in natuurgebied zonder bouwvergunningprocedure.

Aangezien de onderhoudskredieten werden vastgelegd in december 1993 en vervielen in december 1994, is beslist om eerst de ruiming buiten het natuurgebied in het najaar 1994 uit te voeren.

De nodige administratieve stappen om een geschikt terrein te vinden dat dienst moet doen als tijdelijk droogbekken zijn gestart, dit teneinde de Mark in de natuurgebieden te kunnen ruimen en zo in de nabije toekomst te komen tot een algehele sanering ervan.

Overigens moet worden opgemerkt dat de Aquafininvesteringen in het bekken van de Mark op Oostvlaams grondgebied niet zo ver zijn gevorderd als in Brabant, waardoor afwaarts op de Mark nog altijd lozingen blijven bestaan.

Naar de toekomst toe voorziet het investeringsprogramma 1996 in de actualisatie van de hydrologische studie waaruit zou moeten blijken of hier wachtbekkens nodig zijn en/of de Oude Mark (waterloop nr. 5.219) niet kan worden gebruikt als vistrap.

Vraag nr. 60
van 31 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Bescherming oppervlaktewateren – Controlediensten Vlaams-Brabant

De Vlaamse Milieumaatschappij (VMM) controleert geregeld de vaste apparatuur voor monsterneming en debietmeting die door de erkende laboratoria bij de heffingsplichtige bedrijven werd geplaatst.

1. Welke zijn de erkende laboratoria in Vlaams-Brabant ?
2. Hoeveel bezoeken werden door het controlepersoneel van de VMM gebracht per controleur en per erkend laboratorium in Vlaams-Brabant ?
3. Hoeveel installaties werden per controleur goed- of afgekeurd per erkend laboratorium ?

Antwoord

1. De erkende labo's die voor Vlaams-Brabantse bedrijven debietmetingen hebben uitgevoerd en analyses hebben gedaan op afvalwater, met opgave van het aantal campagnes en controles per campagne per labo, zijn als bijlage toegevoegd.
2. Van de 202 meetcampagnes zijn er 201 gecontroleerd op de juistheid van de ingestelde parameters en op de debietmeting. Minstens tweemaal per meetcampagne werden contra-stalen opgehaald bij de

betrokken laboratoria. Binnen de gestelde termijn is het echter niet mogelijk om het aantal bezoeken per controleur op te delen.

3. Tijdens het lozingsjaar 1995 werd er geen enkele meetinstallatie en meetcampagne afgekeurd.

(De bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement – red.)

Vraag nr. 61
van 31 januari 1996
van de heer LUDO SANNEN

Conix Belgium Hasselt – Milieuvergunning en bestemmingswijziging

Op 13 september 1995 verkreeg Liebaerts Invest NV een bouwvergunning voor het optrekken van kantoren – annex opslagruimte, gelegen aan de Henry Fordlaan te Genk. Voor de milieuvergunning is voor dit type bedrijven enkel een melding vereist.

Zodra de bouw was gestart, verscheen bij de werken een bord met de vermelding dat het bedrijf Conix Belgium NV zich hier zou vestigen. Een milieuvergunningsaanvraag van dit bedrijf arriveerde op 13 december op de gemeente en ligt sinds 15 december 1995 ter inzage. Het gaat om een klasse I, kunststofverwerkend bedrijf. Na het verkrijgen van de milieuvergunning zal een wijziging van bestemming worden aangevraagd.

Wij stellen vast dat deze handelwijze de koppeling tussen milieu- en bouwvergunning omzeilt, wat nooit de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest. Navraag bij de milieuinspectie in Hasselt wees uit dat deze wijze van voldongen-feitenpolitiek steeds meer wordt gehanteerd, ook met het oog op de vestiging van zonevreemde bedrijven, bijvoorbeeld in woonzones. Na de bouw en de vestiging wordt dan een regularisatieaanvraag ingediend.

1. Is de procedure die door de bedrijven wordt gevolgd, juridisch waterdicht ?
2. Zo neen, welke stappen heeft de minister gezet om aan deze situatie zo snel mogelijk een einde te stellen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening.

Antwoord

Het verkrijgen van een milieuvergunning en een bouwvergunning verloopt volgens totaal gescheiden procedures. Dit betekent dat bij de beoordeling over een milieuvergunningsaanvraag geen rekening wordt gehouden met het feit dat een bouwvergunning al dan niet reeds is verkregen. Door de koppeling tussen beide vergunningen is het wel zo dat een verkregen milieuvergunning niet effectief kan worden gebruikt, zolang de bouwvergunning niet definitief is verkregen.

Indien dus nieuwe vergunningsplichtige activiteiten worden gepland in een bestaand gebouw en indien hierdoor aan dit gebouw aanpassingswerken noodzake-

lijk zijn, die ook een nieuwe bouwvergunning vereisen, zal dus een eventueel verkregen milieuvergunning geschorst blijven, zolang de nieuwe bouwvergunning niet is verkregen.

Mogelijke overtredingen hierop vallen onder de bevoegdheid van de diverse toezichthoudende ambtenaren.

Vraag nr. 62
van 1 februari 1996
van de heer JOHAN DE ROO

Vlarem – Wijziging indelingslijst landbouwbedrijven

Door wijziging van de indelingslijst van Vlarem I van 1 juni 1995, met name voor de landbouwbedrijven, worden momenteel volgende inrichtingen in andere klassen ingedeeld :

- varkensbedrijven gelegen in agrarisch gebied, met minder dan 200 varkens : vroeger klasse 3, nu klasse 2 ;
- rundveebedrijven gelegen in agrarisch gebied, met een aantal runderen dat ligt tussen 200 en 500 : vroeger klasse 2, nu klasse 1.

Artikel 6, hoofdstuk 1, 2f en 3b van Vlarem I bepalen dat een vergunningsaanvraag moet worden ingediend bij de bestendige deputatie of bij het schepencollege voor inrichtingen die na hun inbedrijfstelling vergunningsplichtig klasse 1, respectievelijk vergunningsplichtig klasse 2 worden door aanvulling of wijziging van de indelingslijst (vereenvoudigde procedure overeenkomstig artikel 38).

Artikel 38 hoofdstuk 5 van Vlarem I bepaalt evenwel dat, wanneer een vergunde inrichting door aanvulling of wijziging van de indelingslijst naar een andere klasse overgaat, de toegestane vergunningen geldig blijven voor de duur van de lopende vergunningen.

Moet een klasse 1-rundveebedrijf met een aantal dieren tussen 200 en 500, dat vroeger ingedeeld was in klasse 2 en beschikt over een klasse 2-vergunning, een vergunningsaanvraag in de zin van artikel 38 indienen bij de bestendige deputatie ?

Moet een klasse 2-varkensbedrijf met minder dan 200 varkens, vroeger ingedeeld in klasse 3 en als dusdanig gemeld, een vergunningsaanvraag in de zin van artikel 38 indienen bij het schepencollege ?

Antwoord

In artikel 38, § 5 van titel I van het Vlarem is bepaald dat wanneer een vergunde inrichting (bijvoorbeeld dus een klasse 2-inrichting) overgaat naar een andere klasse, de vroeger toegestane vergunningen geldig blijven voor de duur ervan. Dit soort inrichtingen moet dus zolang geen nieuwe milieuvergunning aanvragen.

Een klasse 3-inrichting die overgaat naar een klasse 2, moet echter wel een milieuvergunning aanvragen, conform de bepalingen van artikel 38 van titel I van het Vlarem.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIEN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 20

van 22 januari 1996

van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken? Welke andere informatiedragers worden aangewend?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

EDDY BALDEWIJNS

VLAAMS MINISTER VAN OPENBARE
WERKEN, VERVOER EN RUIMTELIJKE
ORDENING

Vraag nr. 86

van 22 januari 1996

van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken? Welke andere informatiedragers worden aangewend?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 87
van 22 januari 1996
van mevrouw NELLY MAES

Operatie Liefkenshoektunnel – Kostprijs

In verband met de contracten betreffende de Liefkenshoektunnel (LHT) worden door het Rekenhof in zijn 7de boek belangrijke opmerkingen gemaakt.

Ondanks de tegenvallende resultaten heeft de NV Tunnel Liefkenshoek, dankzij een minnelijke schikking, toch winst kunnen realiseren. De banken verkregen de gewestwaarborg voor het volledige bedrag van de lening, eveneens in het kader van de minnelijke regeling (dading 30 juni 1994). Het gewest moest ook reeds meer dan een half miljard bijpassen voor de wegenwerken, die nochtans ten laste van de federale overheid vielen.

Ingevolge de dading heeft het Vlaams Gewest de verlieslatende exploitatie van de vennootschap overgenomen. Het Rekenhof raamt het mogelijk verlies in 2009 op 28 miljard en het minimale op 4,7 miljard, mits betere verbindingswegen.

1. Wat is de kostprijs voor de Vlaamse gemeenschap van de operatie Liefkenshoektunnel of op hoeveel wordt deze last geraamd ?
2. Welke verbindingswegen worden hier bedoeld en wie zal ze betalen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

Antwoord

1. De kostprijs voor het Vlaams Gewest van de operatie LHT wordt geformuleerd op basis van de tabel "Prognose afbetalingsschema (bijlage 1). De tabel is onderverdeeld in drie blokken.

NV Tunnel Liefkenshoek

Op basis van de prognose van de CITEC-studie en op basis van de werkelijke verkeerscijfers sinds de CITEC-studie (kolom B en C) en onder aftrek van de jaarlijkse uitbatingskosten (kolom D), bepaalt men de operationele winst of het saldo (kolom E).

De lening

De cijfers voor 1996 weerspiegelen de werkelijke situatie. De annuïteiten (kolom G) zijn eveneens gekend tot einde 1998, aangezien ze contractueel werden overeengekomen met de BBL. De intrestvoeten werden geraamd vanaf 1997 en wel stijgend met 0,5 % per jaar, aangezien ze nu erg laag zijn en om een getrouw beeld te geven.

Het Vlaams Gewest

Om het engagement met de banken te kunnen respecteren (annuïteit tot 1998 : 1, 2 miljard) paste het Vlaams Gewest in 1995 900 miljoen bij en zal het nog tot 1998 een groot deel van de annuïteiten moeten voorschieten. Eind 1994 werd het Vlaams Gewest veroordeeld tot betaling van 1,4 miljard en

in 1995 kocht het de aandelen van de NV Tunnel Liefkenshoek over (383,5 miljoen). Door eigenaar te worden van de vennootschap kwam het Vlaams Gewest in het bezit van het kapitaal van de NV (230 miljoen) en recupereerde 63,5 miljoen na onderhandeling met de banken.

In de tabel wordt ervan uitgegaan dat de NV Tunnel Liefkenshoek na de laatste annuïteit van 1,2 miljard (eind 1998) zelf zal kunnen instaan voor haar afbetalingen. Dit impliceert dat voor 1999 de intrestvoet (kolom H) niet hoger mag zijn dan 8 %, daar met de winst (kolom E) de intrestlasten (kolom I) niet zouden kunnen gedekt worden, waardoor het welbekende sneeuwbaaleffect zou ontstaan. De operatie Tunnel Liefkenshoek zal op korte termijn (tot 1999) dus 4,6 miljard kosten. Op lange termijn (tot 2015 en langer) zal de tunnel sowieso geld opbrengen na terugbetaling van de door het Vlaams Gewest verstrekte voorschotten. Voor de volledigheid dient nog gemeld te worden dat de gedurende 14 jaar openstaande 4,6 miljard een financieringslast (tegen 4 %) van 2,5 miljard betekent.

2. De LHT is gelegen in een hoofdwegennet rondom de stadsagglomeratie en het havengebied, dat een vrij asymmetrische, doch volledig gesloten ringstructuur vormt. Deze ringstructuur bestaat uit de R1-autosnelweg (zuidelijk en oostelijk deel van de ring), het A12 wegvak op de rechteroever, het vak van de N49 op linkeroever vanaf de R1 en ten slotte de noordelijk gelegen LHT met zijn toegangswegen vanaf enerzijds de N49 en anderzijds de A12.

Deze toegangswegen maken deel uit van de ontworpen grote ring rond Antwerpen en worden om die reden R2-wegvakken genoemd.

Behalve de R1- en de R2-wegvakken hebben de overige deelvakken niet het statuut van autosnelweg ; sommige stukken hebben zelfs nog niet de elementaire infrastructuur daartoe.

Op de linkeroever heeft men de gelijkgrondse T-aansluiting tussen de R1 en de N49, waar het verkeer geregeld wordt met driekleurige verkeerslichten. Op de rechteroever heeft men het knelpunt aan de "Leugenbocht", waar in een zeer scherpe bocht het gelijkgrondse kruispunt ligt met de weg naar Kapellen-Hoevenen. Ook hier wordt het verkeer op het kruispunt geregeld met driekleurige verkeerslichten. Deze knelpunten vormen echte bottlenecks in de ringstructuur, met onvoldoende doorstroming, waardoor een efficiënt gebruik van de ringstructuur en derhalve ook van de LHT wordt gehypothecerd. De infrastructuurwerken nodig voor het wegwerken van deze bottlenecks zijn nu opgenomen op het driejarenprogramma.

- De werken van de T-aansluiting op de linkeroever werden reeds aanbesteed op 5 mei 1995 en de nodige kredieten zijn vastgelegd (264.926.934 fr.). De werken zullen normaliter starten in het voorjaar 1996.
- De werken voor de omvorming tot autosnelweg ter hoogte van de Leugenbocht zijn opgenomen in het programma 1997. Getracht wordt de aanbesteding te laten doorgaan eind 1996. De

Vraag nr. 88
van 29 januari 1996
van de heer JOHAN MALCORPS

Lenspolder Nieuwpoort – Bestemming

Op vraag nr. 210 van 23 februari 1995 antwoordde de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening dat de vestiging van een golfterrein in de Nieuwpoortse Lenspolder onmogelijk was, maar verwees tegelijk naar artikel 44.9 van de wet op de Ruimtelijke Ordening, het decreet van 27 maart 1991, dat de gemeentelijke bevoegdheid beklemtoont, én naar de mogelijke wijziging van het gewestplan (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 11 van 11 april 1995, blz. 640-641).

Op vraag nummer 140 van 17 maart 1995 verklaarde de toenmalige minister van Leefmilieu dat bestemmingswijzigingen van groengebieden of agrarische gebieden in en langs de decretaal afgetekende maritieme duinstreek naar andere gewestplanbestemmingen, vanuit natuurbehoud principieel moeten worden afgewezen, aangezien het beleid de maximale vrijwaring van het areaal van de kustduinen en de binnenduinstrand nastreeft (Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 12 van 11 april 1995, blz. 621-622).

Op vraag nummer 234 van 23 maart 1995 verklaarde de toenmalige minister van Ruimtelijke Ordening dat de aanduiding van de betrokken gronden als "voor het duingebied belangrijk landbouwgebied" aanleiding kan zijn tot het opnieuw in overweging nemen van de bestemming van het gebied zoals aangegeven op het betrokken gewestplan (niet gepubliceerd : beantwoord na ontbinding Vlaamse Raad). Daaruit kunnen we concluderen dat de agrarische bestemming die op het gewestplan is vastgelegd, wellicht niet meer in overweging wordt genomen.

Anderzijds bepaalt het duinendecreet dat er aanpassingen ter zake dienen te gebeuren aan de gewestplannen, en is het stadsbestuur van Nieuwpoort van oordeel dat de Lenspolder én voor een golfterrein én voor een bouwverkeveling in aanmerking komt, en zullen daartoe de nodige gewestplanwijzigingen worden voorgesteld.

Aangezien er inzake de toekomstige bestemming van de Lenspolder een aantal tegenstrijdigheden en onduidelijkheden voorkomen, had ik graag van de minister opheldering ter zake gekregen.

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

De Lenspolder is volgens het vigerende gewestplan Veurne-Westkust als agrarisch gebied bestemd. Bepaalde randzones ervan hebben door het duinendecreet een bijkomende bescherming gekregen als voor het duinengebied belangrijk landbouwgebied. Het voormelde door het gewestplan en het duinendecreet

bepaalde juridisch statuut is voornamelijk alleen bepalend voor het gebruik en de inrichting van het betrokken gebied.

In het document "De gewenste ruimtelijke structuur in Vlaanderen", dat overeenkomstig de beslissing van de Vlaamse regering van 5 april 1995 als toetsingskader dient te worden gebruikt voor elk voorstel tot bestemmingswijziging, wordt terecht de nadruk gelegd op een duurzaam ecologisch functioneren van de natuurlijke structuur.

Specifiek voor de kustmilieus, inclusief de duinengordel, wordt vooropgesteld dat wegens de zware druk op de waardevolle ecosystemen, de ecologische waarden van het kustgebied optimaal moeten worden versterkt, door onder meer de uitbreiding van bestaande natuurgebieden, het behoud (herstel) van de relatie tussen strand, duinen en de erachter liggende polders, het afsluiten voor recreatie van stranden die gelegen zijn in de omgeving van natuurgebieden, de opvolging van waterwinning op de natuurwaarden, met mogelijke afbouw of toepassing van andere technieken.

Volledigheidshalve wil ik melding maken van het Provinciaal Structuurplan Kustzone, dat evenwel geen verordenende kracht heeft en dat voor de Lenspolder in een onderlinge bestemmingsverweving van land- en tuinbouw en natuurlijk milieu voorziet, met een specifieke aanduiding als gebied waarbinnen een golfterrein aanvaardbaar is.

Ik heb weet van het feit dat er op het lokale niveau reeds besprekingen werden gevoerd om in de Lenspolder hetzij een regionaal bos aan te leggen, hetzij zoals aangehaald in de vraag een golfterrein en een verkaveling voor woningbouw te realiseren.

In het kader van de gemeentelijke autonomie kan ik me er uiteraard niet tegen verzetten dat zulke besprekingen worden gevoerd.

Bij mijn ter zake bevoegde administratie voor Ruimtelijke Ordening is er nog geen officiële vraag tot wijziging van bestemming voor de Lenspolder bekend.

De gedeeltelijk op dit gebied van toepassing zijnde bepalingen van het duinendecreet zijn niet onvereenbaar, maar aanvullend op de agrarische bestemming van het gewestplan, zodat ik op dit ogenblik geen reden zie om een gewestplanwijziging te overwegen.

Ik ben me ten eerste bewust van de waarde van de ons nog resterende open gebieden, zeker wanneer die zoals de Lenspolder penetreren tussen residentiële en verblijfsrecreatieve bebouwing en daarenboven nog deel uitmaken van door het duinendecreet beschermde gebieden.

Ik kan het Vlaams parlementslid verzekeren dat ik er ook in de toekomst zal over waken dat dit gebied als open ruimte wordt bewaard en dat er geen afbreuk wordt gedaan aan de bedoelingen van de gedeeltelijke opname van deze polder binnen de afbakeningen van het duinendecreet.

Vraag nr. 89
van 29 januari 1996
van de heer MARC OLIVIER

N34 kustweg – Veiligheid

In 1994 vielen er in de provincie West-Vlaanderen 238 verkeersdoden, wat in vergelijking met andere Vlaamse provincies een triest record bleek. Dit verontrustte de provinciale overheid. Daarom werd door de bestendige deputatie opdracht gegeven om de ongevallencijfers voor 1994 nader te onderzoeken. Dit onderzoek gebeurde in samenwerking met een verkeersdeskundige en met de rijkswacht.

De oorzaken voor het hoge aantal verkeersdoden blijken uit deze eerste beperkte studie moeilijk te achterhalen. Opvallend is wel de dat N34 (kustweg) zeer onveilig is. Daar ligt het percentage dodelijke ongevallen dubbel zo hoog dan het gemiddelde. Het tracé van die drukke weg door de kernen van de kustgemeenten kan daarvoor een verklaring zijn.

Een oplossing voor dit probleem wordt voorgesteld in het Provinciaal Structuurplan Kustzone (verkeersleefbaarheidsplan) en de realisatie van de kamstructuur met functieverlaging van de kustweg.

1. In hoeverre stemmen de voorstellen zoals geformuleerd in het Provinciaal Structuurplan Kustzone overeen met de beleidsplannen van de minister ?
2. Worden deze voorstellen en de realisatie van de kamstructuur in de beleidsplannen van de minister geïntegreerd ? Zo ja, binnen welke termijn kan dit worden gerealiseerd ?
3. Welke werken zijn op korte termijn gepland om de verkeersveiligheid op de N34 te bevorderen ?

Antwoord

1. Het percentage dodelijke ongevallen op de N34 (kustweg Knokke-De Panne) wordt vooral veroorzaakt door de aanwezigheid van de kusttram, het intens toeristisch verkeer en het groot aantal doorsteken in de tramzate voor het dwarsende verkeer. Aangezien de verkeersleefbaarheid en de verkeersveiligheid een onderdeel zijn van mijn beleidsplannen, is de uitvoering van de kamstructuur met functieverlaging van de kustweg, waardoor de A18 als hoofdcollector voor het verkeer fungeert, een belangrijk gegeven.
2. Er werden reeds belangrijke beslissingen genomen en uitgevoerd, door de kustweg op een aantal plaatsen op 2 x 1 rijstrook te brengen en door de bestaande kamstructuur verder uit te breiden (onder andere A18-De Panne). Deze beleidsvisie wordt verder uitgevoerd.
3. In het investeringsprogramma '96 is namelijk 93 miljoen uitgetrokken om de kustweg verkeersveiliger te maken, door de doortocht Westende-bad en een aantal kritische plaatsen ter hoogte van de doorsteken met De Lijn in De Panne, Oostende en De Haan opnieuw aan te leggen.

De administratie Wegen en Verkeer – afdeling

West-Vlaanderen en De Lijn zijn nauw betrokken bij de opmaak van de verkeersleefbaarheidsplannen die door de diverse kustgemeenten worden opge maakt. De functieverlaging van de kustweg wordt ook in deze plannen opgenomen.

Overeenkomstig daarmee zullen de doortochten van Nieuwpoort-bad, 3de fase, Oostduinkerke-bad en Koksijde-bad worden heringericht en de verbinding ervan op 2 x 1 rijstrook worden gebracht.

Afhankelijk van de voorstellen van de administratie, de vooropgestelde prioriteiten en de beschikbare kredieten, kunnen deze werken eventueel worden opgenomen in het driejarenprogramma 1997-1998-1999.

De realisatie van de nog ontbrekende verbindingen badplaatsen/A18-kamstructuur (onder andere Middekerke) wordt wegens de beperkte budgettaire middelen geprogrammeerd na 1998.

Vraag nr. 90
van 29 januari 1996
van de heer Etienne VAN VAERENBERGH

N208 Denderleeuw-Affligem – Verloop der werken

Over de aanleg van de verbindingsweg N208 tussen Denderleeuw en Affligem werden in het verleden al heel wat vragen gesteld.

De werken voor de eerste fase van de N208, vak Denderleeuw (Thontlaan) – Liedekerke (Stationsstraat), werden reeds aangevat in 1994.

De werken voor de tweede fase van de N208, vak Liedekerke (Stationsstraat) – Affligem (autosnelwegencomplex A10/N208), zijn reeds volop aan de gang.

1. Wanneer werden de werken voor de tweede fase van de N208 aangevat ?
2. Verlopen de werken volgens het vooropgestelde tijdschema ?
3. Hoelang zullen deze werken duren ?
4. Welke ongemakken mogen de buurtbewoners van deze werken verwachten ?
5. Hoeveel geld werd er tot op heden uitgegeven voor de realisatie van de N208 ?
6. Wat is de vermoedelijke einddatum van de realisatie van de N208 ?

Antwoord

1. Het bevel tot aanvatting van de werken werd gegeven op 1 mei 1995.
2. De werken verlopen binnen het vooropgestelde tijdschema, rekening houdende met de onderbrekingen voor weervertlet.
3. De vastgestelde duur van de werken bedraagt 150 werkdagen.
4. Aangezien meer dan 95 % van de werkzaamheden

in het open veld plaatsvinden, is de hinder voor de omwonenden tot een minimum beperkt. Het realiseren van de aansluiting van de N208 met het toegangscomplex van de A10 zal wel meer hinder meebrengen, omdat hier werkzaamheden in de Stationsstraat en de Bellestraat zelf noodzakelijk zijn. Vanzelfsprekend wordt getracht deze hinder qua omvang en tijd zoveel mogelijk te beperken.

5. Naast het aanleggen van de weg zelf, waarvan nu de tweede fase volop bezig is, waren reeds twee belangrijke kunstwerken gerealiseerd. Zo waren de bouw van een spoorwegbrug en een viaduct over de Dender nodig om de weg te kunnen aanleggen. De spoorwegbrug werd aanbesteed voor 41 miljoen frank, het viaduct voor 153,5 miljoen frank. De twee fases voor de uitvoering van de eigenlijke weg werden aanbesteed voor respectievelijk 77 en 121 miljoen frank.
6. De werken aan de N208 zullen voltooid zijn tegen 1 juli 1996.

**Vraag nr. 91
van 31 januari 1996
van de heer JOHAN SAUWENS**

Klooster koninklijk domein Opgrimbie – Bouwvergunning

De Raad van State wees de vorderingen tot schorsing inzake de bouwvergunning voor het klooster van Opgrimbie af om redenen van onontvankelijkheid. Nu de bouwwerken starten, is het nodig het standpunt van de minister te kennen omtrent door de verzoekers aangebrachte middelen. Het betreft middelen die door de auditeur in zijn advies ten gronde gekwalificeerd werden als ernstig.

Hierna volgen sub 1 tot 4 uittreksels uit het verslag van de auditeur in de zaak A/A 62.333/VII-13.004. Kan de minister hierover zijn visie geven, met andere woorden aanduiden of hij al dan niet met deze conclusies instemt en dit telkens motiveren ?

1. "5.1.3.3.6. Uit het voorgaande volgt dat, zelfs aangenomen dat Monseigneur Schreurs de bouwaanvraag heeft ingediend namens het bisdom Hasselt, deze bouwaanvraag niet kon worden afgegeven met toepassing van de regeling bepaald in artikel 48 van de stedenbouwwet, alleen al omdat het bisdom Hasselt geen rechtspersoonlijkheid bezit en dus zeker geen "rechtspersoon met een publiekrechtelijk statuut" is zoals vereist om deze bepaling te kunnen toepassen."
2. "5.2.3.7. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij betoogt kan de wens van de koning niet als een criterium worden weerhouden om uit te maken of bepaalde werken en handelingen nodig of nuttig zijn voor de inrichting van het gebied als koninklijk domein. Het nodig of nuttig zijn voor de inrichting van het koninklijk domein zijn immers objectieve voorwaarden waarvan de draagwijdte, zoals hiervoor reeds uiteengezet, door de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde begrippen wordt bepaald. Het is dan ook deze gebruikelijke betekenis die als

enig criterium dient te worden gehanteerd bij de beoordeling van een bouwaanvraag.

5.2.3.8. Het middel dat is afgeleid uit de schending van de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan Limburgs Maasland is derhalve een ernstig middel dat de vernietiging van de bestreden bouwvergunning kan verantwoorden."

3. "5.3.3.5. Aangezien de rooiing van deze bossen meer dan 3 ha beslaat en deze geschiedt met het oog op een ander grondgebruik, met name de bouw van een klooster, dient krachtens voormeld artikel 2, 16", voorafgaandelijk aan het indienen van de bouwaanvraag een milieu-effectrapport te worden opgesteld."

Dit blijkt niet te zijn geschied.

4. "De uiteenzetting van verzoekers in hun vordering tot schorsing betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden bouwvergunning kan berokkenen bevat voldoende concrete gegevens – gegevens die worden bevestigd door de stukken van het dossier – die aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden bouwvergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State."

Indien de minister instemt met één van de stellingen sub 1 tot 4, waarom heeft hij dan nog geen gebruik gemaakt van zijn recht om de bouwvergunning in te trekken, terwijl rechtsleer en rechtspraak toelaten dat zulks in de loop van de procedure voor de Raad van State gebeurt ?

Antwoord

Visie, instemming conclusies auditeur

In zijn advies ten gronde kwalificeert de auditeur inderdaad, zoals het Vlaams parlementslid opmerkt, bepaalde door verzoekers aangehaalde middelen als ernstig.

Als minister houd ik mij aan de definitieve uitspraak, dit wil zeggen het arrest. Het is immers deze uitspraak die moet worden uitgevoerd. De juridische beschouwingen bij de wisselwerking tussen verslagen van de auditeur en de arresten van de Raad, laat ik over aan de academici.

Recht intrekken vergunning

De bevoegdheid om tot intrekking van een administratieve rechtshandeling over te gaan is, gezien de zwaarwichtige gevolgen van de intrekking, niet ongelimiteerd en in de rechtspraak en rechtsleer wordt dan ook algemeen aanvaard dat een dergelijke intrekking maar mogelijk kan zijn onder bepaalde voorwaarden.

Het is inderdaad zo dat, zoals het parlementslid stelt, indien er een annulatieberoep werd ingesteld voor de Raad van State, de intrekking mogelijk is tot aan de sluiting van de debatten. Daarnaast hebben de rechtspraak en rechtsleer de mogelijkheid tot intrekking nog verder begrensd door te stellen dat een intrekking slechts kan in de mate dat er een ontvankelijke en gegronde annulatievordering werd ingediend. Vermits

de voorwaarde om iets te kunnen ondernemen gekoppeld is aan een ontvankelijk annulatieberoep, zal moeten uitgemaakt worden of aan deze vereiste is voldaan. Gelet op de uitspraak betreffende de vordering tot schorsing, lijkt op het eerste gezicht de kans dat de Raad het annulatieberoep ontvankelijk gaat verklaren uiterst gering. In de mate dat de vordering niet ontvankelijk is, zelfs al zijn de middelen gegrond, kan dus volgens rechtspraak en rechtsleer niet worden overgegaan tot intrekking.

Als het Vlaams parlementslid over andere bronnen van rechtspraak en rechtsleer beschikt die het wel toelaten dat de vergunning in dergelijke omstandigheden wordt ingetrokken, zou ik hem willen verzoeken mij daarvan op de hoogte te brengen, aangezien in de bronnen waarover ik beschik blijkbaar een andere stelling wordt geponeerd.

Vraag nr. 92
van 31 januari 1996
van de heer LUDO SANNEN

Conix Belgium Hasselt – Milieuvergunning en bestemmingswijziging

Op 13 september 1995 verkreeg Liebaerts Invest NV een bouwvergunning voor het optrekken van kantoren – annex opslagruimte, gelegen aan de Henry Fordlaan te Genk. Voor de milieuvergunning is voor dit type bedrijven enkel een melding vereist.

Zodra de bouw was gestart, verscheen bij de werken een bord met de vermelding dat het bedrijf Conix Belgium NV zich hier zou vestigen. Een milieuvergunningsaanvraag van dit bedrijf arriveerde op 13 december op de gemeente en ligt sinds 15 december 1995 ter inzage. Het gaat om een klasse I, kunststofverwerkend bedrijf. Na het verkrijgen van de milieuvergunning zal een wijziging van bestemming worden aangevraagd.

Wij stellen vast dat deze handelwijze de koppeling tussen milieu- en bouwvergunning omzeilt, wat nooit de bedoeling van de wetgever kan zijn geweest. Navraag bij de milieuinspectie in Hasselt wees uit dat deze wijze van voldongen-feitenpolitiek steeds meer wordt gehanteerd, ook met het oog op de vestiging van zonevreemde bedrijven, bijvoorbeeld in woonzones. Na de bouw en de vestiging wordt dan een regularisatieaanvraag ingediend.

1. Is de procedure die door de bedrijven wordt gevolgd juridisch waterdicht ?
2. Zo neen, welke stappen heeft de minister gezet om aan deze situatie zo snel mogelijk een einde te stellen ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling.

Antwoord

Sommige bedrijven kunnen inderdaad handig een schorsing van de bouwvergunning omzeilen. Indien men echter kan bewijzen dat het van meetaf aan de bedoeling is geweest een klasse 1- in plaats van een

klasse 3-inrichting te exploiteren, dan wordt daarmee aangetoond dat de bouwvergunning verleend is op grond van een dossier met onjuiste vermeldingen. Voor zover het duidelijk is dat de werken in die zin strijdig zijn met de bouwvergunning, kan worden opgetreden door de toezichthoudende ambtenaren. Is er duidelijk sprake van bedrog, dan kan de vergunning ingetrokken worden.

Het spreekt vanzelf dat een stedenbouwkundige vergunning voor de bestemmingswijziging geschorst zal zijn zolang er geen milieuvergunning is, en omgekeerd ook dat de milieuvergunning geschorst is zolang de stedenbouwkundige vergunningen voor de bestemmingswijziging niet is verleend. Er moet dus rekening worden gehouden met de koppeling milieuvergunning-stedenbouwkundige vergunning voor bestemmingswijziging. Dit geldt uiteraard enkel voor de vergunningsplichtige gebruikswijzigingen.

Aangezien in de vraagstelling sprake is van zonevreemde bedrijven, moet worden vermeld dat een milieuvergunning kan worden geweigerd wegens strijdigheid met de geldende plannen van aanleg. Het feit dat er een gebouw is opgericht met een gedeeltelijke bouwvergunning doet hieraan geen afbreuk en mag de milieuvergunningverlenende overheid niet beïnvloeden. Dit geldt ook voor de stedenbouwkundige (regularisatie-)vergunning voor de bestemmingswijziging.

De koppeling tussen milieu- en bouwvergunning is ook ingevoerd met het oog op de bescherming van de belangen van de aanvragers. Aanvragers die op basis van onvolledige informatie een bouwvergunning verkrijgen en uitvoeren, zonder over de milieuvergunning te beschikken, nemen hiermee uiteraard grote risico's.

Vraag nr. 93
van 1 februari 1996
van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

Kluisendok Gent – Onteigeningen

De plannen van het Kluisendok nemen stilaan vorm aan en op de begroting werden gelden ingeschreven.

1. Welke onteigeningen zijn er voor dit jaar (1996) gepland ?
2. Welke bedragen werden specifiek daartoe uitgetrokken ?
3. Wanneer wordt er hierover met de eigenaars en de landbouwuitbatingen contact opgenomen ?
4. Welke ambtenaar is specifiek belast met het bepalen van de prioriteiten bij de onteigeningen ?

Antwoord

1. In het kader van de realiseren van het Kluisendok-project dienen op Evergems grondgebied gronden te worden onteigend voor de ontsluiting van het Kluisendok naar de R4 (Boudewijnlaan) en voor de omlegging van de spoorlijn L55 parallel met de R4 en de Avrijevaart. In het kader van de werken van de 1ste fase van het Kluisendok, namelijk 1200 m kaaimuur langs het Zeekanaal naar Gent, die eer-

lang starten, wordt gebruik gemaakt van bestaande wegen op het grondgebied van de stad Gent. In eerste instantie wordt thans werk gemaakt van de nieuwe lijn L55, die liefst dient verplaatst te zijn op het moment dat de 1ste fase van het Kluizendok in exploitatie gaat, wat gepland is tegen half 1998. In 1996 worden geen onteigeningen gepland.

2. In het investeringsprogramma 1996 voor haveninvesteringen werden geen kredieten opgenomen voor onteigeningen. Voor het Kluizendokproject werd een bedrag uitgetrokken van ongeveer 50 miljoen frank voor bijkomende onteigeningen. Dit bedrag zal worden opgenomen in het programma 1997.
3. Zodra de definitieve ligging van spoorlijn en wegen bekend zijn, zal het comité tot aankoop worden gevraagd de nodige contacten te leggen met de betrokken eigenaars. Deze gesprekken kunnen vermoedelijk nog plaatsgrijpen in 1996.
4. De prioriteiten van de onteigeningen worden bepaald overeenkomstig de vordering van het project. Het dossier wordt opgevolgd door de afdeling Bovenschede van de administratie Waterwegen en Zeewezen.

ERIC VAN ROMPUY

VLAAMS MINISTER VAN ECONOMIE, KMO,
LANDBOUW EN MEDIA

Vraag nr. 34
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken? Welke andere informatiedragers worden aangewend?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen?

6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 35
van 22 januari 1995
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

BRTN-medewerkers – Politieke neutraliteit

Op 24 november 1995 vond in de Antwerpse Stadsfeestzaal aan de Meir een "antiracistisch feest" plaats, georganiseerd door Objectief 479.917, een mantelorganisatie van de mao-stalinistische PvdA (ex-Amada).

De presentatie werd verzorgd door een BRTN-medewerkster, die ook in die hoedanigheid werd aangekondigd.

Welke maatregelen nam de minister om te voorkomen dat medewerkers van de openbare omroep op dergelijke manier aan politiek doen (gericht tegen één bepaalde partij) en aldus hun plicht tot neutraliteit en objectiviteit negeren?

Werden in dit concrete geval al maatregelen getroffen?

Antwoord

Reeds herhaaldelijk werd op gelijkaardige vragen geantwoord dat er geen algemene bepaling bestaat die de BRTN-medewerkers verbiedt zich in het openbaar uit te spreken over politieke aangelegenheden. Dat zou volledig in strijd zijn met de door de Grondwet en het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens gewaarborgde vrijheid van mening en meningsuiting en met het principiële verbod op preventieve maatregelen in dat verband.

Indien echter in een bepaald geval wordt vastgesteld dat een personeelslid bij het uiten van zijn mening een inbreuk heeft gepleegd op een deontologische verplichting, treedt de BRTN op tegen de betrokkene.

Zo dienen de medewerkers aan informatieve programma's zich tijdens hun werk onder meer te houden aan de onpartijdigheidsverplichting. Buiten het werk hebben alle BRTN-medewerkers op basis van hun statuut of de arbeidsovereenkomst die ze met de BRTN hebben gesloten, de plicht alles te vermijden wat het belang van de BRTN kan schaden.

Bij de beoordeling van de vraag of een personeelslid bij het uiten van zijn mening als privé-persoon een deontologische fout heeft begaan wordt, gelet op het funda-

menteel karakter van het recht op vrije mening en meningsuiting, met zeer veel omzichtigheid opgetreden, en wordt ook rekening gehouden met de concrete omstandigheden, zoals de functie van betrokkene, eventuele verwijzing naar zijn werk bij de BRTN, impact van de weergegeven mening, enzovoort.

Vraag nr. 36
van 22 januari 1995
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

BRTN-radio – Reclame Oxfam-Wereldwinkels

Enige tijd geleden liep op de BRTN-radio een reclame-campagne van Oxfam-Wereldwinkels.

Betaalt Oxfam-Wereldwinkels deze reclamezendtijd? Zo ja, over welk bedrag gaat het? Zo nee, wie draait op voor de zendtijdskosten en hoeveel bedragen deze kosten?

Welke criteria worden gehanteerd bij het toekennen van gratis zendtijd op de BRTN-radio en de BRTN-televisie (niet-commerciële boodschappen)?

Wie beslist over de criteria zelf en het al dan niet beantwoorden van organisaties aan deze criteria?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat de spots voor Oxfam tot de kosteloze mediabegeleiding behoren die de BRTN jaarlijks toekent. Niet-gouvernementele organisaties die over heel Vlaanderen een campagne voeren voor een humanitaire of maatschappelijk waardevolle actie, kunnen hiervoor in aanmerking komen. Omdat het contingent om programmatorensche redenen moet worden beperkt, wordt het in zijn geheel verdeeld over alle campagnes waarvoor een aanvraag werd ingestuurd. Wel wordt een onderscheid gemaakt tussen grotere acties die voor een jaarlijkse begeleiding in aanmerking komen, en kleinere acties die slechts om de twee jaar worden begeleid.

Het gaat hier om actiebegeleiding: de BRTN-spots mogen niet de enige actievorm zijn. De campagne mag ook niet gericht zijn op de verkoop van goederen die kunnen concurreren met de gewone handel.

De aanvragen worden door een commissie ad hoc behandeld en als volledig pakket ter goedkeuring voorgelegd aan de pluralistisch samengestelde bestuursorganen.

Vraag nr. 37
van 22 januari 1996
de heer FELIX STRACKX

Chili-missie – Resultaten

Vorige zomer bracht de minister-president een officieel bezoek aan Chili, vergezeld van een handelsdelegatie.

Tot welke concrete handelsovereenkomsten, bestellingen of contracten heeft dit bezoek tot op heden geleid?

N.B.: Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Brande, minister-president van de

Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie.

Antwoord

Vermits deze vraag eveneens werd gesteld aan mijn collega, de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, tot wiens specifieke bevoegdheid het Buitenlands Beleid behoort, verwijs ik het Vlaams parlementslid naar het antwoord van de minister-president.

Vraag nr. 38
van 29 januari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

BRTN-radionieuws – Berichtgeving over Zuid-Afrika

In het ochtendnieuws van de BRTN-radio van 16 december 1995 werd, in de marge van een ontmoeting tussen Mandela en Buthelesi vermeld dat de misdaad in Zuid-Afrika is verminderd. De berichten uit Zuid-Afrika waarover ik beschik doen mij veeleer het tegenovergestelde geloven.

Op welke cijfers of bronnen was de bewering van de radionieuwsdienst gebaseerd?

Antwoord

De BRTN-radionieuwsdienst heeft in het nieuws van 16 december 1995 uitdrukkelijk gezegd, citaat: "Sinds de verkiezingen van april vorig jaar is het politieke geweld verminderd in Zuid-Afrika, maar toch vallen er nog doden bij betogingen tussen aanhangers van het ANC en Inkatha." Einde citaat.

Het bewuste bericht, op grond van het zeer betrouwbare Britse persagentschap Reuter, handelde over een politieke betoging met 10 doden.

Het is de BRTN-radionieuwsdienst uiteraard wel bekend dat andere vormen van criminaliteit in Zuid-Afrika toenemen en dat wordt niet verzwegen.

Vraag nr. 39
van 31 januari 1996
van de heer KARIM VAN OVERMEIRE

BRTN Actueel – Politici

Op 13 december keurde het Europees parlement de douane-unie met Turkije goed. Ongeveer 2/3 van de leden stemden voor en 1/3 tegen. Er waren slechts enkele onthoudingen.

In "Actueel" na het nieuws van 18.00 uur werden twee europarlementsliden aan het woord gelaten, Anne Van Lancker (SP, onthouding) en Willy De Clercq (VLD, voor).

Waarom werden geen europarlementsliden aan het woord gelaten die tegen stemden, te meer daar die ongetwijfeld andere argumenten tegen de douane-unie konden laten gelden dan mevrouw Van Lancker?

Antwoord

De BRTN liet in het nieuws van 13 uur vanuit Straatsburg een hele waaier van meningen aan het woord, inclusief verscheidene tegenstanders, met inderdaad nog andere argumenten tegen de douane-unie met Turkije dan in de uitzending van 18 uur.

Het verslag over het debat in Straatsburg, dat een ruime meerderheid van voorstanders van de douane-unie met Turkije opleverde, werd in "Actueel" van 18 uur afgerond met twee verantwoorde interviews: de heer Willy De Clercq als vertegenwoordiger van de "voorzichtige" voorstanders en mevrouw Anne Van Lancker, die zich door een onthouding distantieerde van haar fractie, die besloten had voor te stemmen.

Beide uitzendingen samen geven de luisteraar een vrijwel perfect beeld van en inzicht in de situatie.

Vraag nr. 40
van 31 januari 1996
van de heer WILFRIED AERS

BRTN De zevende dag – Zaak Irma Laplasse

Op zondag 12 februari 1995 heeft de BRTN Johan Anthierens tweemaal aan het woord gelaten. De eerste keer op TV1 in "De zevende dag", de tweede keer in het Radio 1-programma "De toestand is hopeloos, maar niet ernstig". Een en ander had te maken met het feit dat het doodvonnis dat tegen mevrouw Irma Laplasse werd uitgesproken, volgens het hof van beroep van Gent moest worden herzien. Anthierens heeft toen zeer beledigende uitspraken gedaan over mevrouw Laplasse, hij noemde haar onder andere "een Germaanse boerin".

Op zondag 3 december 1995 meende de openbare omroep echter dat, naar aanleiding van de herziening van het proces Laplasse door het krijgshof, Johan Anthierens opnieuw in "De zevende dag" moest worden uitgenodigd. Deze keer echter om over dit proces in debat te treden met Louis De Lentdecker. De BRTN wil blijkbaar zeer graag Johan Anthierens en zijn omstrede stellingenname over deze zaak in het daglicht stellen.

Klopt het dat het telkens Anthierens was die de openbare omroep heeft gevraagd hem hiervoor uit te nodigen? Is een en ander in overeenstemming met de politieke neutraliteit waaraan de BRTN zich moet houden? Welke maatregelen werden er getroffen?

Antwoord

De BRTN deelt mij mee dat in "De zevende dag" van 3 december 1995 de uiteenlopende standpunten in de zaak Laplasse evenwichtig aan bod zijn gekomen.

De keuze van het onderwerp lag voor de hand, aan de vooravond van de start van het proces.

Over de keuze van de gesprekspartners kan men altijd van mening verschillen. Maar Johan Anthierens was een verantwoorde keuze, gelet op de recente publikatie van zijn boek over deze zaak, en voor Louis De Lentdecker was dat zeker het geval, omdat hij de zaak

Laplasse al een halve eeuw volgt en er periodiek over publiceert.

Het programma "De toestand is hopeloos, maar niet ernstig" is geen informatief programma waarvoor de regel van afstandelijkheid en onpartijdigheid onverkort geldt voor elke afzonderlijke bijdrage.

In dit programma krijgen medewerkers de gelegenheid hun persoonlijke mening op een badinerende toon te uiten.

Johan Anthierens is een van de zestien vaste columnisten van het programma. In de week van 12 februari stelde hij Irma Laplasse voor als onderwerp, omdat net beslist was dat haar proces zou worden herzien.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
 AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
 EN HUISVESTING

Vraag nr. 37
van 29 januari 1996
van de heer MARC OLIVIER

Sociale woningen – Leegstand

1. Wat is het percentage leegstaande sociale woningen in verhouding tot het totale aantal sociale woningen?
2. Wat zijn de oorzaken van deze leegstand?
3. Welk percentage mag maximaal worden geduld om een rotatie van sociale woningen mogelijk te maken?

Antwoord

De Vlaamse Huisvestingsmaatschappij (VHM) heeft bij omzendbrief van 24 januari 1996 een enquête gehouden bij haar sociale huisvestingsmaatschappijen omtrent de leegstand van sociale huurwoningen.

De VHM is op dit ogenblik nog bezig met de verwerking van de door de sociale huisvestingsmaatschappijen opgestuurde gegevens. Zodra deze beschikbaar zijn, zal een aanvullend antwoord worden bezorgd.

Vraag nr. 38
van 29 januari 1996
van de heer HERMAN LAUWERS

Regeringsbesluit huursubsidie – Resultaten

Krachtens het besluit van de Vlaamse regering van 11 december 1991 kan een huursubsidie worden toegekend:

1. aan personen die een ongezonde huurwoning ont-ruimen en een gezonde in huur nemen;
2. aan personen die als laatste bewoner een ongezonde woning bewonen en deze na sanering opnieuw

betrekken (voor zover de woning na de werken door een openbare instelling of bestuur wordt verhuurd);

3. aan personen die gedwongen zijn een huurwoning in een noodwoongebied te ontruimen en er een gezonde woning in huur te nemen;
4. aan personen die dakloos zijn en een gezonde woning in huur nemen
5. aan personen die bejaard of gehandicapt zijn en een onaangepaste huurwoning ruilen voor een aangepaste woning.

Hoeveel personen ontvingen deze huurtoelage in 1993 en in 1994?

Hoe is dit aantal verdeeld over de hierboven vermelde categorieën?

Antwoord

In 1993 werden er geen subsidies uitbetaald. Dit had te maken met een aantal technische en administratieve problemen die bij de invoering van het nieuwe stelsel over het hoofd waren gezien (onder meer inzake het computerprogramma dat verder moest worden uitgewerkt).

In 1994 ontvingen 1.172 personen een subsidie.

Over de 5 categorieën van personen werden de toelagen verdeeld als volgt:

1. ontruimers van een ongezonde woning: 171; fysisch ongezonde, onverbeterbare woningen: 94; "door overbewing" ongezonde woningen, dit zijn woningen die voor het betrokken gezin te klein zijn: 77;
2. huurders van een ongezonde woning die na sanering door de openbare sector opnieuw wordt betrokken: 46;
3. ontruimers van een woning - ingevolge opzegging - in een woonnoodgebied: 14;
4. daklozen: 2;
5. ontruimers van een onaangepaste woning: 939 (bejaarden: 874; gehandicapten: 65).

Vraag nr. 40 van 29 januari 1996 van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Ordehandhaving – Taalgebruik

De jongste maanden schijnt de federale overheid het niet zo nauw te nemen met de naleving van de taalwetgeving in Vlaanderen.

Tegen de rijkswacht bijvoorbeeld werden er recentelijk klachten ingediend bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht wegens het inzetten van Nederlandsonkundige

rijkswachters bij de ordehandhaving in Linkebeek, Menen en Wevelgem.

De Vlaamse regering heeft onder meer inzake Vlaams-Brabant en Voeren reeds eerder aangekondigd te zullen waken over de naleving van de taalwetten. Het lijkt mij dan ook voor de hand te liggen dat niet zonder meer kan worden getolereerd dat de federale overheid in Vlaanderen de taalwetgeving negeert.

Heeft de minister hieromtrent reeds zijn bezorgdheid geuit bij zijn federale collega?

Wat was in dat geval diens reactie?

Antwoord

Het is mij niet als dusdanig bekend dat de federale overheid het niet nauw zou nemen met de naleving van de taalwetgeving.

Anderzijds heeft het Vlaams parlementslid blijkbaar een aantal concrete gevallen op het oog die mij als toezichhoudende overheid niet bekend zijn.

Voor het overige wens ik hierbij te onderstrepen dat de intenties die in de Vlaamse regeringsverklaring zijn ingeschreven nauwgezet worden opgevolgd wat het naleven van de bepalingen van de samengevatte wetten op het taalgebruik betreft.

Vraag nr. 41 van 31 januari 1996 van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Nederlandstalige brochure Vlaams-Brabant – Klachten Franstaligen

De adjunct van de gouverneur van Vlaams-Brabant heeft klachten van Franstaligen in de faciliteitengemeenten overgemaakt aan de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

De klachten gaan over een kennismakingsbrochure over de provincie Vlaams-Brabant die in het Nederlands is verspreid, in heel de provincie, dus ook in de faciliteitengemeenten.

1. Hoeveel klachten kwamen er binnen tegen deze brochure?
2. Welk advies werd er uitgebracht door de Vaste Commissie voor Taaltoezicht?
3. Wat is het standpunt van de Vlaamse regering terzake?

Antwoord

Het Vlaams parlementslid heeft blijkbaar een specifieke en individuele aangelegenheid op het oog. Vooralsnog heb ik over deze problematiek nog geen enkele klacht ontvangen.

Ik vraag de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant hieromtrent een onderzoek in te stellen.

Vraag nr. 43
van 1 februari 1996
van de heer JOHN TAYLOR

Lokale besturen – Niet-Belgische gesco's

Volgens cijfers in de beleidsbrief van de Vlaamse minister van Tewerkstelling "Werken in Vlaanderen – Van werkgelegenheid naar tewerkstelling", zouden er bij de plaatselijke besturen in totaal 21.120 gesubsidieerde contractuelen (gesco's) tewerkgesteld zijn.

1. Zijn er, naar analogie met het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, bij de plaatselijke besturen (gemeenten en OCMW's) taken waarvoor niet-Belgen niet mogen worden aangeworven ?
2. Beschikt de minister over cijfers inzake het aantal niet-Belgen dat als gesco bij gemeenten en OCMW's werkt ?

Hoeveel daarvan zijn EU-burgers en hoeveel zijn er afkomstig uit landen buiten de Europese Unie ?

Voor welke taken worden deze niet-Belgen meestal ingezet ?

Antwoord

De gemeentebesturen zijn verplicht de Europese regelgeving inzake het vrij verkeer van werknemers te eerbiedigen. Hierbij is voornamelijk artikel 48 van het Europees verdrag van belang. Paragraaf 4 van dit artikel sluit de betrekkingen in overheidsdienst uit van het beginsel van het vrij verkeer van werknemers. De rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de notie "overheidsbetrekking" beperkend omschreven. Dit zijn enkel die betrekkingen die specifiek zijn voor de overheid en die verband houden met de uitoefening van het openbaar gezag en de bescherming van de algemene belangen van de staat, waarmee de belangen van de openbare besturen, zoals gemeentebesturen, moeten worden gelijkgesteld.

Het zijn de lokale besturen die vaststellen welke betrekkingen specifieke overheidsbetrekkingen zijn die ze voorbehouden voor Belgische burgers. De Vlaamse regering heeft hiervoor als toezichthoudende overheid geen richtlijnen uitgevaardigd. De federale overheid heeft de nationaliteitsvereiste wel opgelegd voor leden van de veiligheidskorpsen.

Ik vestig er evenwel de aandacht op dat het gesco-stelsel werd opgevat als een stelsel voor vervangende en aanvullende tewerkstelling. Het dus niet logisch dat gesco's specifieke overheidstaken uitoefenen. Dit stemt trouwens niet overeen met het principe dat de overheidstewerkstelling in België principieel van statutaire aard is. Om deze reden is het moeilijk aanvaardbaar dat besturen de nationaliteitsvereiste stellen voor gesubsidieerde contractuelen.

De toezichthoudende overheid beschikt niet over gegevens over het aantal niet-Belgen dat de gemeenten als gesco te werk stellen, of over de aard van de taken die deze werknemers verrichten.

Vraag nr. 44
van 1 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Straatnaamborden Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken

In antwoord op mijn schriftelijke vraag nr. 114 van 18 januari 1994 (BVA nr. 8 van 21 februari 1994, blz. 397-398) aangaande straatnaamborden met Franstalige publiciteit in Sint-Genesius-Rode, deelde de toenmalige minister van Binnenlandse Aangelegenheden mij mee dat de toenmalige vice-gouverneur van Brabant van oordeel was dat bedoelde reclameopschriften niet onder de toepassing van de SWT (samengevatte wetten op het taalgebruik) vallen.

De minister had ter zake evenwel het advies gevraagd van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) en beloofde mij op de hoogte te brengen van de adviesgeving. Behoudens vergissing van mijnentwege mocht ik tot op heden evenwel niets vernemen.

Kan de minister mij meedelen of de VCT intussen al een advies ter zake heeft verstrekt ?

Antwoord

Bij het lezen van dit antwoord zal het Vlaams parlementslid zich waarschijnlijk wel herinneren dat mijn administratie hem op 22 juni 1994 op zijn thuisadres in Sint-Amands het advies van de VCT heeft meegedeeld.

Ik stuur hem opnieuw op zijn thuisadres, een kopie van dat schrijven van 22 juni 1994.

Een kopie van dit schrijven wordt tevens ter informatie naar de Vlaamse Raad gestuurd (zie bijlage).

Bijlage

"Aansluitend op mijn initieel antwoord op uw schriftelijke vraag onder rubriek heb ik de eer U mee te delen dat ter zitting van 10 maart 1994 de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) een onderzoek gewijd hebben aan de vraag om advies betreffende de wettigheid van de eentalige Franse reclames op de straatnaamborden van St.-Genesius-Rode.

Volgens de vaste rechtspraak van de VCT zijn straatnamen, wanneer ze voorkomen op borden die zichtbaar zijn voor het publiek, berichten en mededelingen aan het publiek in de betekenis van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (adviezen 3.995 van 14 oktober 1976 en 4.899 van 20 maart 1980).

Conform artikel 24 van de voornoemde wetten, stellen de plaatselijke diensten die gevestigd zijn in de randgemeenten, de berichten, mededelingen en formulieren die voor het publiek bestemd zijn, in het Nederlands en in het Frans. De gemeenteraad van de randgemeente St.-Genesius-Rode is derhalve verplicht de straatnaamborden te stellen in het Nederlands en in het Frans, met voorrang aan het Nederlands.

De VCT is van oordeel dat teksten die op de straatnaamborden voorkomen, integrerend deel uitmaken van die laatste en als een onderdeel van de mededeling van de plaatselijke overheid aan het publiek moeten worden beschouwd, ook wanneer de kostprijs van die borden ten laste valt van een privé-bedrijf.

De VCT adviseert derhalve dat die teksten in St.-Genesius-Rode tweetalig moeten zijn, met voorrang aan het Nederlands.

Ik heb de provinciale overheid in kennis gesteld van het advies van de VCT en hen verzocht te waken over de concrete en correcte uitvoering van dit advies in de randgemeenten."

(Ondertekend : Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden)

**Vraag nr. 45
van 1 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Cultureel beleid Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken

Met mijn schriftelijke vraag nr. 139 van 2 februari 1994 (BVA nr. 9 van 7 maart 1994, blz. 461) vestigde ik de aandacht van de toenmalige minister van Binnenlandse Aangelegenheden op het gulle subsidiebeleid van het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode ten aanzien van de Franstalige verenigingen, op het gemeentelijk informatieblad dat is uitgegroeid tot een instrument om tweetaligheid te propageren en op het feit dat het cultureel centrum tot een tweetalige instelling was uitgegroeid.

In zijn antwoord deelde de minister mij mee dat hij aan de provinciale overheid had gevraagd een grondig onderzoek in te stellen. De minister beloofde mij verder op de hoogte te houden. Tot op heden mocht ik, behoudens vergissing van mijnentwege, evenwel niets vernemen.

Kan de minister mij meedelen of het onderzoek heeft plaatsgevonden en tot welke bevindingen men in dat geval is gekomen ?

Antwoord

Bij het lezen van dit antwoord zal het Vlaams parlementslid zich waarschijnlijk wel herinneren dat mijn administratie hem op 7 juni 1994 op zijn thuisadres in Sint-Amands de resultaten van het onderzoek door de provinciale overheid heeft meegedeeld.

Ik stuur hem, opnieuw op zijn thuisadres, een kopie van dat schrijven van 7 juni 1994.

Een kopie van dit schrijven wordt tevens ter informatie naar de Vlaamse Raad gestuurd (zie bijlage).

Bijlage

"Aansluitend op mijn voorlopig antwoord op uw schriftelijke vraag onder rubriek heb ik de eer U mee te delen dat uit de resultaten van het onderzoek dat werd ingesteld door de provinciale overheid is gebleken dat

de Nederlandstalige verenigingen (waaronder bvb. het Davidsfonds) qua subsidies hetzelfde bedrag bekomen als vergelijkbare Franstalige verenigingen en dat deze verenigingen dus niet gediscrimineerd worden. Wat opvalt is dat er in de totaliteit misschien meer Franstalige verenigingen gesubsidieerd worden dan Nederlandstalige verenigingen. Het is echter moeilijk zich, in het kader van de gemeentelijke autonomie, te mengen in de plaatselijke subsidiëringsregeling.

Het gemeentelijk informatieblad valt onder te toepassing van artikel 24 van de SWT en dient in het Nederlands en het Frans gesteld te worden. Uit het onderzoek van een exemplaar van dit gemeentelijk informatieblad blijkt dat dit inderdaad het geval is.

Het cultureel centrum is een plaatselijke dienst in de zin van afdeling IV van hoofdstuk III van de gecoördineerde taalwetten".

(Ondertekend : Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden)

**Vraag nr. 46
van 1 februari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN**

Publikaties Vlaams Gewest Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken

Met mijn schriftelijke vraag nr. 370 van 7 oktober 1994 (BVA nr. 2 van 7 november 1994, blz. 46) wenste ik van de toenmalige minister van Binnenlandse Aangelegenheden te vernemen of hij op de hoogte was van het feit dat het gemeentebestuur van Sint-Genesius-Rode weigerde eentalig Nederlandse publikaties van het Vlaams Gewest ter beschikking te stellen van het publiek, ook wanneer daar door inwoners uitdrukkelijk naar werd gevraagd. De minister antwoordde dat hij de vice-gouverneur van de toenmalige provincie Brabant had verzocht een onderzoek in te stellen.

De minister beloofde mij verder op de hoogte te houden van de resultaten van dit onderzoek. Behoudens vergissing van mijnentwege mocht ik tot op heden evenwel niets vernemen.

Kan de minister mij meedelen of het onderzoek heeft plaatsgevonden en tot welke bevindingen men in dat geval is gekomen ?

Antwoord

Mijn ambtsvoorganger vroeg inderdaad aan de vice-gouverneur van de toenmalige provincie Brabant op 7 oktober 1994 een onderzoek ter zake.

De resultaten van dit onderzoek zijn bij mijn administratie alsnog niet ingekomen.

Ik dring bij de nieuwe gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant aan op het laten worden van de resultaten van het aan zijn rechtsvoorganger, de vice-gouverneur van de oude provincie Brabant, gevraagde onderzoek.

Aanvullend antwoord

Ik kan het Vlaams parlements lid hierbij in kennis stellen van de inhoud van de resultaten van het onderzoek die mij werden meegedeeld door de heer Guy Desolre, adjunct van de gouverneur van Vlaams-Brabant.

Nopens de feitelijke achtergrond stelt de adjunct van de gouverneur dat de burgemeester van Sint-Genesius-Rode, mevrouw M. Delacroix-Rolin, hem in mei 1995 in kennis stelde van het standpunt van het college van haar gemeente naar aanleiding van het verzoek dat het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme (VCGT) haar had gericht om medewerking te verlenen "ondermeer door bijgaande folder actief ter beschikking te stellen aan alle bezoekers die bij u langskomen".

Na onderzoek door de adjunct van de gouverneur is toen gebleken dat het om een eenmalig en beperkt experiment ging van de VCGT om Vlaanderen in een eerste fase bij de Vlamingen zelf als vakantebestemming aan te prijzen. Zo dit experiment succes kende, zouden in een volgende fase brochures in verschillende talen (waaronder het Frans) worden uitgegeven. Precies wegens het eenmalig karakter van het probleem – het zag ernaar uit dat de Franse versie in een later stadium ook beschikbaar zou worden gesteld. – heeft de adjunct van de gouverneur er zich destijds toe beperkt de zaak te onderzoeken en zijn bevindingen aan mevrouw Delacroix-Rolin mee te delen "in de hoop dat mijn informatie van nut kon zijn voor de toekomst en kon bijdragen tot een constructieve samenwerking met de verscheiden toeristische diensten".

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN EN WELZIJN

Vraag nr. 76
van 22 januari 1996
van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken? Welke andere informatiedragers worden aangewend?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier?

4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 77
van 22 januari 1996
van de heer FILIP DEWINTER

Volksontwikkeling en Bibliotheken – Samenwerking met Objectief

Op 24 november 1995 vond in de Antwerpse Stadsfeestzaal aan de Meir een "antiracistisch feest" plaats, georganiseerd door Objectief 479.917, een mantelorganisatie van de maostalinistische PvdA (ex-Amada).

Het evenement werd georganiseerd in samenwerking met de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

In welke vorm vond die samenwerking plaats? Kwam het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap financieel tussen? Zo ja, voor hoeveel?

Behoort het mede-organiseren van politieke manifestaties tot de taken van de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken van het ministerie, in dit geval dan nog gericht tegen één bepaalde partij?

Antwoord

Na onderzoek door mijn bevoegde administratie blijkt geen medewerking door Objectief 479.917 te zijn gevraagd, noch financiële participatie aan deze organisatie te zijn verleend.

Wel werd de zelforganisatie Volkstehuis Halk Evi, sinds 1994, op aangeven van de administratie Welzijn, door de administratie Sociaal Cultureel Werk, afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken erkend als vereniging van migranten. Halk Evi heeft op 19 oktober 1995 een financiële participatie gevraagd voor een culturele manifestatie in het raam van de Cultuurspreiding. Deze manifestatie vond plaats op 25 november 1995, in de stadsfeestzaal te Antwerpen.

Voor dit cultureel optreden verleende de afdeling Volksontwikkeling en Bibliotheken een financiële participatie ten bedrage van 14.000 frank, bedrag dat werd vereffend op rekening van de vereniging Halk Evi.

Zoals thans blijkt, werd van deze participatie een oneigenlijk gebruik gemaakt en heeft de begunstigde vereniging zich aldus laakbaar opgesteld door deze manifestatie te verbinden met een initiatief van een andere organisator.

Ik heb mijn administratie opdracht gegeven de nodige maatregelen te treffen teneinde in de toekomst dergelijke voorvallen te vermijden.

Vraag nr. 78
van 24 januari 1996
van mevrouw VEERLE HEEREN

Maatschappelijk opbouwwerk – Streekopbouwwerk

De VZW's voor streekontwikkeling hadden bij hun oprichting de intentie impulsen te bieden aan de streek/regio waar zij werkzaam waren, maar daarenboven richtte hun ontwikkelingswerk zich ook op andere terreinen dan welzijn.

Bij de opbouw van het decreet op het maatschappelijk opbouwwerk is men zich gaan toespitsen op de achterstellingsproblematiek. De initiatieven dienden zich dan ook meer toe te spitsen op de projectwerking met bepaalde buurten én dienden concrete werking met de doelgroep in te houden. Hierbij wilden de auteurs het maatschappelijk opbouwwerk deel laten uitmaken van het algemeen welzijnswerk. In het werkveld is men dit idee niet al te genegen, zeker gezien de specifieke methodologie die gehanteerd wordt in dit opbouwwerk. Het opbouwwerk wordt momenteel gedwongen op het lokale buurtniveau werkzaam te zijn, terwijl voor het algemeen welzijnswerk, naast de ontwikkeling van de polyvalente centra op lokaal en subregionaal niveau, ook regionale overleg- en samenwerkingsinitiatieven (ROSI's) en provinciale welzijnscommissies (PWC's) actief zijn.

1. Kan de minister mij meedelen welke de raakpunten zijn tussen het maatschappelijk opbouwwerk en het algemeen welzijnswerk ?
2. Erkent de minister de blinde vlek in de wetgeving, zijnde het streekopbouwwerk en de verenging tot buurtopbouwwerk in het decreet ? Welke initiatieven worden er ter zake genomen ?

Is het de bedoeling een verruiming van de interpretatie van het maatschappelijk opbouwwerk tot het streekniveau tot stand te brengen ?

Of wordt er gewerkt aan een aanpassing van de taakomschrijving van de regionale overleg- en samenwerkingsinitiatieven en de provinciale welzijnscommissies aan de vraag om het streekopbouwwerk in de taakstelling van deze nieuwe initiatieven te integreren ?

Antwoord

De huidige structuur van het maatschappelijk opbouwwerk vindt zijn oorsprong in de "Eindtekst over de herstructurering van de sector samenlevingsopbouw", die op 17 december 1982 tot stand gekomen is in een gemengde werkgroep werkveld-administratie-kabinet, dit in opvolging van een beleidsnota van de heer Poma, die toen verantwoordelijk minister was.

De belangrijkste beleidslijn hierbij was het tot stand brengen van grote en stevig uitgebouwde regionale instituten voor maatschappelijk opbouwwerk, die in de plaats zouden komen van de vele kleinere instellingen die op dat ogenblik elk voor zich werkten op kleinere gebieden die eerder toevallig tot stand waren gekomen, en waar de opbouwwerker zowel de werking met de bevolking moest uitvoeren, als het geheel van de werking van de vereniging dragen, zoals boekhouding, secretariaat, vertegenwoordigingen, enzovoort. Deze nieuwe regionale instituten, aangeduid als RISO, kregen een administratieve macht voor de secretariaats- en boekhoudingstaken, en een coördinator en een of meer educatieve stafleden, en de opdracht om een meerjarenplan met prioriteiten op te stellen. Het was daarbij de bedoeling dat deze nieuwe regionale instituten de opbouwwerkers van de verenigingen zouden overnemen, een proces dat in de sector aangeduid wordt met de term pooling. Op deze wijze zouden dan grote en sterke instituten ontstaan, met een staf voor tweedelijnswerk en vertegenwoordigingen, en een pool opbouwwerkers voor het uitvoeren van de projecten. Binnen dit geheel zouden dan teamwerking, taakverdeling, begeleiding en ondersteuning mogelijk worden, terwijl de opbouwwerkers de handen volledig vrij zouden krijgen om vanuit en met bevolkingsgroepen die met probleemsituaties kampen projecten op te zetten.

De veralgemening van het projectmatig werken was inderdaad de tweede grote krachtlijn in deze hervorming. De opbouwwerkers moesten voortaan samen met de betrokken bevolkingsgroepen omschreven probleemsituaties aanpakken en daarbij volgens een vooraf bepaalde planning en timing proberen een operationele oplossing te bereiken voor het probleem. Bedoeling was daardoor de werking meer gepland te laten verlopen en op grond van prioriteiten bepaald in het meerjarenplan. Bovendien zou tegelijk worden gewerkt zowel aan de concrete problemen, als aan een structurele oplossing ervoor.

In de loop van 1983-1986 kwamen zeven RISO's tot stand, één voor elke provincie en telkens één voor de grootsteden Antwerpen en Brussel. Daarbij werd het overgrote deel van de opbouwwerkers gepoold, behalve dan twee instellingen in Brussel en in Vlaams-Brabant, terwijl in Limburg geen enkele opbouwwerker werd gepoold bij de oprichting van het regionaal instituut. De laatste drie jaar is er evenwel een hele evolutie geweest op dit gebied, zodat nu ook in Limburg de meerderheid van de opbouwwerkers gepoold is, terwijl het proces ook in Vlaams-Brabant verder op weg is naar voltooiing.

De sector had onder de noemer Samenlevingsopbouw van bij zijn ontstaan onderdak gevonden bij Cultuur, dit wegens de vernieuwende en agogische component ervan. Van in het begin werd echter onderkend dat de werking zowel met Cultuur als met Welzijn te maken heeft, en dat men als het ware te paard zat. Bij de herstructurering van het Vlaams ministerie begin 1988 werd op grond van een studie inzake homogene bevoegdheidspakketten, de beleidsbevoegdheid voor de sector overgedragen naar de toenmalige minister van Welzijn, de heer Jan Lenssens.

Die bepaalde als beleidsprioriteit dat het maatschappelijk opbouwwerk zijn plaats heeft in het geheel van het Vlaamse beleid inzake de bestrijding van achterstelling en kansarmoede. Vervolgens zorgde hij voor de al lang gevraagde wettelijke regeling voor de sector, door het decreet van 26 juni 1991 betreffende de erkenning en subsidiëring van het maatschappelijk opbouwwerk, verder aangevuld met het besluit van de Vlaamse regering van 31 juli 1991. Hierbij werd het opbouwwerk omschreven als vorm van bijstand aan personen, wat nodig was voor de wettelijke inpassing binnen de bevoegdheid van Welzijn. Het was daarbij niet de bedoeling het opbouwwerk deel te laten uitmaken van het algemeen welzijnswerk, het heeft integendeel een eigen plaats en decreet gekregen.

Om in het kader van het maatschappelijk opbouwwerk erkend te worden moeten de organisaties wel aan een aantal voorwaarden beantwoorden : ze moeten, op vraag van de Hoge Raad, het maatschappelijk opbouwwerk als hoofddoel hebben ; ze moeten vormen van groepsmatige en structurele achterstelling aanpakken ; ze moeten werken volgens de eigen methodiek van het maatschappelijk opbouwwerk, waarvan het rechtstreeks werken met en door de betrokken bevolkingsgroepen het meest kenmerkende is.

De organisaties worden erkend op grond van een erkenningsdossier met daarin een meerjarenplan voor vijf jaar : dit bestaat uit verschillende programma's waarin de verschillende activiteiten als een geïntegreerd geheel ter bestrijding van de achterstelling worden voorgesteld. De programma's zijn op hun beurt een geheel van projecten en andere activiteiten toegespitst op een bepaalde problematiek, met aanduiding van de doelgroepen en werkgebieden. Hierbij moet worden onderstreept dat er, in tegenstelling tot wat in de vraag wordt gesteld, geen enkele beperking is voorgeschreven inzake de schaal van de projecten en de programma's : ze kunnen dus zowel op de schaal van een buurt, een gemeente als een regio worden opgezet . Doordat de erkenning dus gebeurt op grond van het meerjarenplan met programma's, krijgt het opbouwwerk hierdoor de kans om op langere termijn en samenhangend te werken aan de oplossing van achterstellingsproblemen die bevolkingsgroepen treffen, aangepast aan de schaal en de vormen waarin die achterstelling optreedt.

Het maatschappelijk opbouwwerk is dus, zoals het algemeen welzijnswerk, op provinciale schaal georganiseerd en kan op lange termijn en strategisch gepland zijn werking ontplooiën. In algemene termen kan men stellen dat het onderscheid tussen beide erin bestaat dat het algemeen welzijnswerk veeleer individuen als cliënt benadert in termen van directe welzijnsproblemen, en dat het opbouwwerk groepsmatige en structu-

rele vormen van achterstelling aanpakt, samen met de betrokkenen, om zowel het concrete probleem op te lossen als een structurele oplossing te vinden. Het spreekt vanzelf dat het geschetste verschil eerder ideaal-typisch is, en dat er vele raakvlakken bestaan. Daarom is het ook nodig dat tussen beide werksoorten overleg, probleemsignalering en samenwerking plaatsvindt, wat trouwens in de regelgeving is bepaald. Vermits ze beide op provinciaal vlak zijn georganiseerd, zijn hiervoor ook geëigende structuren voorhanden om op voet van gelijkheid overleg te plegen. Tot slot wil ik nog vermelden dat er ook voor de problemen van streekontwikkeling inmiddels eigen werkvormen en subsidiëring bestaan, met name de wetgeving op de streekplatformen. Naar ik heb vernomen zijn er ook voor Limburg verschillende dossiers in behandeling, zodat mag worden verwacht dat ook op dit gebied Limburg weldra over eigen organen zal beschikken om de problemen aan te pakken.

Vraag nr. 79
van 24 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Vlaams-Brabant – Beleidsinspanning

Rekening houdende met het feit dat onderwijs, jeugd en jeugdwerk, welzijn en gezin, sport en vrijetijdsbesteding zeer bruikbare integratiekanalen vormen, pleit de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant in haar memorandum ter zake aan de Vlaamse regering voor speciale aandacht voor de specifieke Vlaams-Brabantse noden.

De bestendige deputatie vraagt dan ook dat bijkomende financiële middelen worden vrijgemaakt, teneinde te komen tot een continue inspanning in deze sectoren.

De Vlaams-Brabantse bestendige deputatie raamt deze bijkomende inspanning voor Vlaams-Brabant op ten minste 50.000.000 frank.

Heeft de minister reeds concrete maatregelen genomen om een specifieke inspanning te leveren ten voordele van Vlaams-Brabant en meer in het bijzonder de Vlaams-Brabantse rand van Brussel ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Antwoord

Op 9 november 1994 besliste de Vlaamse regering een beleid uit te werken ten behoeve van de gemeenten met een bijzonder taalstatuut. Een permanente administratieve werkgroep (PAW) werd ter zake opgericht. Dit leidde tot een tussentijds rapport op 20 maart 1995 en een bijkomend tweede rapport op 8 november 1995. Ook de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant formuleerde in overleg met de PAW samenwerkingsvoorstellen op 20 september 1995. Tevens werd een studieopdracht gegeven aan "Mens en Ruimte", wat resulteerde in een rapport "De Vlaamse Rand rond Brussel in sociale en culturele transitie : bouwstenen voor een Strategisch Plan (november '95)". Er

werd overlegd met lokale verantwoordelijken en verenigingen en er was topeverleg tussen de Vlaamse regering en de provincie. De initiatiefnemer voor dit Strategisch Plan is de minister-president. Mijn diensten hebben zich ingespannen om efficiënte en haalbare maatregelen voor te stellen binnen mijn bevoegdheden.

Momenteel wordt op verzoek van de heer Luc Van den Brande nog wat bijkomend onderzoek verricht. Het ligt in de bedoeling van de minister-president om de eerstkomende maand (maanden) zijn actieprogramma voor de Rand ter bespreking in te dienen bij de Vlaamse Raad.

Het komt mij niet toe en het lijkt mij voorbarig nu reeds bepaalde aspecten toe te lichten.

Vraag nr. 80
van 29 januari 1996
van de heer HERMAN LAUWERS

Rusthuisreglementen – Vrije keuze verzorging

De Vlaamse regering erkent rusthuizen en keurt onder meer ook de interne reglementen goed waarmee de residenten zich bij opname akkoord dienen te verklaren.

1. Heeft een resident, opgenomen in een door de Vlaamse regering erkende (openbare) instelling type rusthuis voor bejaarden, de vrije keuze van medisch en paramedisch (kinesitherapie) verzorgingsaanbod en is deze keuze a) altijd geldig, b) enkel geldig als zij opgenomen is in het interne reglement dat bij opname aan de residenten wordt meegedeeld, c) blijvend geldig voor die residenten die zulke overeenkomst afsloten, ongeacht eventuele latere schraping van deze vrije keuze ?
2. Kan deze vrije keuze van verzorgingsaanbod afhankelijk worden gesteld van het statuut van de resident ? Kan er een onderscheid worden gemaakt tussen de residenten die zelf volledig instaan voor de verblijfskosten en die waarvoor het OCMW tussenkamt ?
3. Kan een resident gebruik maken van zijn recht op het vrij ontvangen van bezoek op de kamer om zich daar en niet in een speciaal daartoe ingerichte ruimte bepaalde medische en paramedische verzorging te laten toedienen, in zoverre dit niet storend is voor de overige bewoners en wanneer dit niet expliciet is verboden in het reglement ?
4. Gelden deze normen voor zowel de openbare rusthuizen (OCMW) als voor privé-rusthuizen indien zij door de Vlaamse regering erkend zijn ?

Antwoord

De norm 1.7. van de bijlage B bij het besluit van de Vlaamse regering van 17 juli 1985, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 17 april 1991, tot vaststelling van de normen waaraan een serviceflatgebouw, een woningcomplex met dienstverlening, een rusthuis of een dagverzorgingscentrum moet voldoen om voor erkenning in aanmerking te komen, bepaalt :

"Het reglement van orde dient uit te gaan van het principe dat aan de opgenomen personen de grootst mogelijke vrijheid moet verleend worden. (...)"

De vrijheid van keuze van de geneesheer moet worden verzekerd. Het staat de bewoner vrij bezoek te ontvangen. Beperkingen kunnen door de inrichting alleen om organisatorische redenen worden opgelegd en dienen in het reglement van orde te worden vermeld. (...)"

1. De resident in een door de Vlaamse Gemeenschap erkend rusthuis beschikt over de onaantastbare vrijheid van keuze van geneesheer. De vrijheid van keuze van geneesheer dient dus niet te worden opgenomen in het reglement van orde, aangezien het een algemeen geldende erkenningsnorm betreft. Deze vrijheid geldt echter formeel alleen voor de geneesheren. Zij geldt niet voor het verzorgend en verplegend personeel. Het rusthuis dient immers over een gereglementeerde personeelsformatie voor verzorgenden en verpleegkundigen te beschikken. Voor kinesitherapeutische handelingen wordt er in de normering niets bepaald. De rusthuizen zijn reglementair niet verplicht over kinesisten te beschikken. Indien de overeenkomst hierover niets bepaalt, wordt aangenomen dat de residenten de volledige vrijheid van keuze hebben.

Indien het rusthuis over een eigen kinesist beschikt, dan kunnen de bewoners niet worden verplicht hiervan gebruik te maken. Het principe van de grootst mogelijke vrijheid primeert. Hieraan kan het reglement van orde of de overeenkomst geen afbreuk doen. Het staat de resident echter wel vrij te opteren voor de eventueel aan het rusthuis verbonden kinesist.

2. De hierboven bepaalde principes gelden voor alle residenten, ongeacht of ze zelf voor hun verblijfskosten instaan, dan wel het OCMW.
3. De vrijheid van bezoek op de kamer geldt eveneens voor de bezoeken van de huisarts en van de kinesist, indien in dit laatste geval niet werd geopteerd voor de eventueel aan het rusthuis verbonden kinesist. Het reeds eerder aangehaalde principe van de grootst mogelijke vrijheid en het principe van de vrijheid van bezoek zijn hier van toepassing.
4. Deze principes gelden voor alle rusthuizen, ongeacht hun statuut (openbaar, non profit of profit).

Vraag nr. 81
van 29 januari 1996
van de heer FELIX STRACKX

Sportpromotie Brussel – Huis voor de Sport

Om de sport in Brussel te promoten werd door de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) op 1 september 1977 een sportanimatiedienst opgericht, waaruit de VZW Huis voor de Sport ontstond.

Het Huis voor de Sport kreeg zijn middelen van het Bloso en van de NCC. Met eigen lesgevers en animators stond het ter beschikking van de sportieve Brusselse Vlaming. Het had een eigen uitleendienst en een werkplaats waar sportmateriaal en volksspelen werden gemaakt en hersteld. In de Brusselse agglomeratie

werd het Huis voor de Sport in korte tijd een begrip. Toch werd het in 1986 plots opgedoekt.

1. Wat was de reden hiervoor ?
2. Heeft de minister reeds de mogelijkheden onderzocht om een nieuw Huis voor de Sport te openen, in het bijzonder voor recreatiesporters ?
3. Zo ja, wat zijn de perspectieven ?

Antwoord

Het Huis voor de Sport was een initiatief van de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) die werd opgericht bij wet van 26 juli 1971 en was als dusdanig een uitvoeringsinstrument van de NCC, dat de belangrijkste financiële en logistieke middelen evenals het personeel ter beschikking stelde.

Het Bloso leverde een bijdrage tot dit initiatief in de vorm van een jaarlijkse toelage van maximum drie miljoen, afhankelijk van de geleverde prestaties.

Het Bloso, dat toen ressorteerde onder het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, beschikte over geen enkele bevoegdheid in het beheer, noch van de NCC, noch van het Huis voor de Sport.

De vraag naar de reden voor het opdoeken van het Huis voor de Sport dient dus gesteld te worden aan de verantwoordelijken van de toenmalige NCC.

Wat de vraag betreft naar de mogelijkheden om een nieuw Huis voor de Sport te openen, in het bijzonder voor recreatiesporters, moeten wij verwijzen naar de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC).

De VGC werd opgericht in uitvoering van de bijzondere wet van 12 januari 1989 die het Brussels Hoofdstedelijk Gewest oprichtte.

Deze VGC is een instelling met rechtspersoonlijkheid voor de uitoefening van de gemeenschapsbevoegdheden in het tweetalig gebied Brussel, namelijk voor de culturele, onderwijs- en persoonsgebonden aangelegenheden van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel Hoofdstad.

De VGC is dus bevoegd voor de organisatie en de promotie van de Vlaamse sportbeoefening in Brussel, dus ook voor een eventuele oprichting van een nieuw Huis voor de Sport. Het is echter wel interessant om het decreet van 5 april 1995, houdende de erkenning en de subsidiëring van gemeentelijke en provinciale sportdiensten en van de sportdienst van de Vlaamse Gemeenschapscommissie, te vermelden. Het uitvoeringsbesluit wordt binnenkort aan de Vlaamse regering ter goedkeuring voorgelegd.

Door dit decreet wordt, voor het eerst, de sportdienst van de VGC rechtstreeks gesubsidieerd door het Bloso, op basis van zijn gevoerde sportpromotionele beleid. Dit decreet kan nieuwe impulsen geven aan de sport in Brussel.

Vraag nr. 83 van 1 februari 1996 van de heer PAUL VAN GREMBERGEN

OCMW-voorzitter – Afwezigheid en vervanging

De bepalingen van artikel 39 van de OCMW-wet roepen enkele vragen op inzake interpretatie. Zo is er het concreet geval van een voorzitter die langer dan een maand afwezig was en in deze periode toch deelnam aan de OCMW-vergaderingen en er zelfs het feitelijk voorzitterschap van waarnam.

Kan het dat een voorzitter, op het ogenblik dat hij wordt vervangen, toch aanwezig is op de vergadering ? Welke richtlijnen of sancties gelden ter zake ?

Antwoord

1. Het feit dat de voorzitter van de raad voor maatschappelijk welzijn verhinderd is als voorzitter, betekent niet noodzakelijk dat hij, gedurende deze verhindering, zijn mandaat van raadslid niet langer kan uitoefenen. In dit verband verwijs ik naar de situaties bedoeld in artikel 25 § 4 van de OCMW-wet.
2. Wanneer de titularis van het ambt van voorzitter de vergadering van de raad voor maatschappelijk welzijn "de facto" voorzit in een periode dat hij tijdelijk afwezig of verhinderd zou zijn, treedt hij op als voorzitter en wordt het mandaat van zijn plaatsvervanger onderbroken. Deze laatste heeft, overeenkomstig artikel 39 van de OCMW-wet, slechts recht op een bezoldiging voor zover hij gedurende ten minste één maand de voorzitter bestendig heeft vervangen.

ANNE VAN ASBROECK

VLAAMS MINISTER VAN BRUSSELSE
AANGELEGENHEDEN EN GELIJKE
KANSENBELEID

Vraag nr. 10 van 22 januari 1996 van mevrouw CECILE VERWIMP-SILLIS

Papiergebruik – Departementaal

In 1992 werden de verschillende ministers van de Vlaamse Gemeenschap, vanuit de bekommernis om het leefmilieu en om duurzame economie, gewezen op het belang van ecologisch papierverbruik. Zij antwoordden zich bewust te zijn van het probleem en reageerden dan ook vrij positief. Toch bereikt ons nog steeds allerlei informatie van de overheid en de openbare diensten op wit, nieuw papier.

1. Welke maatregelen heeft de minister genomen om zo weinig mogelijk papier te gebruiken? Welke andere informatiedragers worden aangewend?
2. Wat is het aandeel van gerecycleerd papier dat wordt gebruikt op het kabinet, het ministerie en de diensten waarvoor de minister verantwoordelijk is?
3. Wat is het aandeel van niet met chloor gebleekt papier?
4. Welke maatregelen heeft de minister genomen om het aandeel van deze twee soorten papier op te drijven en tot welk percentage van het totale verbruik?
5. Welke maatregelen werden genomen om papier – eventueel na versnippering – en andere kantoorartikelen te recyclen?
6. Wie is belast met de recuperatie van oud papier en kantoorartikelen op het kabinet, het ministerie en in de verschillende diensten?

N.B.: Deze vraag werd gesteld aan alle ministers. De heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken, kreeg een supplementaire deelvraag.

Antwoord

Een gecoördineerd antwoord op bovengenoemde vraag zal worden verstrekt door de heer Luc Van den Bossche, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken.

Vraag nr. 11
van 22 januari 1996
van mevrouw NELLY MAES

Vrouwenquota – Uitvoering aanbevelingen

Het Europees Hof van Justitie heeft een vernietigend arrest geveld over het systeem van de zogenaamde vrouwenquota.

Zowel de Nederlandstalige Nationale Vrouwenbond als de Raad van de Gelijke Kansen voor Mannen en Vrouwen blijven, ondanks het negatieve arrest, de noodzaak van quota verdedigen.

Aan de Vlaamse regering werd door de vrouwen een lijst met aanbevelingen overgemaakt naar aanleiding van de Wereldvrouwenconferentie in Peking.

Aan welke aanbevelingen werd door de Vlaamse regering reeds een begin van uitvoering gegeven? Welke procedure werd voor de realisatie opgezet?

Antwoord

Het arrest van het Europees Hof van Justitie was helemaal niet vernietigend over de hele lijn, maar bracht een duidelijk genuanceerde stellingname. Met het arrest werd wel in één concreet geval een aanstelling op grond van positieve discriminatie vernietigd.

De aanbevelingen naar aanleiding van de Wereldvrouwenconferentie in Peking, werden geformuleerd door de Nederlandstalige Nationale Vrouwenraad aan de Belgische en de Vlaamse regering. De Raad van de Gelijke Kansen voor Mannen en Vrouwen heeft geen aanbevelingen geformuleerd.

Voor de quota hebben deze aanbevelingen betrekking op het optrekken van de vertegenwoordiging van vrouwen in alle beleidsniveaus. Meer bepaald wordt gesteld dat in alle Vlaamse adviesorganen ten hoogste twee derden van de leden van hetzelfde geslacht mag zijn.

De Vlaamse regering heeft op 7 februari 1996 de positieve-actieplannen 1995-1996 goedgekeurd, waarbij onder meer speciale aandacht zal gaan naar het bevorderen van de evenredige vertegenwoordiging van vrouwen in alle sectoren en op alle niveaus in de administraties. Bovendien worden de Vlaamse overheid en de Vlaamse openbare instellingen geregeld gewezen op de noodzaak van de vrouwelijke vertegenwoordiging in de diverse organen.

Enkel voor de samenstelling van de Mediaraad zijn er quota, in die zin dat slechts twee derden van de leden van hetzelfde geslacht mogen zijn.

Aangezien de praktijk momenteel echter nog steeds een ondervertegenwoordiging van vrouwen uitwijst, kan de twee derden-regel niet steeds worden toegepast. In zulk geval dring ik echter systematisch aan op het toepassen van een billijke vertegenwoordiging man/vrouw.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (Regl. art. 80, 5)

LUC VAN DEN BRANDE

MINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING
 VLAAMS MINISTER VAN BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN, WETENSCHAP EN TECHNOLOGIE

Vraag nr. 23
van 19 december 1995
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Voorlichtingscampagnes – Overzicht en respons

Met de regelmaat van een klok plaatst de Vlaamse overheid advertenties in week- en dagbladen. Ik geef ter zake een aantal recente voorbeelden: "De Vlaamse handigids", "Infobeurs gelijk geaard", "Subsidies vaste orkesten en ensembles", "Tussen het kastje en de muur zit de ombudsman", "Eindtermen een brede basisvorming voor ieder kind".

Ik juich dit initiatief toe, omdat het een betere communicatie teweegbrengt tussen de Vlaamse overheid en de Vlaamse bevolking.

1. Kan de minister mij een overzicht geven van de verschillende thema's die in de advertenties reeds aan bod kwamen sinds het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering?

2. Kan de minister mij een overzicht geven van het aantal reacties van de Vlaamse bevolking op deze advertenties ?
3. In welke dag- en weekbladen werden deze advertenties geplaatst ?
4. Wat is de kostprijs van deze advertenties ?

Antwoord

1. Een overzicht van de advertenties en advertentiecampagnes die sinds het aantreden van de nieuwe Vlaamse regering in de Vlaamse dag- en weekbladen gepubliceerd zijn onder de noemer "Informatie van de Vlaamse overheid" vindt het Vlaams parlements lid als bijlage. Het gaat om een brede waaier onderwerpen. De selectie van de onderwerpen gebeurt door een daartoe door de Vlaamse regering aangestelde Stuurgroep Advertenties.
2. Er zijn geen representatieve cijfergegevens m.b.t. het aantal reacties van de Vlaamse bevolking op deze advertenties. In veel van de advertenties wordt voor verdere informatie immers verwezen naar een folder of brochure die gratis ter beschikking is in de openbare bibliotheken en bij alle gemeentebesturen, en er is geen mogelijkheid om de respons bij elk distributiepunt te meten. Nochtans kan algemeen worden gesteld dat de bekendheid van en respons op een aantal initiatieven van de Vlaamse regering en haar diensten sterk verhoogd is door de advertenties die verschijnen. Veel hangt uiteraard af van het concrete onderwerp. Hoe dan ook vormen de advertenties een belangrijke hoeksteen van het voorlichtingsbeleid van de Vlaamse regering.
3. De advertenties verschijnen in het kader van het protocol Steun aan de Geschreven Pers, dat de vorige Vlaamse regering in 1993 voor vijf jaar (tot eind 1997) heeft afgesloten met de Belgische Vereniging van Dagbladuitgevers (BVDU) en de Nationale Federatie van Informatieweekbladen (NFIW). Overeenkomstig het protocol verschijnen de advertenties in alle dagbladen. Wanneer besloten wordt tot publikatie in de weekbladen, maken de diensten van de Vlaamse regering een selectie van de weekbladen die lid zijn van de NFIW, naargelang de doelgroep(en) die men prioritair wenst te bereiken.
4. In het kader van genoemd protocol wordt jaarlijks een budget van maximaal 140 miljoen aan de advertenties in de dag- en weekbladen besteed.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 33
van 23 januari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vlabinvest – Inventarisatie bouwgronden

Door de GOM Vlaams-Brabant wordt momenteel onderzoek verricht naar nieuwe beschikbare bouwterreinen in verschillende gemeenten van het Vlabinvestgebied.

Is er een einddatum voor dit onderzoek gesteld ?

Is er daarbij gedacht aan een systeem van permanente informatievergaring, zodat vrijgekomen terreinen onmiddellijk worden gesignaleerd ?

Antwoord

De opdracht van Vlabinvest bestaat erin via een aangepast grond- en woonbeleid een sociaal-correctieve actie op gang te brengen zodanig dat jonge, autochtone gezinnen wier inkomen een onvoldoende draagvlak biedt voor de hoge vastgoedprijzen rond Brussel, tegen billijke voorwaarden een woongelegenheden kunnen vinden om zich in het gebied te handhaven.

Het Vlabinvestprogramma omvat twee luiken.

Enerzijds is het de bedoeling dat de intercommunales en de sociale huisvestingsmaatschappijen op vrij korte termijn een aantal huur- en koopwoningen realiseren. Vlabinvest treedt hierbij op als (co)financier van deze projecten.

Anderzijds houdt het Vlabinvestprogramma bij wijze van proef de uitwerking in van een pilotoproject erfpacht.

Hierbij is het de bedoeling dat de Vlaamse overheid in het kader van een beheersend grondbeleid via Vlabinvest op strategische plaatsen gronden aankoopt, met het oog op erfpachtverlening aan particuliere gezinnen die er hun eigen woning kunnen op bouwen.

Om deze doelstellingen te realiseren zijn er uiteraard bouwgronden nodig. Zowel de initiatiefnemers (de intercommunales en de sociale huisvestingsmaatschappijen) als de GOM Vlaams-Brabant die door de Vlaamse regering vanaf 1 oktober 1994 aangewezen werd als projectbeheerder, belast met een aantal uitvoerende taken die vereist zijn om de doelstellingen van Vlabinvest te realiseren, zoeken in dat kader naar beschikbare bouwgronden die in aanmerking zouden kunnen komen voor Vlabinvestprojecten.

Op dit ogenblik onderzoekt de GOM de concrete mogelijkheden op dit vlak via een drietal erfpachtprojecten in Kraainem, Overijse en Tervuren.

Het gaat hierbij niet om een systematisch en geïnformeerd onderzoek.

Alle nuttige suggesties en voorstellen van mogelijke initiatiefnemers worden door de GOM grondig bestudeerd met het oog op mogelijke Vlabinvestprojecten.

Vraag nr. 34
van 22 januari 1996
van de heer FELIX STRACKX

Chili-missie – Resultaten

Vorige zomer bracht de minister-president een officieel bezoek aan Chili, vergezeld van een handelsdelegatie.

Tot welke concrete handelsovereenkomsten, bestellingen of contracten heeft dit bezoek tot op heden geleid ?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik Vlaams parlements lid melden dat de Vlaamse regering in 1995 beslist heeft in te gaan op de uitnodiging van de Chileense president Frei om een officieel bezoek aan Chili te brengen.

De versterkte positie van Chili op het Latijns-Amerikaanse continent, de stabiele politieke situatie en de gestage economische groei, maken dat Chili voor Vlaanderen een interessante partner is.

Dankzij vlotte voorafgaandelijke onderhandelingen werd tijdens mijn bezoek een algemeen samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen en Chili ondertekend. Dit samenwerkingsakkoord vormt de basis voor een samenwerkingsprogramma dat thans tussen Vlaanderen en Chili verder wordt uitgewerkt.

Met mijn officieel bezoek aan Chili heb ik tevens willen bijdragen tot de verdere uitbouw van de economische en handelsrelaties tussen Vlaanderen en Chili.

Daarom werd ik op mijn officieel bezoek aan Chili tussen 2 en 6 oktober 1995, begeleid door een beperkte handelsmissie van een 10-tal vertegenwoordigers uit de bedrijfswereld en de havens. De bedrijven die vertegenwoordigd waren, hebben mij de volgende resultaten meegedeeld.

De groep Sea-Invest wijst erop dat de Chileense rederij Tricont Carriers in '94 met 15 schepen 26.850 ton fruit naar de Belgian New Fruit Wharf, behorende tot de Sea-Invest groep, te Antwerpen vervoerde. In '95 liep dit op tot 18 schepen met 31.710 ton Chileens fruit. Dit volume was volledig voor rekening van de United Trading Company (UTC), fruitexporteur gevestigd in Santiago. In het kader van het officiële bezoek aan Chili bracht Sea-Invest bezoeken aan fruitexporteurs die voornamelijk naar Vlissingen en Rotterdam verscheppen.

"Deze exporteurs geloven meer en meer in de Vlaamse havens, wat voor 1996 een aanzienlijke stijging in volume zal betekenen", aldus Sea-Invest. Een eerste prognose schat dat er 20 tot 22 schepen in 1996 Vlaamse havens zullen aandoen met een tonnage van om en bij de 40.000 ton.

AES-Prodata is in onderhandeling met de privé-organisaties die het busvervoer in de hoofdstad Santiago organiseren (ongeveer 11.000 bussen met 4.000 eigenaars). De firma tekende een samenwerkingsovereenkomst met een Chileense groep, teneinde lokale partners te vinden tot het vormen van een zogenaamde BOT-organisatie (Buy, Operate, Transfer). Aangezien de private busorganisaties en de lokale overheid nog niet tot een akkoord komen, verwacht AES-Prodata dat in de tweede helft van 1996 een beslissing zal worden genomen tot aankoop van ontwaardingsapparatuur en dat een concreet contract zal volgen.

De firma Eternit heeft reeds vele jaren bedrijven in Chili die lokaal bouwmaterialen produceren voor de plaatselijke markt. De contacten in het kader van mijn officiële bezoek hebben het mogelijk gemaakt met de lokale commerciële verantwoordelijken van de Eternit-vestigingen de verkoop te bespreken van materialen geproduceerd door Eternit-België en door de Chileense vestigingen verkocht op de lokale markt. Het gaat hier voornamelijk om specifieke gevel- en tunnelbekledingsmaterialen waarvan Eternit verwacht dat het concrete bestellingen zal opleveren in het raam van de ruime infrastructuurwerken die in Chili de volgende jaren op stapel staan. De lokale Eternitvestigingen konden tevens de andere delegatieleden in contact te brengen met de vertegenwoordigers van de plaatselijke overheden, om Vlaamse firma's voor concrete projecten in het kader van de infrastructuurwerken in Chili in aanmerking te laten komen.

Union Minière heeft een participatie van 10 % genomen in Thai Copper Industries Public Company Ltd. (TCI), een Thailandse onderneming. Dit gebeurde na een contact met de heer Ramos, ondervoorzitter van Codelco, de belangrijkste Chileense kopermijnmaatschappij. Union Minière zal naast de technische bijstand voor de verwezenlijking van het project, ook de productie-operaties begeleiden waarin de Chileense technologie van Codelco wordt toegepast. Deze deelneming past in de strategie van UM inzake de internationalisering van haar activiteiten.

De havens van Antwerpen en Zeebrugge zijn van oordeel dat ze dankzij deze handelsmissie interessante contacten konden leggen in Chili. Concrete overeenkomsten vloeiden hier echter nog niet uit voort.

Het Gentse havenbedrijf beschouwt zijn missie naar Chili als een van de meest succesvolle tot nu toe.

De Haven van Gent blijft permanent in contact met Chili. Het Gentse havenbedrijf werkt mee aan de organisatie van de jaarbeurs van Gent. Dit omdat er een uitgebreide delegatie van Chileense bedrijven naar de jaarbeurs komt. Al deze bedrijven zijn havengebruikers (beroepsfederaties, exporteurs, kamer van koophandel).

Op deze manier denkt de Haven van Gent haar import- en exportrelaties in de toekomst gevoelig te kunnen verbeteren.

Ten slotte kan ik het parlements lid meedelen dat, op basis van de informatie die tijdens de zending werd verzameld over het Chileense concessiesysteem inzake grote infrastructuurwerken, beslist werd een seminarie te organiseren waarbij de Vlaamse know-how inzake openbare werken, vervoer en leefmilieu wordt gepresenteerd aan de Chileense autoriteiten en het Chileense bedrijfsleven.

Dit seminarie wordt georganiseerd door FITA (Flanders International Technical Agency), in samenwerking met mijn diensten en de Vlaamse Confederatie Bouw, eind maart in Santiago.

Het is vanzelfsprekend te vroeg om een balans op te maken van de resultaten van dit specifieke initiatief.

Vraag nr. 35
van 22 januari 1996
van de heer LEO CANNAERTS

Vlamingen in Suriname – Problemen

Vlaanderen heeft met Suriname een cultureel akkoord gesloten. In het kader van dit akkoord leven er een groot aantal docenten in Suriname. Deze Vlamingen worden door de plaatselijke bevolking erg gewaardeerd.

Er wordt mij gesignaleerd dat zij bestendig blootstaan aan pesterijen vanwege de Nederlandse ambassade, die de Belgische belangen in Suriname waarneemt. Zijn deze incidenten de minister-president bekend? Heeft hij dit reeds laten onderzoeken? Zo ja, welke maatregelen heeft de minister-president hiertegen eventueel reeds genomen?

Een tweede groot probleem blijkt het feit dat vele Surinamers die naar Vlaanderen worden uitgenodigd, geen visum krijgen. De Nederlandse ambassadeur blijkt hierbij tegen te werken. Is de minister-president hiervan op de hoogte? Zo ja, welke stappen heeft hij ter zake reeds gezet? Wat is de houding van de ambassade in Paramaribo?

Wordt de Vlaamse regering langs andere kanalen dan de Nederlandse vertegenwoordiging op de hoogte gehouden van de toestand in Suriname?

Als land met het Nederlands als officiële taal en met een enorme rijkdom aan bodemschatten zou Suriname best een goede handelspartner van Vlaanderen kunnen zijn. Is er een Vlaamse handelsattaché aanwezig om daar, al was het maar enkele weken per jaar, onze belangen te behartigen? Wat is het beleid van de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel inzake dit land?

Antwoord

1. Vlaanderen heeft een cultureel akkoord gesloten met Suriname in 1975. Het laatste samenwerkingsprogramma werd onderhandeld en getekend in maart 1993.
2. Er is geen grote uitwisseling van onderwijsdeskundigen in het raam van het cultureel akkoord.

De Vlamingen worden inderdaad door de plaatselijke bevolking zeer gewaardeerd.

Uit nader onderzoek bij de plaatselijke VVOB-vertegenwoordiger (Vlaamse Vereniging voor Ontwikkelingssamenwerking en technische Bijstand) blijkt dat het Vlaams parlementslid waarschijnlijk slecht geïnformeerd is over de relatie met de Nederlandse ambassade, die de Belgische belangen in Suriname waarneemt.

Er is inderdaad geen Belgische ambassade gevestigd in Paramaribo. De Belgische ambassadeur verantwoordelijk voor Suriname is die te Caracas-Venezuela, die onder meer Suriname tot zijn ambtsgebied heeft. Er is wel een ABOS-sectie, een VVOB-secretariaat en een ereconsul voor België. De VVOB-vertegenwoordiger te Paramaribo verzorgt alle pro-

cedures wat de relaties betreft tussen de VVOB-deskundigen en de Surinaamse instellingen (plaatsen van tewerkstelling en lokale autoriteiten). Voor Belgische civiele aangelegenheden kunnen zij zich wenden tot onze ere-consul (dienstspaspoorten, legalisaties, verklaringen, huwelijken, geboorten, enzovoort). De procedures daartoe zijn bekend bij de Vlaamse deskundigen die na hun eerste aankomst in Suriname aan de ere-consul worden voorgesteld. Hij licht de procedures toe en behartigt deze zaken goed.

Voor geen enkele aangelegenheid moeten de Vlaamse deskundigen zich wenden tot de Nederlandse ambassade. Zij kunnen dus helemaal niet blootstaan aan "pesterijen". Ik wens hier zelfs aan toe te voegen dat de relatie tussen medewerkers van de Nederlandse ambassade en de Vlamingen heel goed te noemen is.

3. Wat de aangehaalde mogelijke problemen betreft voor Surinamers die naar Vlaanderen willen, kan ik melden dat alleen een Benelux-visum wordt afgeleverd, wat dan ook betekent dat dit door Nederlanders gebeurt. Het Nederlands consulaat kan pas visa uitschrijven of afwijzen indien het die opdracht/richtlijn ontvangt via Den Haag.

Het is reeds gebeurd dat een VVOB-deskundige zijn Surinaamse partner helpt bij het indienen van een visumaanvraag voor België (Schengen, met hoofdverblijfplaats België). Dit dient te gebeuren via het Nederlandse consulaat omdat er geen Belgische ambassadeur aanwezig is. De afhandelingsprocedure verloopt tergend langzaam (gemiddeld 4 maanden). Er is evenwel geen sprake van enige incorrecte behandeling bij het Nederlandse consulaat. De lange weg die de documenten heen en terug moeten afleggen en de behandeling daarvan in de betrokken Schengen-staten, waaronder België, zijn daar debet aan.

4. Het is evident dat de Vlaamse regering langs andere kanalen dan de Nederlandse vertegenwoordiging op de hoogte wordt gehouden van de toestand in Suriname. De Belgische ambassadeur te Caracas-Venezuela volgt de toestand in Suriname, vermits Suriname tot zijn ambtsgebied behoort. Hij heeft geregeld contacten met de ere-consul en hij bezoekt voor dienstreizen de regio.

Jaarlijks maakt de ambassadeur ook een politiek, cultureel en economisch jaarverslag dat rechtstreeks aan het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie Externe Betrekkingen, wordt bezorgd.

Daarnaast onderhoudt deze administratie goede relaties met de Surinaamse ambassade in Brussel en de Surinaamse sectie van de Vaste Gemengde Commissie, in uitvoering van het cultureel akkoord.

De VVOB beschikt eveneens over alle mogelijke informatie in Suriname en volgt de situatie ter plaatse op via haar vertegenwoordiger aldaar.

5. Er is geen economische vertegenwoordiger voor Vlaanderen aanwezig in Suriname. De export van de BLEU (Belgisch-Luxemburgse Economische Unie) naar Suriname is verwaarloosbaar (226 mil-

joen frank in 1994). De provinciale kantoren van de VDBH (Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel) kregen op vijf jaar tijd geen enkele vraag van Vlaamse firma's betreffende dit land; de dienst Provinciale Tegemoetkomingen kreeg er één in 1994 en in 1995.

Suriname doet het economisch niet al te best. Bovendien zijn er geen goede statistieken beschikbaar. Ook de Nationale Delcredere dienst geeft geen dekking voor dit land.

De VDBH heeft dan ook geen actie gepland gericht op Suriname. Wel zal de Vlaamse economische vertegenwoordiger in Caracas (Venezuela) in de loop van april 1996 een verkenningsmissie naar Suriname ondernemen.

Vraag nr. 36
van 30 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Regeringsbesluiten exportbevordering – Uitvoering

Het Vlaams Gewest heeft in 1994 nieuwe instrumenten gecreëerd om de export te ondersteunen, namelijk een systeem van rentesubsidies voor projecten gericht op de uitvoer van uitrustingsgoederen, en een systeem van terbeschikkingstelling van Vlaamse uitrustingsgoederen met het oog op de exportbevordering.

De toekenning van de tegemoetkoming is geregeld in twee besluiten van de Vlaamse regering van 26 oktober 1994, maar blijkbaar ook in niet gepubliceerde uitvoeringsrichtlijnen.

Is dit wel een correcte wijze van handelen?

Hoe kunnen interne richtlijnen die niet algemeen worden bekendgemaakt, een formele rechtsgrond vormen voor de toekenning van subsidies?

Hoe werden de aanvragen van de ondernemingen concreet behandeld?

Welke projecten werden tot op heden goedgekeurd?

Wanneer komt er een evaluatie van de al dan niet goedgekeurde projecten?

Hoe wordt de mate van steun aan de ondernemingen bepaald?

Antwoord

1. Met de besluiten van de Vlaamse regering van 26 oktober 1994 inzake toekenning van rentesubsidies in het kader voor de buitenlandse handel en inzake het ter beschikking stellen van Vlaamse uitrustingsgoederen met het oog op de exportbevordering, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 30 november 1994, heeft de Vlaamse regering twee nieuwe instrumenten gecreëerd ter bevordering van de Vlaamse export.
2. Ter uitvoering van deze besluiten werden door de Vlaamse regering richtlijnen goedgekeurd, na gunstig advies van de Inspectie van Financiën en na het

begrotingsakkoord van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting. De enige rechtsgrond voor het toekennen van de subsidies en het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen zijn de in het Belgisch Staatsblad gepubliceerde besluiten. De richtlijnen hebben geen verordenend karakter, vermits zij geen nieuwe voorschriften aan de besluiten toevoegen. De richtlijnen regelen de praktische uitvoering van de hierboven vermelde besluiten en zijn een handleiding voor de administratie met het oog op een correcte en eenduidige afhandeling van de dossiers.

De bestaande richtlijnen werden niet gepubliceerd; voor alle betrokkenen werd door de administratie evenwel een brochure uitgegeven onder de hoede van mijn voorganger, waarbij de procedure en modaliteiten, vervat in de richtlijnen, werden weergegeven.

Wat de concrete behandeling van de dossiers betreft, kan ik melden dat de dossiers werden ingediend bij de administratie Economie, afdeling Europa Economie. Deze indiening gebeurde ofwel door de exporteur zelf, ofwel door de financiële instelling die een exportkrediet toestond.

De administratie formuleerde een advies en deed een subsidievoorstel aan de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid. Deze nota werd voorgelegd aan de Inspectie van Financiën en aan de minister van Begroting voor het begrotingsakkoord. Na beslissing werd een contract opgesteld tussen het Vlaams Gewest en de begunstigde.

In 1994 en 1995 werden telkens 3 dossiers voor rentesubsidie goedgekeurd, voor een bedrag van respectievelijk 79.808.750 fr. en 79.200.000 fr. Voor het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen werden in 1994 en 1995 telkens 10 dossiers goedgekeurd, voor een bedrag van respectievelijk 44.526.320 fr. en 45.338.800 fr..

Beide besluiten voorzien in een evaluatie van de exportbevorderende maatregelen tegen einde 1996. Inzake de steunbepaling dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de toekenning van de subsidie en het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen. Voor de subsidie werd de hoogte bepaald door de OESO-regels ter zake. Zo stelt de OESO-reglementering een minimum giftelement van 35 % als absolute voorwaarde. Deze reglementering werd strikt gevolgd bij de behandeling van de aanvragen voor rentesubsidies. Het beperkte budget (80 miljoen fr.) enerzijds en de OESO-regels anderzijds (35 % giftelement) waren de oorzaak van het opschorten van de subsidieregeling vanaf 1 januari 1996.

Wat het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen betreft, werd de steun bepaald volgens de waarde van het geschonken uitrustingsgoed. Voor de dossiers '95 werd een maximum van 10 % van de contractwaarde gehanteerd, gelet op het kleine budget dat voor het ter beschikking stellen van uitrustingsgoederen beschikbaar was (45 miljoen fr.).

Vraag nr. 37
van 30 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Erfpachtovereenkomsten Toerisme Vlaanderen – Kritiek Rekenhof

Het vroegere Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme, nu Toerisme Vlaanderen, heeft in het verleden door aankoop en onteigening een reeks onroerende goederen verworven en ze een toeristische bestemming gegeven door erfpachtovereenkomsten met toeristisch georiënteerde privaatrechtelijke verenigingen af te sluiten.

Het Rekenhof heeft vastgesteld dat de Administratie der Domeinen bij de bepaling van de erfpachtvergoeding geen rekening heeft gehouden met overheidsinvesteringen op haar in pacht gegeven goederen, of met betoelaging van werken uitgevoerd door de erfpachthouder aan deze goederen.

De wanverhouding tussen de bedongen cijnspacht en de door de overheid medegefinancierde investeringen genereerde een bijkomende subsidiestroom, die geen decretale basis heeft.

1. Hoeveel dergelijke contracten werden bij erfpacht afgesloten ?
2. Met welke vakantiecentra voor sociaal toerisme, jeugdtoerisme of groene recreatie werden deze overeenkomsten afgesloten ?
3. Hoeveel bedraagt de bijkomende subsidiestroom die ten gevolge van het bovenvermelde een dubbel gebruik uitmaakte ?
4. Werd aan deze situatie intussen een einde gesteld ?

Antwoord

Toerisme Vlaanderen (voorheen Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme) kreeg vanwege de Vlaamse Gemeenschap bij besluiten van 29 mei 1991, 30 maart 1992 en 22 juni 1994 een aantal goederen overgedragen, met alle hieraan verbonden verplichtingen.

Toerisme Vlaanderen heeft een eenvormige erfpachtregeling uitgewerkt voor alle nieuwe of nog niet in erfpachtregeling gegeven goederen. Vanaf 1995 worden de investeringen die Toerisme Vlaanderen doet op de terreinen doorgerekend aan de exploitanten via een bijakte, de organisatie wordt vooraf gevraagd akkoord te gaan met de verhoging van de erfpacht.

Erfpachten uit het verleden kunnen slechts worden gewijzigd mits wederzijdse instemming.

Op de specifieke vragen kan het volgende worden geantwoord.

1. Toerisme Vlaanderen sloot sedert haar operationalisering (1986) geen erfpachten af waarbij er een wanverhouding tussen de bedongen cijnspacht en de door de overheid medegefinancierde investeringen ontstond. Toerisme Vlaanderen erfde van het vroegere CGT-Vlaamse Gemeenschap en Verkeerswezen erfpachtcontracten. Toerisme Vlaande-

ren werd slechts volwaardige eigenaar van deze terreinen bij bovenstaande besluiten van 1991, 1992 en 1994.

2. Een lijst met alle domeinen en uitbaters vindt het Vlaams parlementslid als bijlage.
3. Toerisme Vlaanderen liet een schatting maken van de waarde van de gronden en superstructuren van geheel het overgedragen patrimonium. Van wanverhoudingen tussen erfpacht en investering heeft de administratie geen weet. De administratie der domeinen werd steeds betrokken bij het bepalen van het erfpachtpercentage. Het detail van elke investering wordt jaarlijks vermeld in het jaarverslag van Toerisme Vlaanderen of het vroegere CGT-Vlaamse Gemeenschap of Verkeerswezen.
4. Ja, aan de situatie werd een einde gesteld. Toerisme Vlaanderen slaagde erin een type erfpachtcontract uit te werken met eenvormige afspraken inzake het erfpachtpercentage voor iedere doelgroep. Bij nieuwe investeringen worden die vanaf 1995 als bijakte doorgerekend aan de erfpachthouder.

(Bovenvermelde bijlage ligt ter inzage bij het secretariaat van het Vlaams Parlement - red.)

Vraag nr. 38
van 31 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Informatiecampagne Vlaams-Brabant – Samenwerking

In haar memorandum aan de Vlaamse regering van 19 september 1995 pleit de bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant voor een ambitieus informatiebeleid ter bevordering van de integratie van andersstaligen in Vlaams-Brabant.

Tegelijkertijd pleit de bestendige deputatie voor een gemeenschappelijk initiatief ter zake met de Vlaamse Gemeenschap.

De bestendige deputatie van de provincie Vlaams-Brabant stelt voor dat de provincie Vlaams-Brabant samen met de Vlaamse Gemeenschap een synergie tot stand brengt tussen de informatiecampagnes van de Vlaamse en de Vlaams-Brabantse overheid, om aldus te komen tot een (hopelijk) systematische benadering van anderstaligen via de media.

De bestendige deputatie van Vlaams-Brabant stelt dat zij de nodige middelen wenst uit te trekken om dit initiatief te nemen, maar vraagt medefinanciering op jaarbasis vanwege de Vlaamse overheid ten bedrage van 50.000 frank.

Heeft de minister-president ter zaken reeds initiatieven genomen ?

Antwoord

Ik kan bevestigen dat er zowel op politiek als op ambtelijk niveau overlegd wordt met de provincie Vlaams-Brabant over de voorbereiding van een actieplan voor de Vlaamse rand rond Brussel.

Het informatieblad voor anderstaligen vormt hier een belangrijk aspect van.

Naar verwachting zal dit actieplan in de loop van de maand mei uitgewerkt zijn.

Vraag nr. 39
van 31 januari 1996
van de heer MARC OLIVIER

Beneluxweek in Koeweit – Vlaamse aanwezigheid

In maart van dit jaar wordt er in de oliestaat Koeweit een zogenaamde Beneluxweek georganiseerd. Een eerste luik van deze week betreft de promotie van de voedingssector en een tweede luik beoogt de bevordering van het Koeweitse toerisme naar de Benelux. De kapitaalcrachtige Koeweitse toeristen komen graag en veel naar Europa, doch tot dusver veelal niet naar de landen van de Benelux. Via de promotie, zo wordt gehoopt, moet het mogelijk zijn om deze bemiddelde toeristen ook naar onze landen te krijgen.

1. Is de minister-president op de hoogte van de organisatie van deze Beneluxweek ?
2. Zo ja, zullen, naast de federale staat, ook de gemeenschappen en gewesten aanwezig zijn op deze Beneluxweek ?
3. Welke concrete initiatieven heeft de minister-president gepland ter promotie van de Vlaamse voedingssector en de bevordering van het Koeweitse toerisme naar Vlaanderen ?

Antwoord

Het initiatief voor de eventuele organisatie van een Beneluxweek in Koeweit werd genomen door vertegenwoordigers van de Belgische en Nederlandse ambassades in Koeweit. Daarbij werd voorgesteld om via de organisatie van een Beneluxmanifestatie de promotie van de Benelux-voedingssector en van het Benelux-toeristisch produkt te bevorderen.

Dit voorstel werd, wat Vlaanderen betreft, voorgelegd aan de Vlaamse Dienst voor de Buitenlandse Handel, aan Toerisme Vlaanderen (voorheen : Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme) en aan mijn kabinet.

Bij het overleg over dit project bleek dat zowel van Vlaamse zijde, als van de kant van andere betrokkenen (onder meer Nederland) twijfels bestonden over de meerwaarde van dit initiatief. In die omstandigheid werd van deelname afgezien.

LUC VAN DEN BOSSCHE

MINISTER VICE-PRESIDENT VAN DE
 VLAAMSE REGERING
 VLAAMS MINISTER VAN ONDERWIJS EN
 AMBTENARENZAKEN

Vraag nr. 68
van 1 februari 1996
van de heer MARC CORDEEL

Gemeenschapsonderwijs – Infrastructuur

Via de media konden wij de voorbije maanden de klachten horen van de ARGO inzake de toestand van de infrastructuur van het gemeenschapsonderwijs. Waar de voorzitter letterlijk zegt dat zowel de kredieten voor het eigenaarsonderhoud, als die voor de gebouwen en de infrastructuur drastisch moeten worden verhoogd – zelfs verdubbeld en verdrievoudigd – wijst hij er terzelfder tijd op dat de kredieten al vastliggen tot het jaar 2000 met als enige speling de aanpassing aan de bouwindex.

In zijn onderbouw verwijst de voorzitter naar de paviljoenenbouw van 1958 en de jaren zestig die maximaal voor enkele tientallen jaren waren bedoeld en dus nu meer dan dringend aan vervanging toe zijn. De situatie zou zelfs dermate erg zijn dat de kwaliteit van het onderwijs dreigt te worden aangetast.

1. Is de situatie inderdaad zo alarmerend als de ARGO signaleert ?
2. Is er een onderzoek gebeurd naar de oorzaken van deze situatie ?
3. Is het juist dat in het verleden de kredieten niet werden aangepast aan de stijgende behoeften ?

Antwoord

1. Het is juist dat een aantal scholen van het gemeenschapsonderwijs, zoals trouwens van alle andere netten, aan dringende (vernieuw)bouw toe zijn. Rekening houdende met de dwingende noodzakelijkheid om, binnen de context van de globale onderwijsbegroting en die van de Vlaamse Gemeenschap, de uitgaven te beheersen, kan echter geen sprake zijn van een middelentoe name, zoals in de vraag wordt vooropgesteld.

Bij de opmaak van de planning tot (vernieuw)bouw van scholen, zowel op korte als op middellange termijn, zal derhalve een strikte prioriteitsorde in acht moeten worden genomen. Het is evident dat, met het oog op de kostenbeheersing, meer dan in het

verleden moet worden gestreefd naar rationele bouwconcepten.

2. Een tiental jaren geleden gaf mijn achtbare voorganger aan het studiebureau McKensie de opdracht een grondig onderzoek in te stellen naar de staat van de schoolgebouwen in alle netten, en een inventaris van de behoeften op te maken. Aan de hand van deze studie zou dan voor de toekomst worden bepaald hoe de voor scholenbouw beschikbare financiële middelen tussen de netten zouden worden verdeeld.
3. De aandacht van het Vlaams parlementslid wordt erop gevestigd dat men zich bij een begrotingsopmaak niet in eerste orde laat leiden door het uitermate subjectieve begrip "behoefte", maar wel door de reële beschikbaarheid van middelen, waarbinnen aan een breed spectrum van behoeften moet worden tegemoetkomen.

THEO KELCHTERMANS

VLAAMS MINISTER VAN LEEFMILIEU
EN TEWERKSTELLING

Vraag nr. 57
van 29 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Aquafin – Investeringsprogramma Halle-Vilvoorde

Het investeringsprogramma van Aquafin voor 1997-2000 bevat een reeks maatregelen die Aquafin de komende jaren wil nemen, onder meer met betrekking tot het opnieuw zuiver maken van een aantal waterlopen.

Over welke waterlopen gaat het hier voor het arrondissement Halle-Vilvoorde ?

Is er reeds een planning gemaakt voor de uitvoering van deze werken ?

Wat is de kostprijs van deze hele operatie ? Graag een opsplitsing per jaar.

Antwoord

1. Tot het arrondissement Halle-Vilvoorde behoren waterlopen van de hydrografische bekkens Dender, Zenne, Vliet en Dijle.
2. De opmaak en samenstelling van de investeringsprogramma's is gebaseerd op een bekkenbenadering. Daartoe worden per hydrografisch bekken van stroomop- naar stroomafwaarts de noodzakelijke maatregelen per zuiveringsgebied gedefinieerd. Binnen een zuiveringsgebied worden de projecten zodanig geprogrammeerd dat nieuwe lozingspunten maximaal worden vermeden.

Dientengevolge zorgen de projecten die behoren tot de investeringsprogramma's 1997-2001 van Aquafin, voor een progressieve uitbouw en vervolledi-

ging van de zuiveringsinfrastructuur die hetzij bestaand is, hetzij gepland.

Het lopende vijfjareninvesteringsprogramma 1997-2001 werd in juni 1995 goedgekeurd en ter technische uitvoering aan de NV Aquafin opgedragen. Daartoe worden momenteel door de NV Aquafin technische plannen opgemaakt voor de projecten behorende tot het programma 1997. Deze technische plannen dienen vervolgens door de milieudministraties en bestaande bekkencomités te worden geadviseerd. Na goedkeuring van de plannen, wordt het licht op groen gezet om een concrete uitvoering te realiseren.

Wat de vroegere investeringsprogramma's betreft, kan de volgende stand van zaken worden gegeven. De projecten behorende tot de investeringsprogramma's 1991 tot en met 1995 zijn uitgevoerd, in uitvoerings-, in aanbestedings- of in ontwerpfase.

Voor de projecten van het investeringsprogramma 1996 kan worden gesteld dat het merendeel van de technische plannen is goedgekeurd.

3. Momenteel zijn de investeringsprogramma's ter uitbouw van de bovengemeentelijke waterzuiveringsinfrastructuur tot en met 2001 gedefinieerd. Er moet wel worden opgemerkt dat er daarnaast nog projectvoorstellen – die tot de opdracht van het gewest behoren – werden geformuleerd die, gezien de beschikbare budgetten en de latere prioriteit van de projecten, niet werden opgenomen in de goedgekeurde programma's.

Op basis van de stand van zaken (actueel tot 31/12/1995) van de diverse projecten die gelegen zijn in het arrondissement Halle-Vilvoorde, wordt in de hiernavolgende tabel de meest actuele kostprijs weergegeven per investeringsjaar. De meest actuele kostprijs is gebaseerd op het stadium waarin het dossier zich bevindt, namelijk investeringsprogramma, technisch plan, gunning of uitvoering.

Investeringsjaar	Aantal	Meest actuele kostprijs in miljoen frank
1991	13	653,7
1992	13	470,0
1993	9	758,3
1994	11	748,8
1995	16	676,5
1996	18	1.540,3
1997	10	387,1
1998	26	996,2
1999	37	1.239,0
2000	20	750,8
2001	12	182,4
1999-2001	25	758,2

Uit dit overzicht kan worden afgeleid dat er belangrijke inspanningen worden geleverd op vlak van de waterzuivering in het arrondissement Halle-Vil-

voorde. Dat komt omdat er in dit gebied een aanzienlijke achterstand bestaat qua aanwezigheid van zuiveringsinfrastructuur ten opzichte van andere gebieden in Vlaanderen. Bovendien is de verstedelijgingsgraad vrij groot, wat zich doet gevoelen in de kostprijs van de te installeren ontvangst- en verwerkingscapaciteit.

WIVINA DEMEESTER-DE MEYER

VLAAMS MINISTER VAN FINANCIËN,
BEGROTING EN GEZONDHEIDSBELEID

Vraag nr. 19
van 16 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Werkingsstoelagen universiteiten – Kritiek Rekenhof

Uit het "Vlaamse blunderboek" van het Rekenhof blijkt dat de Vlaamse universiteiten een deel van het geld oneigenlijk gebruiken en een ander deel opsparen. De acht Vlaamse universiteiten ontvangen jaarlijks zowat 15 miljard voor hun werkingsuitgaven.

De werkingstoelagen worden forfaitair toegekend. Dit wil zeggen bij voorbaat en niet achteraf, op basis van goedgekeurde facturen. Het Rekenhof stelt vast dat de universiteiten zodoende spaarpotjes aanleggen.

1. Is de kritiek van het Rekenhof terecht wat het opsparen van de werkingstoelagen betreft ?
2. Zo ja, hoe komt het dat noch de Inspectie van Financiën, noch de minister van Begroting bij deze manier van werken ooit enige opmerking hebben gemaakt ?
3. Kan de minister mij de juiste bedragen meedelen die op deze manier "gespaard" werden en dit voor elke universiteit afzonderlijk ?
4. Heeft de minister maatregelen genomen om aan deze werkwijze een einde te stellen ?

Antwoord

1. Het Rekenhof levert geen kritiek op de vorming van reserves, noch op de hoogte van de gecumuleerde saldi van de universiteiten per 31 december 1991. Het Rekenhof presenteert een stand van zaken bij het afsluiten van de periode van de financieringswet van 27 juli 1971 en de inwerkingtreding van het decreet van 12 juni 1991. De door het Rekenhof gepresenteerde cijfers zijn correct. Daarbij dient wel de kanttekening gemaakt te worden dat het Rekenhof de aanrekenbaarheid van uitgaven van de universiteiten op de werkingstoelage heel restrictief interpreteert. De betwiste imputaties van bepaalde uitgaven slaan voornamelijk op activiteiten (lerarenopleidingen, sociale voorzieningen voor het personeel) die behoren tot de primaire processen van een universiteit en derhalve dienen aangerekend te worden op de werkingstoelage. Het gaat om tientallen miljoenen waarmee de door het Rekenhof bereken-

de saldi dienen vermindert te worden. Er is geen sprake van oneigenlijk gebruik.

2. De vorming van saldi is een uiting van goed beheer van de financiële middelen. Het tegengestelde zou een indicator zijn van mismanagement. In een stelsel van lump sum-subsidiëring zijn de lasten en lusten voor de subsidienemer. Op het moment dat de hoogte van de subsidie wordt vastgesteld, zijn niet alle kostprijs-elementen met 100 % zekerheid te ramen. Indien er zich in de loop van het jaar onverwachte prijscompensaties voordoen, kunnen de universiteiten geen beroep doen op de provisionele kredieten van het departement die daarvoor bestemd zijn voor de andere onderwijsniveaus. Opeenvolgende bewindslieden van Onderwijs hebben de universiteiten in de jaarlijkse begrotingsbrieven steeds gewaarschuwd voor een te fors aanspreken van de reserves om lopende uitgaven te bekostigen.

3. De bedragen van de reserves op de werkingstoelagen op basis van

	de rekeningen 1994 :	het geraamde saldo 1995 :
KUL	1.362.600 fr.	1.250.000.000 fr.
UG	333.800.000 fr.	405.856.000 fr.
VUB	1.278.400.000 fr.	860.014.000 fr.
UIA	254.600.000 fr.	254.538.000 fr.
UCA	226.900.000 fr.	265.000.000 fr.
UFSIA	536.900.000 fr.	510.000.000 fr.
LUC	250.800.000 fr.	246.402.000 fr.
KUB	188.000.000 fr.	173.830.000 fr.

4. Er heeft zich de afgelopen jaren een duidelijke afvlakking van de toename van de reserves voorgedaan. Het jaarlijkse saldo van de sector werkingsuitkering is de voorbije twee jaar zo goed als op nul teruggevallen. Van sommige instellingen zijn de reserves gedaald. Als deze trend zich voortzet, zal er een moment komen dat alle universiteiten hun reserves zullen dienen aan te spreken voor het dekken van de lopende uitgaven. Een minimale omvang van de reserves is noodzakelijk voor de leefbaarheid van de instelling. De reserves vormen een buffer om een daling van de inkomsten als gevolg van een daling van studentenaantallen zonder schokken op te vangen. De omvang van het personeelsbestand kan niet zomaar de evolutie van studentenaantallen volgen, noch in positieve zin, noch in negatieve zin. Bij de afrekening blijkt ook dat de stijging van de werkingssubsidies meestal lager is dan de reële stijging van de kostprijzen, waardoor op termijn de universiteiten de reserves zullen dienen aan te spreken. De universiteiten zullen de komende jaren worden geconfronteerd met de toenemende kosten voor het onderhoud van de gebouwen. Om deze kosten te dekken kunnen de universiteiten middelen overschrijven van de sector werking naar de sector investeringen. Een verhoging van de verplichte eigen inbreng, eventueel vanuit de sector werking, in het Bijzonder Onderzoeksfonds zal de universiteiten nopen tot het aanspreken van

de reserves. Rekening houdende met de bovenstaande overwegingen moet men constateren dat de globale hoogte van de reserves van de universiteiten niet buitensporig hoog is en niet noopt tot het nemen van maatregelen.

LEO PEETERS

VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDSE
AANGELEGENHEDEN, STEDELIJK BELEID
EN HUISVESTING

Vraag nr. 39
van 29 januari 1996
van de heer LUK VAN NIEUWENHUYSEN

Vernietiging vakantieregeling Sint-Genesius-Rode – Beroep

In tegenstelling tot wat minister van Onderwijs Luc Van den Bossche op 14 november 1995 antwoordde op mijn actuele vraag aangaande de afwijking van de vakantieregeling voor de Franstalige basisscholen te Sint-Genesius-Rode (Beknopt Verslag van 14 november 1995, blz. 5 en 6), zou door het gemeentebestuur van de betrokken gemeente geen beroep zijn aangetekend bij de Raad van State, maar wel bij de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden.

Heeft de minister inmiddels dergelijk beroep ontvangen?

Welk gevolg heeft hij eraan gegeven?

Antwoord

De administratie van Binnenlandse Aangelegenheden heeft inderdaad op 1 december 1995 een klacht vanwege de gemeente Sint-Genesius-Rode ontvangen.

Wat de actuele vraag van 14 november 1995 betreft, is het inderdaad zo dat inhoudelijk mijn collega voor Onderwijs bevoegd is.

Wat het toezichtsgevegeen betreft, zal de lezing van artikel 265, § 2 van de Nieuwe Gemeentewet het Vlaams parlementslid wel duidelijk maken dat, voor zover dit dus nodig zou geweest zijn, het geenszins mogelijk was in geval van vernietiging van het besluit van de gouverneur een andersluidende beslissing in de plaats te stellen.

LUC MARTENS

VLAAMS MINISTER VAN CULTUUR, GEZIN
EN WELZIJN

Vraag nr. 82
van 31 januari 1996
van de heer ETIENNE VAN VAERENBERGH

Steunpunt Algemeen Welzijnswerk – Opdracht en middelen

Het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk werd enige tijd geleden opgericht door de acht bestaande federaties en de twee koepels, het christelijke VIW en het pluralistische POW, binnen het algemeen welzijnswerk.

Jongerenadviescentra, diensten voor justitieel welzijnswerk, onthaalcentra voor thuislozen, centra voor levens- en gezinswerk smelten samen tot polyvalente centra.

Het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk klaagt over voortdurend nieuwe opdrachten (opvang van slachtoffers van de mensenhandel, opvang van drugsverslaafden ...) zonder dat hiervoor extra middelen worden toegekend.

Het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk vraagt eveneens een aanzuivering van de tekorten en het vastleggen van een meerjarenplan in het Vlaams parlement.

1. Welke maatregelen werden er genomen in verband met de aanzuivering van de tekorten?
2. Wordt er werk gemaakt van een meerjarenplan? Zo ja, wanneer kan dit worden besproken in het Vlaams parlement?
3. De centra krijgen heel wat nieuwe opdrachten toegewezen.

Heeft de minister ook in extra middelen voor deze opdrachten voorzien?

Antwoord

Wat de aanzuivering van de tekorten betreft, wordt er momenteel, in een gezamenlijke opdracht met de minister van Financiën en Begroting aan de Inspectie van Financiën, een grondige analyse gemaakt van alle elementen die dit tekort hebben veroorzaakt, met name een aantal technische zaken, de evolutie in de sector, de houding van de sector zelf in het omgaan met de subsidiëring, het stijgen van de anciënniteit, het niet invoeren van de forfaitaire loonsubsidiëring en het vervangen ervan door zeven subsidieniveaus, en dergelijke

meer. Ik heb mij reeds geëngageerd om hiervoor, zowel bij de komende begrotingscontrole als op structureel vlak, de nodige oplossingen te zoeken.

Verder kan ik meedelen dat ik van plan ben om "de eerste lijn" sterker te maken. In overleg met mijn administratie worden hiertoe de nodige voorbereidingen getroffen. Het Vlaams parlement zal vanzelfsprekend worden geïnformeerd over eventuele beleidsvoorstellen.

Als aan het Algemeen Welzijnswerk bijkomende opdrachten zouden worden toegekend, zal uiteraard ook moeten worden overwogen welke middelen hier tegenover dienen te staan.

**II. VRAGEN VAN DE LEDEN WAAROP NIET
WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLE-
MENTAIRE TERMIJN (Regl. Art. 80, 5)**

Nihil.

REGISTER

Nr.	Datum	Vraagsteller	Onderwerp	Blz.
L. VAN DEN BRANDE, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie				
23	19.12.1995	E. Van Vaerenbergh	<i>Voorlichtingscampagnes – Overzicht en respons</i>	353
32	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	317
33	23.01.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vlabinvest – Inventarisatie bouwgronden</i>	354
34	22.01.1996	F. Strackx	<i>Chili-missie – Resultaten</i>	354
35	22.01.1996	L. Cannaearts	<i>Vlamingen in Suriname – Problemen</i>	356
36	30.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Regeringsbesluiten exportbevordering – Uitvoering</i>	357
37	30.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Erfpachtovereenkomsten Toerisme Vlaanderen – Kritiek Rekenhof</i>	358
38	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Informatiecampagne Vlaams-Brabant - Samenwerking</i>	358
39	31.01.1996	M. Olivier	<i>Beneluxweek in Koeweit – Vlaamse aanwezigheid</i>	359
L. VAN DEN BOSSCHE, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken				
53	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	317
54	22.01.1996	G. Cardoen	<i>Geïntegreerd onderwijs – Nieuwe regeling</i>	318
55	22.01.1996	F. Strackx	<i>Lesmateriaal – Politieke neutraliteit</i>	320
56	22.01.1996	M. Verlinden	<i>Stedelijke Muziekschool Aarschot – Erkenning</i>	321
57	22.01.1996	M. Doomst	<i>Loopbaanonderbreking – Opschorting door terbeschikkingstelling</i>	322
58	22.01.1996	M. Doomst	<i>Extra lesurenpakket SO – Criteria en grondslagen</i>	322
59	22.01.1996	M. Doomst	<i>AGD-geschiktheidsuitspraken – Draagwijdte</i>	323
60	22.01.1996	W. Kuijpers	<i>Godsdienstleraars – Toezicht</i>	324
61	24.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlaams-Brabant – Beleidsinspanning</i>	325
62	24.01.1996	M. De Schamphelaere	<i>Concept "gezonde school" – Inhoud</i>	325
63	24.01.1996	M. Doomst	<i>Uitbreiding van benoeming – Voorrang vastbenoemd onderwijspersoneel</i> ..	327
64	29.01.1996	M. Verlinden	<i>Afgebrande RITO-gebouwen Aarschot – Opruiming</i>	328
66	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Franstalig basisonderwijs randgemeenten – Maatregelen</i>	328
67	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Gehandicaptenintegratie onderwijs – Gebarentaal en doventolken</i>	328
68	01.02.1996	M. Cordeel	<i>Gemeenschapsonderwijs – Infrastructuur</i>	359
69	01.02.1996	J. Taylor	<i>Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap – Niet-Belgische ambtenaren</i> .	329
T. KELCHTERMANS, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling				
55	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	331
56	24.01.1996	N. Maes	<i>Beschermde spoorwegbedding St.-Niklaas – Herstel van paden</i>	332

57	29.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Aquafin – Investeringsprogramma Halle-Vilvoorde</i>	360
58	29.01.1996	J. Malcorps	<i>Lenspolder Nieuwpoort – Bestemming</i>	332
59	29.01.1996	G. Cardoen	<i>De Mark - Baggerwerken</i>	333
60	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Bescherming oppervlaktewateren – Controlediensten Vlaams-Brabant</i> ..	333
61	31.01.1996	L. Sannen	<i>Conix Belgium Hasselt – Milieuvergunning en bestemmingswijziging</i> ..	334
62	01.02.1996	J. De Roo	<i>Vlarem – Wijziging indelingslijst landbouwbedrijven</i>	334

W. DEMEESTER-DE MEYER, Vlaams minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid

19	16.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Werkingsstoelagen universiteiten — Kritiek Rekenhof</i>	361
20	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	335

E. BALDEWIJNS, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

86	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	335
87	22.01.1996	N. Maes	<i>Operatie Liefkenshoektunnel – Kostprijs</i>	336
88	29.01.1996	J. Malcorps	<i>Lenspolder Nieuwpoort – Bestemming</i>	338
89	29.01.1996	M. Olivier	<i>N34 kustweg – Veiligheid</i>	339
90	29.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>N208 Denderleeuw-Affligem – Verloop der werken</i>	339
91	31.01.1996	J. Sauwens	<i>Klooster koninklijk domein Opgrimbie – Bouwvergunning</i>	340
92	31.01.1996	L. Sannen	<i>Conix Belgium Hasselt – Milieuvergunning en bestemmingswijziging</i> ..	341
93	01.02.1996	P. Van Grembergen	<i>Kluisendok Gent – Onteigeningen</i>	341

E. VAN ROMPUY, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media

34	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	342
35	22.01.1995	K. Van Overmeire	<i>BRTN-medewerkers – Politieke neutraliteit</i>	342
36	22.01.1995	K. Van Overmeire	<i>BRTN-radio – Reclame Oxfam-Wereldwinkels</i>	343
37	22.01.1996	F. Strackx	<i>Chili-missie – Resultaten</i>	343
38	29.01.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>BRTN-radionieuws – Berichtgeving over Zuid-Afrika</i>	343
39	31.01.1996	K. Van Overmeire	<i>BRTN Actueel – Politici</i>	343
40	31.01.1996	W. Aers	<i>BRTN De zevende dag — Zaak Irma Laplasse</i>	344

L. PEETERS, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

37	29.01.1996	M. Olivier	<i>Sociale woningen – Leegstand</i>	344
38	29.01.1996	H. Lauwers	<i>Regeringsbesluit huursubsidie – Resultaten</i>	344
39	29.01.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Vernietiging vakantieregeling Sint-Genesius-Rode – Beroep</i>	362
40	29.01.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Ordehandhaving – Taalgebruik</i>	345
41	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Nederlandstalige brochure Vlaams-Brabant – Klachten Franstaligen</i> ...	345
43	01.02.1996	J. Taylor	<i>Lokale besturen – Niet-Belgische gesco's</i>	346
44	01.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Straatnaamborden Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken</i>	346

45	01.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Cultureel beleid Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken</i>	347
46	01.02.1996	L. Van Nieuwenhuysen	<i>Publikaties Vlaams Gewest Sint-Genesius-Rode – Stand van zaken</i>	347

L. MARTENS, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

76	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	348
77	22.01.1996	F. Dewinter	<i>Volksontwikkeling en Bibliotheken – Samenwerking met Objectief</i>	348
78	24.01.1996	V. Heeren	<i>Maatschappelijk opbouwwerk – Streekopbouwwerk</i>	349
79	24.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Vlaams-Brabant – Beleidsinspanning</i>	350
80	29.01.1996	H. Lauwers	<i>Rusthuisreglementen – Vrije keuze verzorging</i>	351
81	29.01.1996	F. Strackx	<i>Sportpromotie Brussel – Huis voor de Sport</i>	351
82	31.01.1996	E. Van Vaerenbergh	<i>Steunpunt Algemeen Welzijnswerk – Opdracht en middelen</i>	362
83	01.02.1996	P. Van Grembergen	<i>OCMW-voorzitter – Afwezigheid en vervanging</i>	352

A. VAN ASBROECK, Vlaams minister van Brusselse Aangelegenheden en Gelijke Kansenbeleid

10	22.01.1996	C. Verwimp-Sillis	<i>Papiergebruik – Departementaal</i>	352
11	22.01.1996	N. Maes	<i>Vrouwenquota – Uitvoering aanbevelingen</i>	353